

Cezaevleri Direnişleri-1

Buca

 haziran

Cezaevleri Direnişleri-1

Buca

HAZİRAN YAYINCILIK SANAYİ VE TİC. LTD. ŞTİ
Başmusahip Sokak, Cünhan Kat: 4, No: 4
Cağaloğlu / İstanbul Tel: (0 212) 528 6108 Baskı:
Ceylan Matbaacılık

*Bu çalışmayı şehit
komutanı
mız AiRıza
KURTVe
21 Eylöl barikat
direnişimizde bayraklaşan
yoldaşlarımız Uğur, Yusuf
ve Turan'a
armağan ediyoruz..,*

Buca Direnişçileri

YARINLARDA SÖYLENEN
Katabilmekyüreğiniyannkrına
halkm,
Katabilmek sevdanı
Türküü olmakyannlann,
Türküleştirmekeyaşamı
Çokkısasürelibirömrü
Sonsuz kılmaktır.
Çünkü yarınlar
Geride bıraktığın gün sayısıyk
değil,
Yüzündeki çizgikrin çokluğuyla
değil;
İşıltısında gözlerin,
Yüreğin çarpıntısında yaşanır.
Ve kiminde bir kurşun yarası
ölüm değil,
Yarınlara açılan kapıdır.
İş üçgünfazk takvim sayfası
çevirmekte değil,
Bugünden yarınlara kapı
açmaktır marifet.
Kimisi vardır,
Üç takvim sayfasına
Siner, silinir,
Kimm yırtar tüm takvimleri
Yarınlar adına direnir;
Türkü türkü dillenir
Yannkrda söylenir.

19 Eylül 1995
BUCA

BUCA'LI ÖZGÜR TUTSAKLAR OLARAK SÖZ VERİYORUZ

21 Eylül akşamı Buca Zindam'nın 6. ve 7. koğuşlarında dumanlar tüterken, yaralı bedenlerimizde halklarımıza Buca Direniş Destam'ını armağan etmenin gururunu taşıyorduk. Kızıldere'den sürüp gelen yiğit damardan beslemiştik onurumuzu. Nisanlar'ca, Temmuzlar'ca, Bağcılar'ca, Dersim'ce, Gazisokaklann'ca büyütmiştük bu onuru. Ve savaş alanlarının tozu dumanı içinde "Hücum!" komutunu alan gerillalar gibi karşılamıştık Partimizin emrini:

"Cezaevleri bireysel ve kitlesel kahramanlıkların sergilendiği yerler olmalıdır..."

Böyle olmuştu, olacaktı.

Ölüm Orucu Direnişi'nden beri sayısız kahramanlık çivileri çakmıştık cezaevleri tarihinin kütüğüne. Bedenlerimizi defalarca açlığa, postalların ve copların altına yatırarak, dişle, tırnakla kazanmıştık haklarımızı. Siyasi tutsaklık onurumuzu dik tutmuştuk.

Düşmanın cezaevlerini birer insan öğütme, siyasi kimliklerini yok ederek devrimcileri teslim alma merkezlerine dönüştürme hayallerine karşı, Önderliğimizin politikaları Buca'da ete kemiğe büründü.

Hiçbir zaman ülkemizdeki gelişmeleri, ülkemiz halklarının

kurtuluş savaşıını, dünya halklarının mücadelelerini dışarıdan izleyen olmadık. Yüreklerimiz duvarlardan sıyrılıp, savaş alanlarının nabzına kan vermeye giderken, bedenlerimiz de duvarların arasında nice çarpışmaları zaferle sonuçlandırdı.

21 Eylül günü, Başkomutanımızın emirleri bize yön veriyordu, "işte Gazi, Nurtepe, Sibel, Ali Rıza" diyordu Önderimiz; "Bu soylu aileye layık olun..."

Ses bombaları O'nun komutlarını duymamızı engelleyemiyor, gaz bombalarından koğuşa yayılan dumanlar O'nun yol gösteren parmağını gizleyemiyordu. O'nun koğuşumuzun dip tarafında bez portresi önünde son çarpışmalarımızı yaparken, bize güç kattığını hissediyorduk, içimizde O'nun emirlerini yerine getirmenin esenliği vardı. Renkli gazlarla kızıla kesen koğuş duvarımızdaki portresinin içinden, Mahir de sıyrılıp geliyordu aramıza Adalılarla birlikte...

"Yoldaş!"

Bu kelime; Buca'da çarpışmanın en zorlu anında dudaklarda parlayan gülüş, boydan boya tutuşturulan koğuş, omuz omuza savunulan barikat, bombaları etkisizleştiren cüretti. Ölüme giderken birbirlerine selam gönderen partizanların yüreği di göğüs kafeslerimizde atan.

Koğuşlarımız o an vatan topraklarımızın kapısıydı. Orada teslim olmak, halklarımızı, emekçi insanlarımızı postalların altında ezilmeye terk etmekti. Bu, zorla kapatıldığımız koğuşta; onurumuz, namusumuz olmuştu. Yaşamı savunuyorduk orada, işte, koğuş kapısında Gazi Mahallesi'nin alevi var. işte, Munzurlar gibi yüceliyor dolaplardan kurduğumuz barikat. İşte, Toros yaylalarının çağıldayan ırmakları gibi fırlatıyoruz camları, sunta parçalarını, işte, Ege'nin zeybekleri burada dövüşüyor, işte, büyüyor kurtuluş savaşımız bu bir avuç yerde. Düşmana son darbeleri vururken, birazdan özgür vatan topraklarını kucaklayacak kadar büyük ve güçlü hissediyoruz kendimizi. Tarihin tüm onuru ve namusu bize emanet şimdi.

Belki yıllar önce, belki aylar önce halklarımız için başka başka yerlerden çıktığımız yollar zindanlarda birleştirmişti bizi. Uğruna tutsaklığı ve işkenceyi göğüslediğimiz halklarımız bizi seyreliyordu şimdi duvarları delen bakışlarıyla. Büyüttük-

leri savaşa verdiğimiz güçle gurur duyuyorlardı. Onlarla omuz omuzaydık Buca'da. Yüzbinlerin yarımdaydık.

Ali Rıza Komutan'ın sesi yankılanıyordu kulaklarımızda: "Sadece bedel ödeyen değil, bedel ödeten de olmalıyız." Daha güçlü savuruyorduk ellerimizdekileri düşmana. Koğuşumuza girmenin bedelini ödeyeceklerdi. "Özgür tutsaklar olacağız" demiştik bir kez. Bu yüzden dışarıdaki savaşı içeri taşıyacaktık. Halkımız için ölüme hazırdık. Yanan, duvarları parçalanan koğuşlarımızda kurtuluşu büyütüyorduk. Ve bu uğurda verilen savaşta, ölümü de yazmıştık defterimize.

Kontrgerilla Buca'da Partimizin başeğmez tutsaklık geleneğini yok ederek, özgür tutsak kimliğini ezerek, halklarımıza bir mesaj vermeyi hedefliyordu. Aklınca sevk ve sürgünlerle, katliamlarla devletin ne kadar güçlü, devrimcilerin ise ne kadar güçsüz olduğunu kanıtlayacaktı. Ama direnişimiz karşısında faşizmin tüm planları darmadağın oldu. Özgür tutsaklık geleneğinin ve zindanlarda da halka sonuna kadar bağlılığın süreceği tereddütsüz gösterildi dost, düşmana.

Şehitlerimiz Ali Rıza, Uğur, Turan, Yusuf yoldaşlarla şimdi daha güçlüyüz Buca'da. Barikatlarımız şehitlerimizin kanlarıyla daha kararlı ve daha güçlü kurulacak bundan sonra. Buca Cezaevi, "daha devrimci bir yaşamla, daha büyük bir kararlılık ve direniş ruhuyla" oligarşinin zindanlarında devrimin bir mevsisi, bir okulu olarak kalacaktır. Buca'da onlarca şehit versek de, özgür tutsak geleneğimizi sürdüreceğiz, teslimiyeti kapımıza dahi uğratmayacağız.

Buca'lı özgür tutsaklar olarak halklarımıza, Partimize, Önderimize söz veriyoruz: **ŞEHİTLERİMİZDEN ALDIĞIMIZ BAYRAĞI BUCA MEVZİMİZDE DE KURTULUŞA KADAR DALGALANDIRACAĞIZ!...**

BİRİNCİ BÖLÜM

BUCA CEZAEVİ TARİHİNDEN

"1 2 Eylül cuntasından önce 1978-80 yılları arasında, Buca Cezaevi'nde devrimcilerin belli bir inisiyatifi

vardı, idareyle pek sorun çıkmıyor, birçok hak kullanılabilirdi. Faşistler Eski Bölüm'de, devrimci, demokratlar Yeni Bölüm'de toplanmışlardı. Arada bir karşılıklı çatışmalar yaşanıyor, yeni gelen devrimci tutsaklar bilinçli olarak Eski Bölüme gönderilerek, "Size bir güvercin gönderiyoruz, kolunu kanadını kırın." denebiliyordu. Adli tutuklular ve siyasetler aynı maldade (koridor) kalıyordu. Bu yıllarda adlilerin çıkardığı bir isyan boyandı ve biri devrimci tutsak, dördü adli tutuklu, ikisi gardiyan toplam 7 kişi öldü. Devrimci tutsakların yaklaşık 100 metre uzunluğundaki tüneli, çıkış aşamasındayken, yoğun yağmurun toprak çökmesine yol açmasıyla açığa çıktı. Eylem Birliği davasından 4 tutsak ziyaret esnasında firar etmeyi başardı. Ayrıca cezaevini basarak tutsakları çıkarmaya yönelik planlar son aşamasındayken Karşıyaka'daki bir ev baskınında ele geçirildi. TKP-ML önderlerinden Orhan BAKIR da Ege Üniversitesi Hastanesi'nde tedavi görürken arkadaşlarınınca kaçırıldı.

12 Eylül 1980 sonrasında, cuntanın baskı ve terörü tüm cezaevlerinde olduğu gibi Buca'da da uygulandı. Aynı davalardan yargılanan tutsaklar farklı koşullara ve hatta adli tutuklularla yan yana konuyordu. Böylece tutsakların örgütsel faaliyetleri engellenerek böl-yönet-yozlaştır politikası uygulanıyordu. Sürgünler, tutsakların gücünü bölme amacıyla gündeme

getirilen tecritler gibi sıkça uygulanıyordu. İnsanca yaşam koşullarından çok uzak bir ortam yaratılmıştı. Ancak bu uygulamalara boyun eğilmiyordu.

13 Mart 1982'de üç TKEP'li tutsak; Seyit KONUK, Ethem COŞKUN ve Necati VARDAR idam edildi. 3 devrimci, inançlarını ve militan kararlılıklarını son ana kadar koruyup, başları dik olarak çıktılar idam sehpasına. Halklarına ve devrime bağlılıkları cezaevindeki tüm tutsaklar üzerinde olumlu bir etki yaratmıştı. Onların direnişçiliği tutsakların moralini ve kararlılığını yükseltti. Buca Cezaevi, günlerce sloganlarla yankılandı. '84 Ekim'inde de Devrimci Yol militanlarından İlyas Has idam edildi. O da ölümü yiğitçe karşıladı, idam edilene kadar hücrede tutulmuştu ama coşkusunu ve kararlılığını yitirmemişti. Havalandırmaya çıkarıldığında bağırarak ajitasyon çekiyor, sesini duyurabildiği tutsaklara güç veriyordu. İlyas HAS şehit olunca da Buca Cezaevi anma ve protesto sloganlarıyla çınlatıldı. Aynı gün dava arkadaşı Hıdır ASLAN da Burdur Cezaevi'nde idam edilmişti.

Cunta yıllarındaki itirafçılık dayatması Buca Cezaevi'nde başarılı olamadı. 1983-85 yıllarında Tek Tıp Elbise (TTE) uygulamasına karşı tavırlar geliştirilip açlık grevleri yapıldı. Buca'daki devrimci tutsaklar TTE giymemekte kararlıydı. Sadece mahkemeye çıkarken, dayak operasyonlarıyla kelepçeli olarak giydirilebilen TTE'leri, mahkemeye çıkınca elleriyle parçalıyor, bu konuda direndikleri için 2 yıla varan görüş yasakları alıyorlardı. o süreçte çatışmada, işkencede, ya da idam sehpasında şehit düşen her devrimci için sloganlar atılıyor, en az bir gün protesto açlık grevleri yapılıyordu. Cunta koşullarında slogan atmak bile önemli bir eylemdi ve askerler sırf bu yüzden saldırmaya geçebiliyordu.

"Buca Tutukevidir, Burada Haklar Kazanılsa Bile Kalıcı Olamaz"

1985 yılından itibaren, mahkemelerin sonuçlanmaya başla-

sayısal güç zayıfladı. Sağ statükocu anlayışların, birçok sorun-da, "Buca tutukevidir, burada haklar kazanılsa bile kalıcı ol-

maz." söylemiyle oluşturdukları statükolar, olumsuz koşulların uzun yıllar devam etmesine yol açtı. Devrimci Hareket'in 1991 'lere kadar Buca'da kitlesel bir güç olmaması nedeniyle, bu statükolar kınlamadı. Bazı çabalar ise olumsuzlukla sonuçlandı.

1988 yılında, TDKP ve TKP davası tutsaklarının, Seviye KÖPRÜ isimli TKP'li tutsağı emniyette tecavüz edilmesini protesto etmek ve TTE'nin kaldırılmasıyla birlikte diğeri sorunların da çözümü için başlattıkları Süresiz Açlık Grevi (SAĞ) kamuoyunun yoğun desteğine rağmen, 16. gününde TKP tarafından kırılmıştır, idare yeni hak gasplarıyla SAĞ öncesi dönemi aratır hale gelmiştir. Yenilgiyle biten bu eylemin sonuçları, uzun bir süre Buca'nın koşullarının olumsuzlaşmasında belirleyici olmuştur.

Yine 1988 yılında özellikle TTE giymeyen tutsakları bölme ve tecrit etme politikası karşısında, ikisi Devrimci Yol'cu, ikisi Devrimci Sol Güçler'den olmak üzere 4 tutsak, TTE giymedikleri için atıldıkları tecritte, TTE giymeyenlerin koşuşuna gitme talebiyle SAĞ eylemine başladılar. 23. gününde idareye geri adım attırarak taleplerini kabul ettirip eyleme son verdiler. İdarenin tecrit politikası kırılmıştı ama bu tavrın geliştirilip diğeri hakların kazanılması sağlanmadı.

Devrimci demokrat kamuoyunun bu eyleme desteğı oldu; fakat cezaevindeki diğeri siyasetler, eyleme katılmak bir yana, 2 günlük yemek boykotu dışında -ki bu eylemi de TKP kırmıştı- bir destek vermediler. Hemen hepsinin gerekçesi "Gücümüz yok." şeklindeydi.

Militan Tavrılar Onur Oluyor

24 Kasım 1988'de Buca Cezaevi Savcısı Mehmet Emin ÖGE'nin evine bombalı ve silahlı saldırı düzenlendi. Savcı, bu eylemden ağır yaralı olarak kurtuldu. Eylem "Devrimciler" adına üstlenildi. Ve cezaevinde sürmekte olan açlık grevinde doğabilecek ölümlerin sorumlularından hesap sorulacağı bildirildi. Eylemden 1 yıl sonra, Eylül 1989'da, eylemi gerçekleştiren Devrimci Yol'cu Recep DEMİR ve arkadaşları polis tarafından çevrildi. Çıkan çatışmada 1 polis ölüirken, 1'i de yaralandı. Re-

cep DEMİR de yaralı olarak, arkadaşlarıyla bölgeden çekilmeyi başardı.

Çatışmalardan 1 hafta sonra, ihbar üzerine OYAK Sitesi'nde tedavisinin yapıldığı ev basılıp yaralı olarak ele geçen Recep DEMİR'e işkence orada başladı. Ama bir türlü sonuç alamayan işkenceci katiller, Recep DEMİR'in yaralı bedenine 3 kurşun sıktılar. Ve olay "çatışma" süslü haberler arasında yer aldı.

Recep DEMİR, Devrimci Yol içerisindeki yiğit bir militandı. 12 Eylül cuntasından uzun yıllar sonra İzmir'deki halk düşmanlarından hesap soran devrimci şiddet eylemlerinin başında yer alıyordu. Devrimci yaşamım da teslim olmama tavrıyla onurluca noktalamıştı. Devrimci Sol, bu yiğit devrimciyi büyük bir sıcaklıkla ve coşkuyla sahiplendi. Katledilmesinden kısa bir süre sonra Karşıyaka ANAP ilçe Binası'nı onun anısına saygı ve katledilmesini protesto amacıyla bombaladı. Recep DEMİR'in katledildiği operasyonda gözaltına alınıp tutuklanan arkadaşları da katillerin açıklanması ve yargılanması için, Buca Cezaevi'nde 37 günlük bir açlık grevi yaptılar.

1989-90 yıllarında, Buca Cezaevi'nde hak gasplarına karşı ciddi bir direniş yaratılıp sonuç alınamadı, 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı tüm cezaevlerinde direnişlerin sürdüğü koşullarda, birkaç günlük protesto nitelikli açlık grevleri dışında bir direniş örgütlenemedi. Bu nedenle, 1 Ağustos Genelgesi en geniş olarak Buca'da uygulandı, statükolar sağlamlaştı. Sonraki süreçte genelgenin kısmen uygulanmaması ise, direnişle kazanılmış bir mevzi olmadı. Türkiye zindanlarında süren direnişlerin kazanımlarının Buca'ya yansımaları olarak gerçekleşti. Elbette bunda, o yıllarda devrimci tutsakların sayılarının azlığı ve tutuklananların kısa süreli kalmalarının etkisi de vardır.

1990 Mayıs'ında faşist Mehmet AKINCI, Sinop Cezaevi'nden Buca Cezaevi'ne müdür olarak atandı. Mehmet AKINCI, Sinop'tayken tedavi olması gereken iki devrimci için "Gebersinler." diyerek, tedavilerini engellemiş ve şehit olmalarına yol açmıştı. Bu nedenle, devrimci tutsaklar kendisine tavır alarak koğuşlarına sokmadılar. Onun gelmesiyle keyfi baskı ve hak gaspları boyutlanarak sürdü.

30 Ağustos 1990'da, Eski Bölüm 3. koğuş havalandırmasının-

da volta atan tutsaklar türkü söylüyordu. "...Yelleri bana gönderin, benim meskenim dağlardır..." Bütün televizyon ve radyolardan yayınlanan, herkesin dilindeki bu şarkı gardiyanlar tarafından not edildi. Bu nedenle tutsaklara disiplin cezası verildi. Üç ay mektup ve görüş yasağı... Tutsakların yaptıkları itiraz da sonuç vermedi ve mahkeme cezaı onayladı. Hak gasp-ları ve keyfilikler böyle komikliklerle birlikte yürüyordu.

"Ben 1990 yılının 14 Mart'ıyla 28 Haziran'ı arasında Buca'da tutukluydum. Cezaevine gelince, tutsak-ların saçları zorla kesiliyordu. Birbirlerinden tecrit edilecek şekilde ayrı koşuşlara veriliyorlar, ayakta sayım verme dayatılıyordu. Gazeteler sansürleniyor, ba-zı haberler kesilmiş olarak bize veriliyordu. Görüşler 15 dakikaydı. Kuru çay ve şeker verilmiyordu. Çayı idare satıyor ve şekerini de içine karıştırıyordu. Bun-daki amaç, şekerlerin biriktirilerek açlık grevine gidil-mesini engellemekti. Aramalarda bütün eşyalar dağı-tılıp parçalanıyordu. Mahkemelere giderken iki kişiye tek kelepçe vuruluyordu. Çeşitli bahanelerle aylarca süren, hatta yılları bulan mektup ve görüş yasağı ce-zaları veriliyordu. Birçok yayın içeriye alınmıyor, ha-valandırma sadece yarım gün açık tutuluyordu, içeri-ye yiyecek alınmıyor, ocak verilmiyordu.

Bu tür keyfi uygulamalarla insanca yaşam koşu-ları engellense de devrimci kararlılığımız ve özgürlük tutkumuz engellenemezdi. Tüm devrimciler zindan-ları aşmanın, mücadeleye koşmanın yollarını arıyor, girişimlerde bulunuyordu. Ben tutukluysen, Devrim-ci Yol'cu bir tutsak hastaneden firar etmeyi başarmış-tı."

1990 yılının Kasım'ında ilk önemli açlık grevi başlatıldı. Devrimci Sol taraftarları, Devrimci Yol taraftarları, TDKP ve HDÖ tutsakları tarafından başlatılan eylem, insanca yaşam ko-şullarının sağlanmasını hedefliyordu. Eyleme 20. günü PKK ve TİKB tutsakları da katıldı. Körfez Savaşı'nın gündemi kapladığı bir süreçte eylem kamuoyunda yetersiz de olsa destek buldu. Ancak, kendi içindeki bazı olumsuzluklar nedeniyle 28 Aralık

1990'da 40. günde ufak tefek haklarla bitirildi. Bu açlık grevi Buca'daki statükoları kıramadı ve başarısız oldu.

2 Temmuz 1991'de tahliye olan bir Devrimci Sol tutsağı için ilk defa maltaya çıkılarak tören yapıldı, idare, bundan rahatsız olsa da o anda tutsakları koğuşa sokamadı. Ancak, ertesi gün Aydın Cezaevi'ne şevke gidecek TDKP'li bir tutsak için de maltada tören yapılmak istenince, jandarmalar, gardiyanlar ve it-faiyecilerle operasyon düzenlendi. Eski Bölüm S.koğuşa taz-yikli su sıkılarak girildiğinde tutsaklar hemen barikat kurmaya çalıştı. Ancak bu ani saldırı sağlam bir barikat kurulmasını en-gelliyordu. Yapılan saldırı sonucu 5 tutsak yaralanarak hasta-neye kaldırıldı. Diğer tutsaklar da dövülerek hücrelere atıldılar. Hücrelerde kapı vurarak ve slogan atarak yapılan protesto so-nucu tekrar koğuşlara döndü. Ancak eşyaların talan edildiği, televizyon, dolap, sıra ve benzeri eşyaların alındığı görüldü. Bunun üzerine gece kapı vurma ve ışık söndürme eylemi yapı-larak eşyalar geri alındı.

1991 yılında Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden 2 Devrim ci Sol tutsağının gerçekleştirdiği özgürlük eylemi sonrasında ANAP iktidarı firarları bahane ederek, tutsakları Eskişehir Ce-zaevi'ne sürmüş, bu saldırı karşısında tüm cezaevleri direnişe geçmişti. Buca'daki Devrimci Sol, TDKP, Ekim, TKEP, TKP-ML/TİKKO ve TKP-B tutsakları hem Eskişehir Cezaevi'nin ka patılması hem Buca'nın sorunlarının çözülmesi için SAĞ eyle mine başladılar. Eskişehir Cezaevi kapatıldıktan sonra da ey lem sürdürüldü. Ancak eylem içindeki bazı siyasi yapılardan tutsaklarda oluşan ölüm fobisiyle, açlık grevini bırakmaların yaşanması nedeniyle bir kısım haklar kazanılsa da istenilen başarı sağlanamadı. 24 Aralık'ta, direnişin 41. gününde açlık grevi zorunlu olarak sona erdirildi.

Her Gün Her Saat Zorlanan Statükolar

1992'nin ilk beş ayında Devrimci Sol tutsaklarının sayıları-nın artmasıyla birlikte, bir eylem başlatmak için aylarca tartış-ma devri kapanmış, devrimci irade her gün, her saat statükoları zorlamaya başlamıştı.

1992 Mayıs'ında tutuklanan Devrimci Sol tutsaklarının bir

kısmı Yeni Bölüm 3. koğuŖta tecrite atıldılar, idareye "YoldaŖlarımızı hemen istiyoruz." diye haber yollandı. Mehmet AKINCI eski günlerdeki kayıtsızlığındaydı. Ama Devrimci Sol tutsakları maltayı işgal ederek kapıaltı denen kısma dayandı. "Ya yoldaŖlarımız koğuşumuza verilecek ya da burayı dağıtacağız." uyarısı yapıldı. Bu cüretli çıkış meyvesini verdi ve tecrittekiler koğuşa alındı. Bu olaydan kısa bir süre sonra, kurban bayramında adli tutuklulara açık görüş yaptırılıp, devrimci tutsaklara kapalı görüş dayatılmasın! protesto eden Devrimci Sol tutsakları "lütfedilen" kapalı görüşe çıkmadılar. Ama yine maltayı işgal ettiler ve idareye uyarıda bulundular: Hak*Gasplarına Son!

Yine 1992 yılının Temmuz ayında Devrimci Sol tutsaklarından biri gece vakti rahatsızlandı, idareye haber yollandı: "Yoldaşımızı ambulansla hastaneye götürün ya da buraya doktor getirin." Oralı olan yoktu. Malta aynı gece işgal edildi. Marşlar ve sloganlarla çınlatıldı cezaevi. Tutsaklar bir kez daha kazandı ve doktor getirildi.

1992 yılında Devrimci Sol tutsaklarının Buca Cezaevi'ndeki statükoları kırma çabaları sürdü. Diğer siyasetlerle birlikte geniş katılımlı bir direniş örgütlenmeye çalışıldı. Bütün sorunlar ve talepler netleştirilmeye başlandı, ilerideki günler sıcak geçecek; bedeller ödenecek, ama Buca'nın "makus talihi" yenilecekti.

STATÜKOLAR PARÇALANIYOR

14-15 Eylül Saldırısı ve Açlık Direniş

1991 yılının Kasım ve Aralık ayında gerçekleştirilen SAĞ sonrasında verilen sözler yerine getirilmediği gibi, yeni hak gaspları da dayatılıyordu. Sorunların birikmesi üzerine 1992 yılının Eylül ayında, talepleri içeren bir liste Buca Cezaevi Idaresi'ne sunuldu.

Tüm talepler, "Bekleyin.", "Sabredin." gibi sözlerle geçiştiriliyordu, idare oyalama yoluyla mevcut statükoları sürdürmeyi hedefliyordu. Son olarak, saat 21.00'de kapanan havalandırma kapılarının saat 19.00'da kapatılmaya çalışılması barda-

ğı taşıran son damla oldu. Zaten çözülmesi gereken onlarca sorun varken, erkenden havalandırmayı kapatmaya geliyorlardı.

Diğer siyasi yapılarla da görüşülerek, havalandırmaya kapatmaya geldiklerinde saat 21.00'e kadar koğuşlara girmeme-ye ve direnmeye karar verildi, tik birkaç gün havalandırmayı 19.00'da kapatamadan gittiler. Hedefleri asker getirip operasyon çekerek zorla koğuşlara atmaktı. Fakat, Savcı Yaşar ASLAN böyle bir sorumluluk altına girmeyi o süreçte göze alamıyordu. Bu nedenle, cezaevinde pek çok sorun biriktiği ve havalandırma kapanma saatleri üzerine gerginliklerin yaşandığı bir dönemde izne ayrıldı. Onun yerine Tevfik Cemal KÜLÜNKUĞLU savcı olarak getirildi.

O süreçte, siyasi tutsaklar cezaevinin eski bölümünde kalıyorlardı. 1. koğuşta kadın tutsaklar, 3. koğuşta Devrimci Sol, 4. koğuşta PKK ve 5. koğuşta TDKP, TİKB, TKP-ML ve Devrimci Kurtuluş tutsakları kalıyordu.

14 Eylül 1992 günü saat 19.00'da havalandırmayı kapatmak için geldiler. Fakat bu sefer jandarmalar da yanlarındaydı. Önce, 1. koğuştaki kadın tutsaklara saldırdılar. 5 Devrimci Sol ve 1 TDKP'li tutsak "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganlarıyla direniyordu. Onların sloganlarına 3. koğuşta sloganlarla destek verirken, az sonra kendilerine yönelecek saldırıya hazırlanıyordu.

ikinci saldırı 30 Devrimci Sol tutsağının bulunduğu 3. koğuşa yapıldı. Onlarca jandarma ve gardiyan ellerinde coplar ve palaskalarla Savcı Tevfik Cemal KÜLÜNKUĞLU, faşist müdür Mehmet AKINCI ve bir yarbay eşliğinde kapıya dayandılar. Birbirine kenetlenen tutsaklar, "İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız!" sloganları atarak direndiler. Fakat onlar da dövülerek koğuşa atıldı. Ardından 5. koğuşa saldırıldı. Eyleme katılmayan 4. koğuşa da girilerek eşyalar dağıtıldı.

Saldırı üzerine hemen açlık grevine başlandı. Çünkü, önceden de hakların kazanılması için uzun süreli açlık grevi düşünülmüyordu. Bu olay uzun süreli bir direniş sürecinin başlatıcısı oldu.

15 Eylül günü görüş vardı. Ailelerin karşısına yara bere içe-

risinde çıkılarak gelişmeler anlatıldı. Analarından biri, "Burası, it yatağı değil, yiğit yatağı, direnin yiğitlerim." diyerek, evlatlarına sahip çıkacaklarının mesajını veriyordu. Akşam saat 19.00'da tutsaklar yine havalandırmadaydı. Yara, bere içindeydiler ama direnmekte kararlıydılar. Diğer koğuşların havalandırması hiç açılmadığından saldırı 1. ve 3. koğuştakilere yönelikti bu kez.

Önce 1. koğuşa saldırdılar yine. Ardından 3. koğuşa yönel-diler. Amaçları tutsakları koğuşa atmak değil, öldüresiye döv-mekti. Bu nedenle, birbirine kenetlenen tutsakları tek tek ko-parıp havalandırmanın bir köşesine çekerek azgınca saldırdı-lar. Saldırı bittiğinde bazı eşyalar talan edilmiş, şehit resimleri yırtılmış ve havalandırmada kan birikintileri oluşmuştu. Koğuş ağır yaralı tutsaklarla doluydu. Her tarafa kan kokusu yayılıyordu.

Onlarca jandarma ve gardiyan öldüresiye dövdükleri tut-saklardan ne bir "ah", ne de bir "aman" sesi duymadılar. Ağır yaralı olanlar gece hastaneye kaldırıldı ve diğer tutsaklar ko-ğuşta tedavi edildi.

Gece yapılan değerlendirmede ertesi gün havalandırmaya çıkabilecek en fazla üç dört kişi kalması nedeniyle, havalandır-maya çıkmayı protesto ederek, direnişi Süresiz Açlık Grevi'yle zafere taşıma kararı alındı. Böylece Devrimci Sol, TDKP, TIKB, TKP-ML Hareketi açlık direnişine başladılar.

İdare yeni hak gasplarına başvurarak, ayakkabı araması da-yattı. Koğuşların kırılan camlan takılmıyor, talan edilen eşya-lar verilmiyordu. Üstelik sorunlar konusunda görüşmeye dahi yanaşılıyordu.

Direnin lokomotifi Devrimci Sol tutsaklarıydı. "Yenilgiye asla tahammülümüz yok." diyorlar ve her bedeli ödemeye ha-zır olduklarını gösteriyorlardı. Dışarıda da aileler açlık grevi ör-gütlüyor, demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyorlar-dı.

Açlık grevinin 34. gününe kadar idare koğuşlardaki camlan taktırmayıp, battaniye, nevresim ihtiyacım karşılamadığı gibi görüşmemekte de ısrarlı davranıyordu. Ancak, 34. gün her şey birden değişiverdi. Cezaevinde biri küçük, biri büyük iki patla-

ma duyuldu. Devrimci Sol, faşist müdür Mehmet AKINCI'nın evini bombalamıştı. Daha sonra Alsancak'taki Mazda Bayii ve İş Bankası da Buca'da direnen tutsaklara destek olmak amacıyla bombalandı.

Halkın adaletinin hesap sormaya başlaması idarenin iki ayağını bir pabuca sokmaya yetmişti. Hemen ertesi gün; camların takılacağı, battaniyelerin verileceği, parçalanmış eşyaların tazmin edileceği söylendi. Direnişin 36. gününde görüşme çağrısı yapıldı.

Bakanlık temsilcisi Yılmaz SAĞLAM, Cezaevi Savcısı Yaşar ASLAN ve 2. müdürler eşliğinde yapılan toplantıda, üç beş maddeyi kabul edip direnişi bitirmeyi hedefledi düşman. Ancak, bütün talepler kabul edilinceye kadar direnişin sürdürüleceği, her türlü bedelin göze alındığı söylenerek toplantı bitirildi. Ertesi gün, yani 24 Ekim 1992'de, açlık grevinin 37. gününde yapılan son görüşmede öne sürülen 23 talepten 21'inin kabul edilmesiyle direniş zaferle taçlandırıldı.

"Yaşasın Direniş Yaşasın Zafer" sloganlarıyla bitirilen 37 günlük bu açlık grevi, Buca Cezaevi tarihinde büyük bir öneme sahipti. Çünkü birçok hak bu direnişte kazanılmış, cezaevinde statükolar parçalanarak, dengeler devrimciler lehine değişmişti.

Bu açlık greviyle siyasi temsilcilik kabul ettirildi, havalandırma tam gün açtırıldı, koğuşlara daktilo, wolkmen, renkli TV ve tüp alındı, dışarıdan yiyecek alınmaya başlandı, koğuşlara kuru çay ve şeker de verildi.

Özgürlüğe Giden İlk Kapı Aralanıyor

Devrimci Sol tutsaklarının; özgürlüğü, tekrar sıcak savaşa dönmeyi düşünmedikleri tek bir an bile olmamıştır. Direnme ve özgürlük tutkusu; cezaevlerinde yıllarca korunan siyasi kimliklerinin ve onur mücadelelerinin vazgeçilmez parçasıdır. Özgürlüğü kendi elleriyle yakalamak, Buca Cezaevi'ndeki tutsakların da temel görevidir ve en büyük özlemleriydi. Cephe-lerde savaşmak varken, düşmanın elinde tutsaklığı yaşamak kabul edilemezdi.

Beyinleri ve yürekleri dağlarda, kentlerde, varoşlarda, sava-

şan yoldaşlarının ayak bastığı yerlerdeydi. Dışarıda yoldaşları düşmanla girdikleri çatışmalarda destanlar yaratarak şehit düşerken, zindanlarda "Eli kolu bağlı." oturmak onların harcı değildi.

Her tutsak Devrimci Solcu gibi bulundukları zindandan bir çıkış yolu aradılar ve bu duygularla özgürlüğe doğru ilk adımı attılar. Bir an önce dışarıda olabilmek için her şey ortaya konuldu. Haftalarca süren uzun ve yorucu çalışmalardan sonra, faşizmin duvarlarında ilk gediği açmışlardı. Kafasını karanlık boşluğa uzatan tutsağın ilk sözleri "Artık özgürüz." oldu. ikinci kapak zeminde açıldı. Bu kez "engel" lağım sularıydı. Toprağa ulaşmak için, soğukta yarı bellerine kadar lağım sularının içinde günlerce çalıştılar. Özgürlüğü düşündükçe, lağım suları dünyanın en berrak suyu gibi geliyordu. Son engeller ortadan kaldırılınca nihayet toprağa ilk "kazma" vuruldu.

Özgürlüğe atılan bu önemli adımı, sigaraları ciğerlerine doldurarak kutladılar. Toprakları koydukları her torba ile biraz daha özgürleşiyorlardı. Devrimci Hareket içindeki darbecilik ihanetinin öğrenilmesiyle birlikte, bir an önce dışarıya ulaşmak, Hareket'e ve Önderliğe omuz vermek için özgürlük eylemi her zamankinden daha yakıcı bir görev olmuş, çalışmalar hızlanmıştı. Bin bir emekle doğurup besledikleri, onunla birlikte özlemlerini büyüttükleri çocukları gibiydi özgürlük eylemi. "Umut"tu çocuğun adı. Başına bir şey gelmemesi için üzerine titriyorlardı. Ancak korkulan başa geldi. Hem de özgürlüğe ramak kalmışken...

Özgürlüğe Ramak Kalmışken

9 Şubat 1993... Saat 13.30... Çatıda asker ve gardiyanlar farkediliyor. Altı ayda bir yapılan çatı araması yapılıyor. O sırada çatıda, tünelden çıkan toprakları yerleştiren ve tünelde çalışma yürüten bir kısım tutsak tehlikeden haberdar ediliyor.

Gergin bir bekleyiş başlıyor. Tutsakların yaklaşık 2.5 aylık insanüstü özverilerinin ürünü olan ve tırnakları ile kazıdıkları tünelin açığa çıkması bir an meselesi.

Yaklaşık yarım saatlik korkunç bir sessizliğin ardından çatıdan gürültüler gelmeye başlıyor. Özgürlük eyleminin açığa

çıktığı anlaşılıyor...

Tünelin kapağı açılarak içindeki ve çatıdaki özgürlük eylemcileri koğuşa alınıyor, ilk gelen tutsağın "Tünel patladı, gardiyanı şişledik." demesi üzerine yoldaşları, "Üzülme, bir başka sefere mutlaka başarırız." diyorlar. Özgürlüğe ramak kalmışken, tünelin açığa çıkması kuşkusuz tutsakları üzüyor, ama tutku derecesindeki özgürlük umutlarını yitirmiyorlar. Çok geçmiyor ki, tünelin açığa çıktığı Eski Bölüm 7. koğuş, savcı, müdürler, başgardiyanlar ve onlarca gardiyan tarafından basılıyor. Tutsaklardan havalandırmaya inmeleri isteniyor. Tünel açığa çıkmış olmasına rağmen, ağız dolusu gülüyor tutsaklar. Havalandırmaya inerek, en gür sesleriyle marş söylemeye başlıyorlar: "Varsa Cesaretiniz Gelin".

İdare, temsilcileri görüşmeye çağırıyor. İdareye giden temsilciler, "Bizim görevimiz kaçmak, sizinki de yakalamak. Bu sefer yakaladınız. Her şeyden biz sorumluyuz. Buyrun aramanızı yapın, sayımınızı alın, size zorluk çıkarmayacağız." demelerine rağmen, saldırı zemini arayan idare, temsilcileri ifadelerini alma bahanesiyle kapı altına çağırarak hücrelere atıyor. Yoldaşları onları beklerken, bir anda onlarca gardiyan havalandırmaya doluşuyor. 3. koğuşa götürülmek istenen tutsaklar birbirlerine kenetlenerek, "Arkadaşlarımız gelmeden bir yere gitmiyoruz, önce temsilciler gelsin." diyorlar. Tartışmalar sonucu bir arkadaşlarının kapıaltına giderek temsilcilerle görüşmesi istekleri kabul ediliyor. Tutsaklar eşyalarını toplamak için koğuşa çıkıyorlar. Ama çok geçmeden onlarca gardiyan ellerine geçirdikleri sopa, masa bacağı ve odunlarla aniden saldırmaya başlıyor. Koğuş içine çekilmeye başlayan tutsaklar, hazırlıksız yakalanmalarına rağmen uzun süre direniyorlar. Fırsat buldukça gardiyanlara karşılık vermekte tereddüt etmiyorlar.

Koğuşlarından tek tek koparılarak, onlarca gardiyan tarafından oluşturulan işkence koridorundan geçirilip, hücrelere atılıyorlar. Hücreler aynı anda "Nasılsınız?", "Canavar gibiyiz!" sesleriyle yankılanırken, sloganlar ve marşlar inanç ve kararlılığı haykırıyor düşmanın suratına.

Özgürlük eyleminin açığa çıkmasından sonra yapılan saldırılara karşı açlık greviyle direnişe geçiyorlar. 10 Şubat'ta hücre-

lerden teker teker çıkartılan, idarenin gözünde önder konumundaki 6 tutsak gardiyanlar tarafından kapıaltında dövülerek, Yeni Bölüm 14. koğuşa, tecrite atılıyor. Geri kalan 14 tutsak da aynı şekilde dövülerek Eski Bölüm 3. koğuşa götürülüyor. Eylemin açığa çıktığı 7. koğuştan sonra saldırı 6. koğuşa yöneliyor. Havalandırma penceresine, "Özgürlük Ellerimizdedir, Bir Gün Mutlaka" yazılı bir pankart asarak, Devrimci Solcuların özgürlük tutkusunun asla tükenmeyeceğini vurgulayan 6. koğuştaki tutsaklara kin ve hırsla saldırarak, 4 kişiyi hücrelere atıyorlar. Bu 4 kişi de, diğer 6 yoldaşları gibi, hücrelerden alındıktan sonra dövülerek tecrite götürülüyor.

Tecritteki tutsaklar, soba ve battaniye verilmediğinden günlerce "General Kış"a karşı savaşıyor. Özgürlük eyleminin açığa çıkmasıyla saldırı zemini bulduğunu ve tüm yaptırımlarını kabul ettireceğini sanan idare yeni dayatmalar getiriyor. Tutsaklar sıraya dizilerek sayım alınmak isteniyor. Ama devrimci kararlılık ve direniş tavrı nedeniyle sayım alamadan koğuştan terk ediyorlar. Bu arada Eski Bölüm makasında "Onlar Onurumuzdur" sloganı, Yeni Bölüm'de tecritte bulunan tutsaklarla dayanışma için haykırılıyor ve direnişin bölünemeyeceği gösteriliyor.

9 Tutsak Sürgünde

Tecrit uygulamasından umduğunu bulamayan idare, bu kez direniş sürgünüle kırmaya kalkıyor. 18 gündür açlık grevinde bulunan 9 tutsak Aydın Cezaevi'ne sürgün ediliyor.

Açlık grevindeki diğer tutsaklara çay ve ıhlamur verilmesini engelleyen idare, hastaların hastaneye gönderilmesini de engellemeye çalışıyor. Cezaevi doktorları yeminlerine sadık kalırken, Devlet Hastanesi Başhekimi gibileri, işkencecilerle işbirliği yapmaktan kaçınmıyor. Tutsakların hastaneye götürülmele- ; ri için ısrar eden cezaevi doktorlarına idare "Siz karışmayın." > diye baskı yaparken, başhekim ve bazı doktorlar ise, idarenin ve dış güvenliğin sözünü dinleyerek, tutsakları hastaneye kabul etmiyor ve geri gönderiyor.

Açlık grevi direnişinin 30'lu günlerinden sonra, cezaevi doktorlarının ve TTB'nin çabaları sonucu tutsakları yatırmayı

kabul eden hastane, bu kez de 3 kişiden fazlasını tutmuyor ve taburcu ediyor. Doktorların ambulans isteğine rağmen 40'lı günlere kadar tutsaklar hastaneye ring arabasında tartaklanarak götürölüyor. Direniş, tüm saldırılara rağmen sürdürölüyor. Ancak demokratik kitle örgütlerinin ve demokrat çevrelerin duyarsızlığı büyük bir eksiklik oluyor. Burjuva basın da Nevşehir ve Sağmalcılar Cezaevlerinde gerçekteşen firarlardan sonra Adalet Bakanlığı'nın çıkardığı yeni infaz yasasına manşetten yer verirken, tutsaldann direnişini yok sayıyor. . Direnişin 38. gününde bazı SHP'li milletvekillerinden, izmir SHP il Örgütü'nden ve ailelerden oluşan bir heyet cezaevine geliyor. Koğuşa gelen heyete hitaben bir konuşma yapan tutsaklar, "Bizler bu cezaevinden tabutlarla çıkmaya hazırız. Eğer siz de tabutlarımız altına imza koymaya hazırsanız buyurun." diyorlar. Heyetin koğuştan ayrılması üzerine temsilciler idareye çağırılarak pazarlık süreci başlatılıyor.

Bugünlerde İnsan Hakları Derneği (IHD) gündemlerinin dolu olduğunu söylüyor. Baro ise, direnişin ancak 39. gününde cezaevine teşrif ediyor.

idareyle yapılan ilk görüşme ayakkabı araması sorununda düğümlenerek diğer taleplere değinilmeden sona eriyor. Direnişin 40. gününde ayakkabı araması sorunu bakanlık genelgesiyle çözümleniyor. Bakan Seyfi OKTAY'm, "Her gün yeni bir şeyler çıkarıyorlar, ölürlerse ölsünler." demagogilerine rağmen, çatışmanın ilk raundunu tutsaklar kazanıyor. 9 şubat'ta, "Size devletin gücünü göstereceğim." diyen Savcı Yaşar ASLAN, kararlı direnişin ilk kazanımı karşısında, "Tebrik ederim, yine siz kazandınız." demek zorunda kalıyor.

Direniş 40. gününden sonra diğer talepler doğrultusunda devam ediyor. 41. , 42. günlerde ve 43. günün sabahında yapılan görüşmelerde bir sonuç alınamıyor. Tutsakların zaferi, o günlere denk gelen bayram tatilinin sonrasına sarkacağı düşünölürken, yeni bir gelişme oluyor. Koğuşa kadar gelen Yaşar ASLAN "Tamam sizi karşılıklı koğuşlara alacağım, havalandırma da tam gün açık kalacak, artık şu işi bitirelim. Hem siz, hem aileleriniz bu eziyetten kurtulun." diyerek, bir kez daha

yeniliyor. 13'ü süresiz ve 21'i 25. günde 10 gün ara verdikten sonra tekrar başlayarak açlık grevini sürdüren toplam 34 Devrimci Sol tutsağı, 5 TDKP tutsağı ve 22. gününde tahliye olan 2 TİKB tutsağı ile omuzlanan Süresiz Açlık Grevi direnişi 43. gününde zaferle sonuçlandırılıyor.

0 süreçte faşizmin topyekün saldırılarına karşı birçok ceza evinde başlatılan Süresiz Açlık Grevlerinin motoru Buca olmuştı. Kendi sorunları daha önce çözülmesine rağmen Buca'yı bekleyen ve destek amacıyla direnişe devam eden tüm tutsaklar bir zafer kazanmıştı.

Yine Sürgün, Yine Saldın, Yine Direniş

Faşizm, tutsakların zaferini bir türlü hazmedemiyor, Savcı Yaşar ASLAN, herkesin içinde verdiği sözleri bir anda unutuyor. Tam bir düşkünlük örneği sergileyerek, bakanlık tarafından genelgeyle kaldırılan ayakkabı aramasını bile "Koğuş aramasında ayakkabıları arıyorduk, şimdi de arayacağız." diyerek yeniden gündeme getiriyordu. Oyalamalar ve yalanlarla tutsakların kazanımlarını pratiğe geçirmeyen idare, ilk sürgünde olduğu gibi bir kez daha öne çıkan insanları sürgüne göndermekle ipleri ele geçirmenin hesaplarını yapıyordu.

20 Nisan'da 12 kişi daha Aydın Cezaevi'ne sürgün edildi, ikinci sürgünün ardından, geride kalan genç ve tecrübesiz tutsakların kolay lokma olacağını düşünüyorlardı. Bu düşünceyle anma ve kutlamalar dahil her şeye saldırdılar. Devrimci değerlere yöneliyor, asılan pankartları indirmeye çalışıyorlardı...

1 Mayıs 1993... 1 Mayıs kutlamaları için asılan pankartları indirmeye zorlamak için saldırı provası yapıyorlar...

6 Mayıs 1993 Yine pankartları bahane eden 1. Müdür Mehmet AKINCI ve Savcı Yaşar ASLAN yönetiminde 7. koğuşa operasyon düzenliyorlar. 5 tutsak maltaya çıkarılarak, bayılıncaya kadar dövülüyor, idare havalandırma kapılarını yarım gün kapatıyor. Maltadaki saldırıya karşı tutsaklar protesto açlık grevine başlıyorlar. 11 Mayıs'ta ise can güvenliklerinin sağlanacağı, havalandırma kapılarının açılacağı "sözü" verilmesiyle açlık grevi sona erdiriliyor. Sonraki süreçte ise sürekli olarak ısıt ve

tavsat politikalarını uygulayan idarenin ezerim tehditlerine ve irili ufaklı saldırılarına karşı tutsaklar sloganları ve kapı dövme eylemleri ile karşılık veriyorlar...

18 Mayıs 1993... Devrimci değerlere bir kez daha saldırılıyor... Pankartlar bahane edilerek, saldırı zemini hazırlanıyor ve daha sonrasında mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerinde jandarma saldırıları yaşanıyor...

25 Mayıs 1993... Mahkeme gidiş-gelişinde tutsaklar saldırıya uğruyor. Ve bu saldırıdan sonra, tutsaklardan biri, beyin travması tehlikesi olduğu halde hastaneye götürülmeyerek kaderine terkediliyor...

28 Mayıs 1993... Bu kez hastane dönüşünde kadın tutsaklar saldırıya uğruyor. Bu saldırıyla tutsakların gündeminde olan Süresiz Açlık Grevi programı da netleşiyor.

Zaferle Sonuçlanan Yeni Bir Açlık Direnişi

31 Mayıs 1993'te SAĞ direnişi başlatıldı. Eyleme Devrimci Sol, TDKP, TİKB, TDP tutsakları katılıyordu. Bedenlerini açlığa yatıran 63 tutsağın temel talepleri can güvenliği sorunu, devrimci değerlere yapılan saldırıların durması ve siyasi temsilcilik kurumunun işletilmesi idi. Bunların yanında, "insanca yaşam için zorunlu istemler"i kapsayan 25 madde belirlenmişti. Eylemin diğer bir amacı, devrimci katili 1. Müdür Mehmet AKINCI'nın görevden alınmasıydı.

SAĞ eylemi sırasında da saldırılar sürdü. 7 ve 13 Haziran'da gardiyanların katıldığı saldırılarda 3 tutsak yaralandı. Bu saldırılar, can güvenliği sorununun aciliyetini gösteriyordu. 29 gün süren eylem kamuoyunda da etki yaratmış, bazı cezaevleri destek açlık grevi yaparken, DKÖ'lerde dayanışma eylemi düzenlemişlerdi. Tutsakların kararlı direnişi 28 Haziran'da sonuç verdi. Taleplerin büyük çoğunluğunun kabul edilmesiyle SAĞ eylemi zaferle bitirildi. Eylemin siyasi bir başarısı da 1. Müdür Mehmet AKINCI'nın Buca Cezaevi'nden alınması oldu. Bu açlık greviyle 9 Şubat öncesine dönüldüğü gibi kimi kazanımlarla bu da aşıldı. Önceden "disiplin cezası" adı altında sık sık uygulanan görüş ve mektup yasaklarının kaldırılması da bunlardan biriydi.

Saldırılar Bitmiyor

28 Haziran 1993'te başarıyla sonuçlanan SAĞ eylemi sonrasında, kazanılan hakları geri almak isteyen idare, fırsat kolluyordu. Özellikle dış güvenlikten sorumlu olan jandarmaların katıldığı saldırılar mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerinde sistemli bir şekilde arttırılmaya başlandı. Tutsaklar sindirilmek isteniyordu. Bunda başarılı olunamadığı noktada idare devreye girerek keyfi uygulamalara başvuruyordu.

Bir Devrimci Sol tutsağının mahkemede verdiği dilekçe bahane edilerek aldığı hücre cezası uygulanmak istendi. Oysa, hücre cezaları uygulanmıyordu. Nabız yoklayarak, keyfi uygulamalara zemin yaratmak istediler. Hücre cezası bahane edilerek 15 Ekim 1993 günü 6. koğuşa kalabalık bir gardiyan grubu saldırdı. Tutsakların yoldaşlarını hücreye göndermemek için direnmeleri sonucunda, hücre cezası verilen tutsak, ancak tüm tutsaklara saldırıldıktan sonra koğuştan alınabildi. Bunun üzerine 6. ve 7. koğuşlardaki Devrimci Sol tutsakları kapılara barikat kurarak direnişe geçtiler. Direniş kısa sürede etkisini gösterdi. 5 saat sonra, hücreye konulan tutsak geri alındı. Bu direniş, idareye karşı alınan fiili tavırlardan biri olarak Buca direniş tarihinde önemli bir halka oldu.

Genel Direniş

Siyasi iktidar gelişen devrimci mücadelenin geniş halk kesimleriyle kucaklaşması ve kitlelerin de devrimci saflara akışının hızlanması karşısında boş durmuyordu. En küçük ekonomik-demokratik hak istemleri baskı ve zor yöntemleriyle bastırılmak isteniyordu. Sokak gösterilerinde, mitinglerde, grevlerde polis copuyla dayaktan geçirilen işçi ve memurlar devlete daha fazla kinleniyor, devrimci saflara yaklaşıyorlardı.

DYP-SHP koalisyon hükümeti de egemenlerin krizine çare olamıyor, bu yüzden daha da saldırganlaşıyordu. Bu dönemdeki saldırılardan cezaevlerindeki devrimci tutsaklar da paylarına düşeni aldılar.

Hemen hemen tüm cezaevlerinde hak gaspları yaşanıyor, koğuşlara operasyonlar düzenlenerek devrimci tutsakların siyasi kimliklerine saldırılıyordu, içeride ve dışarıdaki tüm saldı-

nlar direnişlerle karşılığını buluyordu.

Cezaevlerine yönelik saldırı hazırlıklarının bir ürünü olarak Adalet Bakanlığı tarafından "Tecrit ve Sürgün Genelgesi" olarak adlandırılan bir genelge çıkarıldı. Bu genelgeye göre tutsaklar istenildiği zaman birbirlerinden tecrit edilebilecek, farklı cezaevlerine sürgün gönderilebileceklerdi. Bu ve buna benzer birçok uygulamayı içinde barındıran bu genelge, devletin faşist politikalarının bir parçası olarak, genelde halk muhalefetine, özelde ise devrimci güçlere yönelik bir gözdağı girişimiydi.

Her zaman olduğu gibi, faşizmin bu politikasına da devrim cephesinden bir yanıt verilmeliydi. Bu düşünceden yola çıkan Devrimci Sol tutsakları, cezaevlerindeki tüm devrimci örgütlere ve tüm demokratik ve devrimci güçlere "Genel Direniş" çağrısında bulundu. Faşist devletin oyunlarını açığa çıkartıp etkisizleştirecek olan Genel Direniş çağrısı Devrimci Sol tutsakları tarafından coşkuyla karşılanırken, birkaç cezaevindeki eylemlerin dışında diğer sol yapılar genelde sessizliklerini korudular.

Toplam 14 cezaevinde bulunan 510 Devrimci Sol tutsağının 10 Aralık 1993'te başlattığı Genel Direniş kapsamındaki açlık grevi, eylemin daha 16. gününde ilk hedefine ulaştı. Böylesine güçlü bir direnişle karşı karşıya kalmanın şaşkınlığını yaşayan iktidar, Tecrit ve Sürgün Genelgesi'ni kaldırmak zorunda kaldı. Eylemler cezaevlerindeki 510 kişiyle başlarken, dışarıdaki ailelerin ve kitle örgütlerinin gerçekleştirdikleri açlık grevleri, parti binalarının işgalleri, basın açıklamaları ve sokak gösterileriyle daha da güçlendi.

Direniş yurtdışında da yankısını buldu. Yurtdışı cephesinden yapılan işgaller, gösteriler ve açlık grevleri direnişe güç verdi.

Buca'da da coşkuyla karşılanan Genel Direniş çağrısına Devrimci Sol tutsakları 21 Aralık'ta katıldılar. TDKP tutsakları da eylemin ilerleyen aşamalarında destek açlık grevi yapacaklarını belirttiler.

Genelge kaldırılmıştı ama bu yeterli değildi. Tüm cezaevlerindeki sorunların çözülmesi için Genel Direniş, Süresiz Açlık Grevi eylemleriyle devam ediyordu. Haklarını kazanan cezaev-

leri eylemi bitirmiyor, tüm cezaevlerindeki sorunların çözülmesini bekliyordu. Genel Direnişin 10. gününde TDKP tutsakları da açlık grevine başladılar.

Birçok cezaevinde haklar kazanılmış, talepler kabul ettirilmiş, yalnızca Aydın, Buca ve Yozgat cezaevlerinde ki talepler kabul edilmemişti. Tüm cezaevlerinde bu üç cezaevi için direniş sürdürüldü. 11 Ocak 1994'te Aydın Cezaevi'nin talepleri kabul edildi. Ardından Yozgat Cezaevi'nde kalan 1 Devrimci Sol tutsağının talepleri de kabul edildi. Direniş, sadece Buca Cezaevi için sürdürülüyordu.

14 Ocak 1994'te cezaevi idaresi ve bakanlıktan gelen yetkililerle yapılan görüşmede, daha önce Aydın Cezaevi'ne sürgün edilen ve mahkemeleri İzmir DGM'de devam eden 8 tutsağın geri getirilmesi, yemekhane kapılarının 02'ye kadar açık tutulması, ailelerin getirdiği yiyeceklerin içeri alınması, koğuşlara tüplü ocak verilmesi, ziyaretlerin 15 günde birden, haftada bir çıkarılması gibi birçok talep kabul ettirilerek, direniş zaferle sonuçlandırıldı.

Ayrı ayrı cezaevlerinde olsalar da, ülkenin en ücra köşesindeki cezaevinde yaşasalar da, yoldaşların birbirini sahiplenmesi düşmana geri adım attırdı. Büyük bir ailenin bireyleri olarak, soylu bir dayanışma örneği gösteren Devrimci Sol tutsakları, Tecrit ve Sürgün Genelgesi'ni etkisiz kıldı. Tutsakların zaferini, gönderdiği mesajla kutlayan Önderimiz Dursun KARATAŞ, tüm tutsakları onurlandırarak coşkularına coşku kattı.

Özgürlüğe Giden İkinci Kapı da Kapanıyor

Buca'daki ilk Özgürlük Eylemi girişimi açığa çıkarılmış ama özgürlük tutkusu yok edilememişti. 1994 yılı, tutsakların yeni arayışlarıyla geçiyordu. Nihayet Eski Bölüm 6. koğuştan Devrimci Sol tutsakları yeni bir özgürlük eylemi faaliyetine başladılar.

Ancak, çalışmalar sırasında düşman bir şeyler hissetmiş olacak ki, 12 Haziran 1994 Pazar sabahı ani bir arama yapıldı. Normalde pazar günleri arama yapılmadığından bu durum düşmanın faaliyeti anladığının göstergesiydi. Özgürlüğe giden ikinci kapı da böylece kapanıyordu.

İdareyle yapılan görüşmeler sonucu saldırı ve hak gaspları önlendi. Ancak koğuş değışikliğı yapıldı. 16 Haziran'da Eski Bölüm'den Yeni Bölüm'e 6. ve 7. koğuşlara geçildi.

Düşman sevincini "2-0 oldu" diye dile getirirken, temsilcimiz "Bir dahaki sefere mutlaka başaracağız." diye cevap veriyordu. 1. Müdür Ahmet AYHAN ise, "Bir oldu, iki oldu, biz bulduk ama üçüncüde bunlar gider." diyordu. İleriki günlerde devrimciler müdürün sözlerinin boş olmadığını göstereceklerdi.

Dayanışmayla Gelen Zafer

Aydm Cezaevi'nde keyfi uygulamalar ve hak gasplarına karşı tutsaklar tarafından açlık grevi başlatılmıştı. Bu açlık grevini desteklemek için 8 Temmuz 1994'te Buca Devrimci Sol tutsakları da süresiz açlık grevine başladılar. Buca direnişçileri Aydın'da kabul ettirilecek talepleri Buca'da da uygulatmayı düşünüyorlardı. Günlerce "Hayır olmaz.", "Aydın'a biz karışamayız, bizi aşıyor." diyen Buca Cezaevi idaresi, sonunda Aydın'da kabul edilecek bütün talepleri Buca için de geçerli sayacağını açıkladı.

Buca ve Aydm cezaevlerinde kalan Devrimci Sol tutsakları bu tür dayanışma direnişleriyle düşmanı bile şaşırtıyorlardı.

Her iki cezaevinde süren direniş geniş yankı uyandırdı. Birçok demokratik kurum ve kuruluş harekete geçerek, dikkatler bu iki cezaevine yoğunlaştırıldı. Tutsak aileleri birlikte hareket ederek çeşitli gösteriler, protestolar ve işgallerle kamuoyu oluşturdular.

Açlık grevinin 8. gününde TDKP tutsakları da direnişe başladı.

Direnişin 26. gününde tutsak ailelerinden temsilcilerin, avukatların, İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Azimet KÖYLÜOĞLU'nun demokratik kitle örgütlerinden ve Adalet Bakanlığı'ndan temsilcilerin ve tutsak temsilcilerinin katıldığı 3 günlük görüşmeler sonucunda Aydın Cezaevi'nin talepleri kabul edildi. Benzer taleplerin Buca'da da kabul edilmesiyle zafer yine direnen devrimci tutsakların oldu.

Buca Yine Açlık Grevinde

21 Aralık 1994'de, idarenin son 27 günlük açlık grevinde tutsakların talebini kabul etmesine rağmen tekrar keyfi baskı ve uygulamalarla hak gasplarına yönelmesi üzerine, süresiz açlık grevi başlatıldı. Eyleme TKP(ML), TDKP, PRK Rızgari, YRNK, TİKB, PKK ve TDP davalarından tutsaklar katılıyordu.

DHKP-C tutsakları, Önderleri Dursun KARATAŞ'ın Fransız emperyalizmi tarafından tutsak edilmesine yönelik tüm cezaevlerinde gerçekleştirecekleri kendi eylem programlarının hazırlığı içinde olduklarından, bu direnişe aktif olarak katılmadılar. İleriki günlerde ise, 3 günlük destek açlık grevi yaptılar.

Bu açlık grevi sonrasında tüm siyasi tutsaklar, Yeni Bölüm'deki koşullara toplandı.

46 gün süren açlık grevi, çeşitli kazanımlarla bitirilse de Bu-ca'da sorunlar bitmedi.

1 Mart 1995 ...Bayrağımızı Astık!

Cezaevlerinde tüm değerlerimiz gibi, bayrağımız da her zaman hedef olmuştur. Birer direniş mevzisi haline getirdiğimiz koşullarımızda onurla dalgalandırdığımız bayrağımız, düşmanı rahatsız etmiştir.

İşte, 1 Mart'ta DHKP-C'li kadın tutsakların kaldığı Yeni Bölüm 3. koşu gerçeleştirilen saldırı da bayrağımıza yapılan saldırı biçiminde gerçekleşmiş ve yoldaşlarımız, "Bedenlerimizi çiğnemededen bayrağımıza el süremezsiniz." diyerek direnmişler ve düşmanı yenilgiye uğratmışlardır.

Cezaevi idaresi tüm koşullara arama adıyla girip, bayraklara ve değerlere yöneldi. Buna karşı DHKP-C tutsaklarının kaldığı 3., 6. ve 7. koşulların dışında herhangi bir direniş tavrı sergilenmedi.

Düşmanın saldırı hazırlıklarım gören 3. koşullaki kadın tutsaklar hemen barikat kurdular.

Düşman ilk olarak 6. ve 7. koşullara girmeyi denedi ama başaramadı.

6. koşullta saldırı farkedilip barikat kurulunca, alt katta güvenlik amacıyla kalan iki tutsak içeriye giremedi. Jandarmalar bu kez 6. koşullun yemekhanesindeki resimlere saldırıyordu.

Ama karşılarında 2 kişi de olsalar, değerlerine el sürdürtmeye kararlı Parti-Cepheli tutsaklar vardı. Onları dövmeleri kolay oldu. Tutsaklar marş söylemeye başladılar. Bu sefer tekrar saldırdılar. Yine boyun eğdiremediler iki tutsağa. Bir tutsağın sağ eli rastlantı sonucu havada kalınca, asker bağırdı, "İndir elini!". Rastlantı sonucu havada kalan el, inmedi. Coplarla vurdular, ama el yine inmedi. Ta ki her tarafı şişene kadar, iki tutsak sloganlar atıyor, direniyorlardı.

Bundan sonra hedeflenen, 3. koğuş oldu. 3. koğuşa yönelen düşman, önceden hazırlanan barikatlarla karşılandı. Kadın tutsaklar, koğuşta bulunan TİKB ve TDKP tutsaklarıyla beraber direnişe geçtiler. Gardiyanlar ve askerler kapıda birikiyor ve iğrenç küfürler ediyorlardı. Ama gereken yanıtı aldılar: "Giremezsiniz, girerseniz cesetlerimizi çiğnersiniz!"

Kısa sürede inşa ettikleri barikat, koğuşa yeni taşınmış olmalarının dezavantajlarını da üzerinde taşıyordu. Bu nedenle çok güçlü değildi. Düşman kapıda girmeye hazırlanırken, içerde de hazırlıklar devam ediyordu. Herkes barikatı güçlendirmeye çalışıyor, girdiklerinde nasıl direnileceği planlanıyordu. Panik yoktu, ilk barikat yıkılırsa, hemen koğuşun iç kısmına ikinci barikat kurulacak ve hemen geride üçüncüsü... Bunlar düşman için aşılmaz değil belki ama bir süre için engelleyecek, zaman kazandıracak. Bayrak teslim edilmeyecek. Barikatlar aşıldıktan sonra ise göğüs göğüse çarpışma yaşanacak. Ellerde odun parçalan, öfkeyle bekliyorlar asker ve gardiyanların girmesini...

Ve sonunda kapıya yükleniyor düşman, ilk barikat yarıyor. Düzenli bir şekilde geri çekiliyor herkes. İkinci barikat kuruluyor. Düşman ikinci ve üçüncü barikatları da yarmaya çalışırken, ellerindeki odunlarla zarar vermeye çalışıyorlar düşmana. Sonunda hepsi koğuşun en arka kısmında toplanarak, kenetleniyor, etten barikat oluşturuyor ve slogan atmaya başlıyorlar: "İnsanlık Onuru işkenceyi Yenecek, işkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız!"

Teker teker koparmaya çalışıyorlar. Her birini koparmak için dakikalarca uğraşmak zorunda kalıyorlar. Sonunda birer birer kopararak asker ve gardiyanlardan oluşan işkence kori-

dorundan geçiriyorlar, merdivenlerden yuvarlayıp havalandırmaya atıyorlar. Ve ardından koğuş talanı başlıyor. Ancak tüm tutsakları son direniş mevsisinden söküp attıklarında el sürebiliyorlar değerlerimize. Bayraklarımızı, resimlerimizi, kitaplarımızı ve tüm eşyalarımızı parçalayıp üzerinde tepinerek koğuştan çıkıyorlar. Devrimci tutsakları teslim alamayan düşman hıncını ve çaresizliğini böyle ifade ediyor. -

Düşman daha koğuştan çıkar çıkmaz, kanlar içindeki özgür tutsaklar hemen koşup zulalarından bir bayrak daha çıkarıyorlar. Alkışlarla asıyorlar koğuşa. Bu diğer tutsaklar için de büyük bir moral kaynağı oluyor. Düşman ise, kapıyı açıp karşısında dalgalanan bayrağı gördüğünde çılgına dönüyor, ama artık çaresiz yenilgiyi kabul ediyor.

0 gün yapılan saldırı tüm devrimci değerlere, tüm devrimcilere yönelmiş olmasına rağmen, direnenler sadece 3., 6. ve 7. koğuşlar oldu. Düşman, 6. ve 7. koğuşlara barikat nedeniyle hiç giremedi.

1 Mart direnişimizle birlikte, cezaevinde diğer siyasetlerle ilişkilerde yeni bir sayfa açılmıştır. Direnişimiz onlara kendile rini sorgulatmış, düşmanı daha iyi tanımalarını sağlamış ve Buca tarihinde ilk kez siyasetler bir araya gelerek ortak eylem lilik sürecine girmiştir. Bunu başaran Parti-Cephemizin gele nekleri, özgür tutsağın gücü, cüreti ve savaşma kararlılığı ol muştur.

Saldırılar Sürüyor...

6 Nisan 1995'te üç özgür tutsak Konak Adliyesi'ndeki duruşmaya götürüldükten sonra, konuldukları hücrede jandarmaların sözlü sataşmalarıyla karşılaştı. Duruşmaya çıkarılırken, asansörde hakaretler ve vurmalar başladı. Tutsaklardan birinin boğazını ve hayalarını sıktılar. İşkencecilik geleneklerini sürdürüyorlardı. Dönüşte ise iki kişiye tek kelepçe uygulaması dayatıldı. Kabul edilmeyince, hücrede saldırdılar ve dövmeye başladılar. 3 özgür tutsak, yara-bere içinde birbirlerine kelepçelendiler.

"Yürüyün" dediler; yürümediler. Tekrar dövölüp arabaya zorla atıldılar. Slogan atarak sürdürüldü direniş. Saldırı da sü-

rüyordu. Ama tutsaklar arabada marş söylüyor, bir türlü boyun eğmiyordu. Jandarmalar için şaşırtıcı, devrimciler için sıradan tavırlardı bunlar.

Cezaevine geldiklerinde "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek, İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız!" sloganlarını atarak 6. koğuşa geldiler. Kapı açılınca temsilcimiz karşıladı onları. Her tarafları kan içindeydi. Kapı açık tutuldu ve tüm floresan ve lambalar söküldü. Temsilcimiz, maltaya çıkarak, "Bir daha yoldaşlarımız koğuşumuza bu şekilde getirilirse, hiç kimse hesabım veremez." diye haykırıp sökülen lambaları gardiyanların kullandığı sobama üzerinde teker teker parçaladı.

Bu olaydan kısa bir süre sonra bir kadın tutsağa mahkeme gidişinde jandarmalar tarafından saldırıldı. "Bundan sonra olmayacak" sözlerine rağmen, jandarmalar bildiğini okuyordu. O gün 6. ve 7. koğuşlarda, havalandırma kapısını 22.00'ye kadar kapattırmama kararı alındı.

21.30'da maltaya jandarmalar girdi. Herkes hazırlıklarını yapmıştı. Havalandırmada çalışılacaktı. Önce lambalar gevşetildi ve koğuşlar karanlığa gömüldü. Karanlıkta koğuşlara girmeyi göze alamıyorlardı.

Kapıda diyaloga başladılar. Yine sözler verildi. "Bir daha olmayacak" dendi...

"Bizim haberimiz yoktu, yanlışlık olmuş." diyorlardı kapıda. Saat 22.00'ye geldiğinde jandarma çekildi ve koğuşlara girildi. Çatışma olmamıştı ama saldırılar karşısında tavırsız kalınmayacağı bir kez daha gösterilmişti.

.Buca Cezaevi'nin son yılları, mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerindeki jandarma saldırıları ile geçmişti. Bütün eylemlerin talepleri arasında bu saldırıların son bulması da yer almıştır.

Bu uygulamalar kısa dönemler dursa da, sürmüştür. Bunlara karşı, yukarıda verdiğimiz örnekler gibi onlarca direniş yaratılmıştır. Mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerindeki irade savaşılarının ve direniş tavırlarının hepsini ifade etmek gerekmiyor. Ancak hepsinin ortak noktası; hiçbir keyfi uygulama kabul edilmemiş, bu tür uygulamalara karşı jandarmanın her dediğinin tersi yapılmış, arabaya binerken binmeme, inerken inme-ne, "sus" denince susmama, "yürü" denince yürümeme şek-

linde irade çatışmalarına girilmiş, onlarca tutsak öldüresiye dövülmüş ama hiçbir zaman geri adım atılmamış, direniş gele-
neğine olumlu halkalar eklenmiştir.

PARTİ-CEPHE'Lİ SÜREÇ VE ÖZGÜR TUTSAK KİMLİĞİ

Devrimci mücadelenin gelişimiyle birlikte tutsaklıklar da artıyordu. Bu nedenle Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların sayısı hızla artmaya başladı. Artan, sadece tutsak sayısı değildi. Çok çeşitli mücadele alanlarında; Silahlı Birlikler'de, Milis-
ler'de, işçi, gençlik ve mahalli alan örgütlenmelerinde çeşitli görevler almış onlarca tutsak deneyim ve birikimlerini de geti-
riyordu Buca Cezaevi'ne.

Parti-Cephemizin çeşitli konulardaki bakış açısını kavra-
mış, kültürünü özümsemiş yoldaşlarımızın katkılarıyla, dev-
rimci bir yaşam tarzı oluşturuldu. Eksiklikleri giderip, olumlu-
luktan güç alarak geleceğe yürüdük. Art arda yaptığımız di-
renişlerle birçok hak kazandık.

Birçok yoldaşımızın şehit oluşunu, tutsak olmanın acısıyla
birlikte yaşadık. Onlara layık olma bilincini beyinlerimize işle-
dik. Kayıplarımızla savaş gerçekliğini daha yakından hissettik.
Öfkemizi büyüttük.

Hareketimizde yaşanan darbecilik ihanetini, önderimize ve
hareketimize bağlılığımız ve inancımızla mahkum ettik. Bu sü-
reci, devrimci kültürün içselleştirilmesi ve halka yabancı zaaf-
lara savaş açma noktasında eğitime dönüştürdük.

Düşmanın, Buca Cezaevi'ndeki direniş çizgisini sürgünlerle
boğma politikası, genç yoldaşlarımızın omuzlarında boşa çı-
kartıldı. Bu süreç genç yoldaşlarımızın tecrübe ve birikimleri-
nin artmasına yol açtı.

Genel Direnişimizle sürgünler durduruldu. Sürgün edilen-
ler geri getirildi. Bu süreçten sonra hızla bir kaynaşma yaşandı.
Gelişime açık bir ortam oluştu. Eğitim çalışmalarımızdan ya-
şam ve ilişkilere kadar önemli gelişmeler yaşandı. Kendimize
yönelmeyi, eksik ve zaaflarımızla savaşmayı elden bırakmadık.

Önderimizin Fransız emperyalizmi tarafından tutsak alın-
masını, hareketimize, halkımıza yönelik bir saldırı olarak ka-
bul ettik. Fransız emperyalizmiyle girdiğimiz irade savaşında

biz de hazır bekliyorduk. Önderimizin özgürlüğünü sağlamak amacıyla tüm bedelleri göze alan bir direnişe bilenmiştik. Partimizin emirlerini beklerken, Önderimiz özgürlüğüne kavuştu.

Partimizin ilanını, Hareketimizin tarihinin bir zaferi olarak karşıladık. "Partili insan" olma hedefini önümüze koyduk ve ona göre hareket ettik.

Kendimizi; tüm yaşamımızla sorguladığımız, eleştirdiğimiz ve değerlendirdiğimiz, sonuçlar ve dersler çıkardığımız oldukça verimli bir süreci, Partimizin Kongre Kararları doğrultusunda yaşadık.

"Özgür tutsak kimdir?" sorusuna, kendi somutluğumuzdan cevap aradık. Özgür tutsak olabilmek için, kendimize, yaşam biçimimize, ilişkilerimize ve çalışmalarımıza bir kez daha yüklendik. Partimizin ve Cephemizin ihtiyaçlarına kendi alanımızdan cevap verme çabasında olduk. Eğitim programlarımızı bu bilinçle oluşturduk. Ideolojik-politik, askeri, sosyal ve kültürel gelişimimize hizmet edecek çalışmalara yöneldik.

Her alanda oluşturduğumuz komitelerimiz ve hücrelerimiz yaşamımızı ve çalışmalarımızı örgütleyen ve yönlendiren bir güçtü. Eğitim, komün, güvenlik, spor, kültür-sanat, kütüphane, ideolojik-politik araştırma, basın vb. birçok alanda komiteler ve hücreler oluşturduk.

Buca Cezaevi DHKP-C tutsakları halkımıza, devrime, Parti-Cephemize, Önderimize, şehit yoldaşlarımıza ve savaşıyor yoldaşlarımıza karşı sevgi ve bağlılık dolu; devrimci gelişimde inançlı; düşman karşısında kendinden emin, cüretli ve savaşçı' olabildilerse; bu, Devrimci Sol geleneğine ve Parti-Cephemizin cezaevlerine yönelik anlayış ve politikalarına sıkı sıkıya sarılmalarındandır... Bizleri özgürlük eylemi ve "Onbeş Gün Savaşları"na, şehitler bedeli gerçekleştirdiğimiz 21 Eylül Direnişi'ne taşıyan da, Devrimci Sol geleneği ve Parti-Cepheli olma ruhu-ydu.

İKİNCİ BÖLÜM

ÖZGÜRLÜK EYLEMİ VE "ONBEŞGÜN SAVAŞLARI"

Buca Cezaevi'nde özgürlük eylemiyle dışarıya çıkmak onur sorunu olmuştu. Daha önce, iki tünel girişimimiz, açığa çıkarılmış, olanaklarımız daralmıştı. Ancak, ne yapıp edilmeli, Buca zindanları delinmeliydi. Özgürlük tutkumuz her geçen gün büyüyor yöntem arayışlarımız sürüyordu.

Yeni özgürlük eylemi girişimimiz mutlaka başarıyla sonuçlanmalıydı. Hepimizin kafasında tek bir düşünce vardı: "Mutlaka; bir kişi de olsa dışarı çıkmalıyız..."

Gecekonduların barikat direnişleriyle, grevci işçilerle, kuşatıldıkları üste ölüme meydan okuyarak çatışan yoldaşlarımızla, dağların doruklarında isyan ateşini büyüten gerillalarımızla omuz omuza direnmek ve savaşmak istiyorduk. Düşmana bir darbe de Buca Cezaevi'nden vurmak, Halk Kurtuluş Savaşımıza güç katmak istiyorduk... Bu düşüncelerle her olasılığı hesap ederek, özgürlük yolunu aralamaya başladık. Bu sefer her zamankinden daha dikkatli, özenli ve disiplinli olmalıydık.

Özgürlük eyleminin yöntemi belirlenmiş, karar alınmış ve hazırlıklara başlanmıştı. Sınırlı olanaklarımızın hepsi seferber ediliyordu.

Ali Rıza'nın günlük voltaları sıklaşmıştı. Kimimiz "Ali Rıza, yoldaşları,!! sorunlarıyla ilgileniyor.", kimimiz "Yeni bir direniş sürecine gireceğiz herhalde." diye düşünüyorduk. Ama Ali Rı-

za'nın konuştukları bunlardan çok farklıydı. Onunla konuşan ve eylemden haberdar olan herkes büyük bir sevinç yaşıyor, ama dışarıya hiçbir şey hissettirmiyordu.

Özgürlük eyleminden çok az kişinin haberi vardı. Bu, yoldaşlara güvensizlikten değil, eylemin güvenliği içindi. Çünkü, acemilikler ve amatörlükler düşmana açıklar vermemize yol açabilir, özgürlük eylemi hazırlıkları dışarıdan hissedilebilirdi. Koğuş yaşamı her zamanki gibi sürmeli, "saman altından su yürütülmeliydi".

Ali Rıza, özgürlük eyleminde görev alan yoldaşların bir araya geldiği toplantıda söze girdi:

-Yoldaşlar, bildiğiniz gibi yeni bir özgürlük eylemine hazırlanıyoruz. Burada, dışarıya çıkacak olanlar ve eylemde emeği geçecekler bulunuyor. Yapacağımız işin önemini kavrayalım ve şimdiye kadar gösterdiğimiz hassasiyetten daha fazlasını gösterelim, iki özgürlük eylemi girişimimiz başarısız "oldu. Fakat bu defa mutlaka başaracağız. Hepinizin gereken ciddiyeti ve özeni göstereceğinize inanıyorum... Sorusu veya önerisi olan var mı?

-Eylemin kod adı ne olacak?

.-Eylemimizi "Dosya Çalışması" olarak adlandıracakız.

-Yanlış hatırlamıyorsam bu isim daha önce Sağmalcılar'daki tünel faaliyeti için kullanılmıştı.

-Doğru hatırlıyorsun. Ama bildiğiniz gibi o girişim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu sefer dosyayı kapatacağız...

Eylem ekibinde yer alanların heyecanı her geçen gün artıyordu. Her biri bu konuda sohbetler ediyor, gözden kaçanlar, eksiklikler ve ayrıntılar üzerinde kafa yoruyordu. Ama hiç kimse koğuştaki görevlerini aksatmıyor, eylem disiplininin ayrılmıyordu.

Eylem tarihi belirlenmişti. Daha düne kadar zor bir olasılık olarak görülen özgürlük eyleminin hazırlıkları tamamlanıyor, olumsuz bir olasılık akla getirilmek bile istenmiyordu. Profesyonel bir çalışmanın ürünü olan özgürlük eylemi, 17 Temmuz Pazartesi günü görüş yerinden gerçekleştirilecekti..

Bu eylem tünel faaliyetine göre daha basit görülebilir. Ancak, geçilmesi gereken birçok kapı olması ve geçecek olanların

Cezaevi'nin en tanınan kişileri olması, eylemin zor yanlarını oluşturuyordu.

Ziyaret kabinlerindeki hazırlıkların son rötuşları yapıldı. Kabin demirlerinin kesilmesi esnasında oluşacak birkaç milimlik bir kayma dahi tüm eylemi açığa çıkarabilirdi. Bütün dikkatler ve enerji yoğunlaştırıldı.

Her ziyaret dönüşünde eylem ekibinden koşuşta görevli olanlar, sabırsızlıkla gelenlere gelişmeleri soruyor ve her defasında olumlu yanıtlar alıyorlardı. Bu keyifle yakılan sigaraların tadı bir başkaydı.

Yapılan ilk plana göre dışarı iki kişi çıkacaktı. Tartışmalar sonucu kontenjan dörde çıkarıldı.

Özgürlük eyleminin bir gün öncesinde şenlik düzenledik. Bu, bir vedalaşma programıydı. Özgürlük eyleminden haberi olmayanlar, geleneksel bir program yapıldığını sanıyordu. Ama özgürlük yolcuları için durum farklıydı. Onlar, birçok şeyi paylaştıkları, birlikte barikat kurup çatıştıkları, açlığa yattıkları, türkölü voltalar attıkları yoldaşlarıyla sessizce, gözleri ve yürekleriyle vedalaşıyorlardı. Kavgamız bu dört kişiyi, yüze yakın DHKP-C tutsağını temsilen dışarıya çağırıyordu: Ali Rıza KURT, Tevfik Durdemir, Celalettin Ali Güler, Bülent PAK...

16 Temmuz Pazar akşamı havalandırma şenlik için hazırlanmış, herkes yerini almıştı. Program başlayınca skeçler yapıldı, şiirler okundu, hep birlikte türköler söylendi.

Ali Rıza ilk kez bir şenlikte türköl söylemek için koronun yanına gitti. Çok sevdiği ve her konuşmasında övgüyle söz ettiği Karadeniz'den seçmişti türkölünü. Küçük bir değişiklik, neşe içinde okudu:

"Al şalım yeşil şalım
Dünyayı dolaşalım
Sen mavzer ol ben mermi
Cephede buluşalım..."

"O Gün" Bugündür Artık

17 Temmuz 1995 Pazartesi

Bu sabah güneş her zamankinden geç doğdu sanki... Koşuş nöbetçisi yoldaşımızın "Günaydın Yoldaşlar" sesiyle uyandık.

Özgürlük yolcusu 4 yoldaş da uyanmıştı. Sağa sola bakınıp, her sabah özenle katladıkları battaniyelerini bir çırpıda düzelttiler. Son kez yatmışlardı bu yataklarda. Ertesi günü başka bir yatakta karşılayacaklardı. Dost bir çatının ya da kaçamakça göz kırpan Çoban Yıldızı'nın altında. Bunlar bilinmeyen birer olasılıktı. Ama bilinen o, "Şeytanın bacağı" kırılacaktı bu kez...

Sabahın serinliği kendini öğle güneşinin kızgınlığına bıraktı. Kıyıda köşede son sözler söylendi, yürekler bütünleşti. Ayrılığın hüznüyle heyecanı ağırlığım hissettiriyor, son sözler can kulağıyla dinleniyordu:

"Merak etmeyin, gözünüz arkada kalmasın. Verdiğimiz tüm sözleri yerine getireceğiz..."

Evet, bundan hiç kimsenin kuşkusu yoktu. Kalacak olanlar son isteklerini söylerken, düşmana öfke, dostlara ve yoldaşlara selam sözleri dökülüyordu ağızlarından.

Ziyarete yarım saat kala gideceklerle kalanların bakışları çakıştı bir anda. Zaman dondu ve düşünceler geçmişe yöneldi. Yiğitçe direnişlere, açlık grevlerinde yapılan yemek sohbetlerine, futbol maçlarındaki esprilere, coşkulu tartışmalara, anma ve kutlama törenlerindeki isyankar günlere...

Artık dakikalar kalmıştı. Komutan Ali Rıza'nın sesi herkesi duygulandırarak harekete geçirdi:

"Bana bir bayrak getirin. Çıkarken şehit olursam, göğsümde bayrağımızla şehit düşmek istiyorum."

Hemen bir bayrak getirildi ve Ali Rıza onu özenle katlayarak, gömleğinin altına yerleştirdi.

Ziyaret listesi gelip de kapı açıldığında, eylemde görevli olanlar, özgürlük yolcuları ve ziyaretçisi gelen diğer yoldaşlar sessizce maltaya süzüldüler. Malta bugün uzamış mıydı, yoksa adımları mı kısalmıştı? Saniyelerle ölçülü ama uzun bir yolculuktu bu. Gezinen, oturduğu yerde sohbet eden gardiyanlar, sağa sola koşuşturan maltacı "sübyanlar" sessizliği dağıtıyordu. Çıktıkları 6. ve 7. koğuşlar geride kalmıştı. Geride bıraktıkları yoldaşlarıyla belki bir daha hiç görüşmeyecekler, belki de isimlerini ancak gazetelerde çıkacak haberlerden okuyacaklardı.

Ziyaret bölümüne gelince yoldaşlar birbirleriyle bakışıp çı-

kış anını kolluyorlardı. Bu bekleme dakikalarında, yolcular kalkanlarla konuşup espriler yaptılar. Heyecanlarını gizlemeye diğerlerini rahatlatmaya çalışıyorlardı. Kimisi de ziyaretçilerle görüşüyordu. Sanki biraz sonra firar edecek olanlar onlar değildi. Çok rahattılar. Ziyaretçiler olan bitenden habersiz olduklarından, onlara sorular soruyorlar, her zamanki gibi birşeyler öğrenmeye çalışıyorlardı.

Bir süre sonra ilk çıkışı yapacak olan Ali Rıza büyük bir şükkanlılıkla, açılan parmaklıklardan geçip dışarıya süzüldü. Şimdi de ziyaretçilerin yanından espriler yapıyordu bize. Bir yandan gözücuyla gelişmeleri izlerken, bir yandan da ailelerimizle görüş yapıyorduk. Ama heyecandan ağzımızdan ne çıktığının farkında değildik o an:

- "Oğlum, Ali Rıza görüşe çıkmadı mı bugün?"

- "Çıktı baba, yanında ya!"

- "Ne dedin?"

- "Şeyyy... Şimdi buralardaydı da..."

- "Ben şöyle bir dolaşp onunla selamlaşayım."

- "Olur mu baba? Anneannemin sağlığı nasıldı demiştin?"

- "Ne sağlığı?"

- "Yahu baba sen onu boş ver de, saat kaç?"

- "Burada bugün bir gariplik var ama..."

- "Kalabalıktandır baba. Sen bana doğru dönsene yüzünü göreyim biraz."

Dört yoldaş, etrafı kolaçan ederek birer birer çıktılar dışarıya. Görüş kabinlerinden son sözlerini söyleyip, son kez vedalaşarak ayrıldılar. Ziyaretçi kapısından çıkılınca kadar herşey normaldi. Fakat sonrasını öğrenmek olanaklı olmadığından, içeride kalanlar olarak merak ve heyecanla beklemeye başladık. Olumsuz bir gelişme olduğunda, bu durum olağanüstü bir hareketlilikten anlaşırdı. Bu nedenle, dikkatlice çevreyi gözlemliyor ve bekliyorduk.

Tam bu sırada, bahçeye su içmeye giden çocuklardan biri, heyecanlı heyecanlı birşeyler anlatmaya başladı. Onu dinleyince rahat bir nefes aldık:

- "Bahçede su içip tam dönüyordum ki, karşımda Ali Rıza amcaı gördüm. Önce çok korktum, fakat o beni görmedi. Ra-

hat rahat yürüdüğünü görünce, durup arkasından seyrettim. Bahçe kapısından dışarı çıkıncaya kadar yolun ortasından ona baktım."

Çocuğun bu anlattıkları işlerin yolunda gittiğini gösteriyordu. Eylemin olacağından habersiz görüşe çıkan yoldaşlardan kimisi durumu fark etmiş, kimisi de ailesiyle her zamanki sorunların çözümüne dalmış, olup bitenlerden habersiz bir şekilde konuşuyorlardı. Durumu orada farkedenden ne yapacaklarını şaşıyor, kime ne diyeceklerini bilemiyor, etraflarına bakınıp herşeyin kontrol altında oluşunu görerak rahatlamaya çalışıyorlardı. Eylem ekibinde görev alanlar birbirlerini kutlamak istiyorlar ancak şimdilik coşkularını içlerine saklıyorlardı. Tatlı sohbetler yapılıyor, ziyaret bölümü kahaahalarla inliyordu. Havaya zıplamak, koşup bağırıp haykırmak, "Yasasın Özgürlük Eylemimiz" demek istiyorlar, fakat, disiplin kuralları tüm bu istekleri frenliyordu.

Düşman, özgürlük eylemi boyunca derin uykusunu sürdürüyordu...

eylemi fark eden ziyaretçilerden birkaçı ise fısıltıyla konuşarak dışarıya yönetiyorlardı. Aldıkları karar gereği cezaevi kapısının karşısındaki kafeden özgürlük yolcularını seyredecekler. Kendilerine bir çay söyleyip sigaralarını yakıyorlar. Büyük bir keyifle eski tutsakları bekliyorlar. Yoldaşlarımızdan biri emin adımlarla dış kapıya yöneliyor. Kapıdan çıktığında, oradan geçen yolcular için yapılan çeşmede elini yüzünü yıkayıp, doya doya su içiyor. Yanından gelip geçen onlarca kişinin arasına karışarak oradan uzaklaşıyor.

Evet, oradaki çeşme yolcular için yapılmıştır. Bizim eski tutsaklarda yolcudur o an. Onlar artık özgürlük yolcusudur. Yollarının nerelere düşeceği bilinmez. Kimbilir, belki bir dağ kuytulduğundaki gerilla yoldaşlarının ya da evde silahlarını temizleyerek yeni bir eylemin hazırlığını yapan savaşçıların yanına. Çeşmeden suyu içip başını kaldırdığında, gökyüzünün sınırsız maviliğine bakınca, yolun sonuna vardığında yoldaşlarına kavuşacak olmanın heyecanını yaşıyordu. Ziyaret süresi bitince yeniden maltaya çıktık. Öğleğin gelirken bu yol saatler sürmüştü sanki, bir türlü bitmemişti. Fakat şimdi ne kadar da

kısaydı. Eylemin olup bittiğinden habersiz yanımızda yürüyen TDKP'li dostlarımızın birinin sözü gülüşmelere neden oldu maltada:

- "Yahu bu cezaevinin her tarafını beton yapmışlar. Bilemiyorum ama, kuş olsan uçamazsın buradan..."

Nasıl gülünmesinki? Daha biraz önce, "Kuş olsan uçulmaz." denilen bu yerden dört yoldaşımız kanatlanıp uçuvermişti.

Koğuşa doğru yaklaşırken haberi bir an önce ulaştırmanın sabırsızlığını taşıyorduk. Gidenlerin özlemi daha o andan itibaren hissediliyordu. Müthiş bir sevinç, biraz hüznün ve özlem bir arada yaşıyordu.

ÖZGÜRLÜK EYLEMİNİN YANKILARI

Özgürlük yolcularını sağ salım uğurlayıp ziyaretten dönen tutsaklar koğuşa girdiklerinde sevinçleri gözlerinde biriken yaşlardan ve gülümsemelerinden anlaşılıyordu. Ne diyeceklerim bilemiyorlar, kahkahaları dinmiyordu. Düşman bu koğuşlardan yükselen kahkaha seslerine alıştı. Çünkü bu koğuşlar farklıydı. Buralardan öfkeli sloganlarda, no.seli gülüşmeler de sıkça duyulurdu. Bunlar bambaşka insanlardı. Cezaevi idaresi de bunu sık sık dile getiriyordu. "Siz diğerlerine benzemiyorsunuz, burada herşey en azami ölçülerde yaşıyor." diyorlardı. Bu yüzden koğuşlardan yükselen kahkahalar da olağan bir durumdu onlar için. Bağırıp haykırmak, oynayıp alkışlamak istekleri bir süre daha bastırıldı. Gözden ırak yerlerde kucaklaşıp öpüşüldü. Eylem düşman tarafından farkedilinceye kadar, onların işini kolaylaştıracak hiçbir açık verilmedi.

Ailelerin getirdiği meyveler, börekler, tatlılar masalara dağıtıldı. Yenilebilecek tüm yiyecekler tüketilmeye başlandı. Bu alışık olunmayan "tutumsuzca" dağıtım, olası bir saldırıda askerlere talan ve yağması düşünülmeye yapılıyordu. Hala eylemi öğrenemeyen kimi tutsaklar ise 'bu dağıtım işine bir anlam veremiyor, fakat hallerinden memnun bir şekilde dağıtılanları yiyorlardı.

Özgürlük eyleminin müjdesini bilenler bilmeyenlere, görenler görmeyenlere, duyanlar duymayanlara kulaktan kulağa aktardılar. Yeni öğrenenler önce inanmıyor, bunun bir şaka olduğunu-

nü düşünüyorlardı. Fakat, koğuştaki hareketliliğin içinde dört kişinin eksikliği hissedilince onlar da yaşanan coşkuya ortak oluyorlardı. Yiyeceklerin tüketimi bitince, geleneksel eylem sigaraları dağıtıldı. Saldırı ihtimaline karşı önceden yapılan hazırlıklar görevliler tarafından tekrar gözden geçirildi.

Beklenen an gelmişti. Kapı nöbetçileri, maltada koğuşa doğru ilerleyen gardiyan ve müdür gurubunu gördüklerini yoldaşlarına ilettiler. Sayıma gelen idari personel ve başlarındaki savcı ile 2.Müdür sayım sonucu dört kişinin eksik çıkması karşısında şok olup, kızgınlıkla çekip gittiler. Aradan 1 saat geçti. Televizyonun başında haberler bekleniyordu. Kanallardan biri özgürlük eylemi haberini alt yazıyla verdi: "Bugün Buca Cezaevi'nden ziyaret saatinde 4 siyasi mahkum kaçtı..."

Bu haber özgürlük eyleminin hiçbir olumsuzluk olmadan başarıyla tamamlandığım müjdeliyordu. Az sonra tüm kanallar ilk haber olarak verdiler eylemi.

Ajanslardan hızla haberler geçerken, o anda tutsaklarda heyecanlanıyor, yerlerinde oturamıyor, birbirlerine tekrar tekrar sarılıp öpüşüyorlardı. Daha birkaç saat önce yanlarında bulunan yoldaşlarının televizyondan yayınlanan fotoğraflarını seyretmenin garip duygularını yaşıyorlardı. O sırada maltada bulunan kimi gardiyanlar havalandırma pencerelerinden kafalarını uzatarak şaşkınlık ve saygı dolu bakışlarını tutsakların üzerinde gezdi-ÜyOYlaîdv. Çünkü bu koğuşlardakv tutsaklar "başaramazlar" denileni başarmışlardı.

Eski Bölüm'de kalan adli tutuklular haberi televizyondan duyar duymaz alkışlarla, ıslıklarla özgürlük eylemini selamladılar.

Düşman cephesine ise yas hakimdi. Ne yapacaklarını şaşırıyor, nasıl önlem alacaklarını tartışıyorlardı. Ertesi gün gazetelerde çıkan haberler devletin şaşkınlığını ortaya seriyordu. Bir yandan "Yakalayacağız.", "Kaçamazlar." diyerek kendilerini rahatlatmaya çalışırken bir yandan da birbirlerini suçlamaktan geri durmuyorlardı.

Bazı gazete manşetleri şöyleydi: "infaz Timi Kaçtı", "4 Dev-Sol'cu Buca'dan Kaçtı", "4 Terörist Kadın Kılığında Kaçtı..."

Yalan yanlış bilgilerle dolu bu haberler aynı korkunun itirafıydı:.

"Dev-Sol'un Silahlı Devrim Birlikleri Komutanı Ali Rıza KURT ve 3 arkadaşının Buca Cezaevi'nden firar etmesi poliste şaşkınlık yarattı. 4 tutuklunun üç demir parmaklığı kesip ziyaretçilerin kartlarıyla kaçması, çok iyi korunduğu ve hiç kimsenin kaçamayacağı belirtilen Buca Cezaevi'nde yönetici ve çalışanlar arasında da şoka neden oldu.(...)Herkes böyle firar olmaz derken, (...) Polis, firar olayından sonra kırmızı alarmı geçti. Tüm kavşaklar tutuldu. Sabaha kadar heryer didik didik arandı ancak sonuca ulaşılamadı. Kırmızı alarm gereği telsizden polisler sürekli uyarıldı. Firarilerin resimlen tüm polis birimlerine dağıtıldı, (...) Uyanlarda polislerin daha önce sürekli gittikleri noktalar, kontrol ettikleri yer, yemek yedikleri yer ve lokantaların değiştirilmesi, sabit görev yapan ekiplerin ve devriye gezenlerin mutlaka otomatik silah bulundurmaları istendi. Ayrıca karakol önünde otomatik silahlı iki nöbetçi bırakılması talimatı verildi. Şüpheli otomobil ve taşıtların tedbirli şekilde aranması, merkezle bu tür durumlarda sürekli bağlantı kurulması da belirtildi. Kaçakların eşgalleri de telsiz anonslarından gündüz ve gece boyunca ekiplere anlatıldı. (...)" (Yeni Asır Gazetesi)

Bu haberlere yalnızca gülüyor, faşizmin güçsüzlüğünü, çirpinişlerini yaptığımız esr@lerle alaya alıyorduk.

Özgürlük eylemimizin düşman üzerindeki yankıları korku ve şaşkınlıkta odaklanırken, dostlarımız ve yoldaşlarımız büyük bir sevinç yaşadılar. Ailelerimiz bir yandan sevincimizi paylaşıp bir yandan da bizim için kaygılanıyorlardı. Eylem sonrası saldırı olabileceğini düşündüklerinden cezaevi kapısından eksik olmadılar. Avukatlar, cezaevi yöneticilerinden ve basından bilgi alabilmek için ellerinden geleni yaptılar, ilerleyen günlerde yaşanan bütün hak gaspları ve saldırılardan sonra bizler içeride direnirken, ailelerimizde dışarıda boş durmadı. Basın açıklamalarıyla, cezaevlerindeki saldırılara karşı duyarlılık yaratmaya çalıştılar. Cumhuriyet savcılıklarına suç du-

yunalarında bulundular. Demokratik Kitle Örgütlerini bizlere destek sağlamak amacıyla ziyaret ettiler. Onların yaptığı her girişimi ve eylemi gazete ve televizyonlardan izledikçe hem gurur duyduk, hem de moral bulduk. Onlar bizlerin yalnız olmadığını her koşulda gösterdiler. Cezaevi idaresi üzerinde büyük bir baskı oluşturarak hak gasplarının önlenmesinde etkili bir güç oldular. 30'un üzerindeki yakınımız özgürlük eylemi sonrasında gözaltına alındı, baskılara, işkencelere ve hakaretlere maruz kaldı. Gözaltına alınanlardan, aralarında daha sonradan şehit verdiğimiz yoldaşımız Turan KILIÇ'ın da bulunduğu 6 tutsak yakını, özgürlük eylemine yardımcı oldukları için tutuklandı.

Diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımız ise, gönderdikleri telgraf, mektup ve fakslarla paylaştılar coşkunumu. İşte bunlardan bazıları:

"Merhaba Yoldaşlar,

Hareketimizin geleneklerinden biri olan özgürlük eylemlerine bir halka daha eklediniz.

Tarihimizde başta Önderimiz olmak üzere birçok yoldaşımızın kanıtladığı 'Özgürlük Devrimci Sol Tutkusudur' gerçeğinin Parti-Cepheli savaşımızda da devam ettiğini gösterdiniz. (...)

Yoldaşlarımızın özgürlüğe kavuşmalarının coşkusunu yaşıyoruz. Özgürlük tutkumuzu önderlerimizden öğrendik, sürdürmenin onurunu yaşıyoruz. Hepinizi bu coşkuyla selamlıyor ve kucaklıyoruz.

18 Temmuz 1995
Bartın Özel Tıp Cezaevi
DHKP-C Tutsakları
(Faks)

"Merhaba,

Dağlarda, şehirlerde ama bir gün mutlaka cephelerde görüşme inancını hiçbir koşulda yitirmeyen tutsaklarımızdan dördünü daha Kurtuluş Savaşımız'a göndermiş olmanın coşkusunu taşıyoruz.

Rıza, Celo, Tevfik, Pak... Hepsinin yüreklerine öfkemizi, özlemlerimizi yükledik. Şimdi kentlerin sokaklarında, dağların patikalarında, fabrikalarda, okullarda, tarlalarda, varoşlarda, ama illaki cephelerde onlarlayız. Umutlarımız, nehir olup taşarak denizlere kavuştu onlarla...

Mahirler'den, Önderimizden bu yana birçok kere olduğu gibi, bir kez daha duyarları parçalayarak; yüreğimizi kabarttılar, onurumuzu, coşkunumuzu güçlendirdiler.

Ve bir kez daha özgürlük tutkusunun Parti-Cephe ailesinin bir geleneği olduğunu somutladılar. Örnek oldular.

Selam olsun özgürlüğe bayrak bayrak koşanlara...

Selam olsun, "Bir Gün Mutlaka" diyen özgür tutsaklara..."

ZO.Temmuz 1995

Aydın E Tipi Cezaevi

DHKP-C Tutsakları

(Faks)

"Sevgili Yoldaşlar,

Özgürlük eylemi haberini TV'den öğrendik. Duyduğumuz andan itibaren halimizi görmeliydiniz. Sloganlar, halaylar, marşlarımız yeri göğü inletiyordu. Yoldaşlarımızı selamlıyoruz... Duvarları Aştık Aşacağız... Özgürlük bir Devrimci Sol, Parti-Cephe, Özgür Vatan, Devrim Tutkusudur, Halk Sevgisidir...

Ara sıra Ali Rıza'dan selam alıyorduk. Şimdi en güzel selamı yolladı.

Hepinizi çok seviyoruz. Sevincimiz büyük. Ülkenin gündemini belirliyoruz. (...)Tüm sevinç ve coşkunumla bize bu duyguyu tattırdığınız için hepinizi kucaklıyoruz. 'Özgürlük Tutkumuz Engellenemez' diyoruz."

20 Temmuz 1995

Malatya E Tipi Cezaevi

DHKP-C Tutsakları

(Faks)

Düşman Saldırılan ve Direniş...

Dört Halk Kurtuluş Savaşçısı özgürlüğe koşmuştu Buca Zindanından. Zindanları yaran irade ve yaratıcılık karşısında hezimete uğrayan düşmanın şoka gireceği, panikleyeceği, pervasız ve şuursuzca saldıracağı gün gibi açıktı. Geride kalan biz DHKP-C tutsakları da düşmanın yapabileceklerini önceden kestirebiliyorduk. Bu nedenle her türlü saldırıyı sabır ve bilinçle göğüslemeye hazırдық. Her şeyi en ince ayrıntılarıyla düşünmüş ve programımızı hazırlamıştık. İlerleyen günlerde yaşanan gelişmeler kendine güvenimizin ve kararlılığımızın kanıtlandığı olaylarla geçti...

17 Temmuz 1995 Pazartesi

Özgürlük eyleminin ardından koğuşumuza dönmüş, sessiz sedasız bayram ediyorduk. Çaktırmadan kucaklaşmalar, "Birtirdik bu işi." fısıltıları, dağıtılan sigaralar ile kutluyorduk eylemi.

Eylem kulaktan kulağa duyuldukça ışıldayan gözlerle koğuşlarda dolaşan, oynar gibi volta atan, bağırarak ve coşkusunu haykırmak isteyip de kendini tutmaya çalışan yoldaşlar çoğalıyordu.

Güvenlikçi yoldaşlar sürekli maltayı gözlüyorlardı. Saat 17.15'de 2.Müdür eşliğindeki gardiyan gurubu ve savcı koğuşumuza yöneldi. Kapıyı açar açmaz içeri dalmak istediler. Ama güvenlikçi yoldaşlarımız tarafından durdurulup neden geldikleri soruldu. "Sayım yapacağız." cevabı üzerine önceden beklediği ve alınacak tavırlar belirlendiği için, diğer yoldaşlara da sayım yapılacağı duyurulup, "gerekli kolaylık" sağlandı. Sayımı ellerindeki fotoğraflı kartlardan kontrol ederek, isim isim okuyarak yaptılar. İlk sayılan isimler kontrol edildikçe yemekhaneye inildi. Nihayet beklenen isimler de okundu. Art arda "Yok." cevapları alındı. Şaşkınlık ve panik içinde "Nasıl yok,", "Ne demek Yok." diye sordu başgardiyan. Hepsinin yüzünden düşen bin parçaydı. "Biz şimdi nasıl hesap vereceğiz." kaygısı okunuyordu gözlerinden. Sayımı bitirdikten sonra 4 eksikle, dilleri tutulmuş bir vaziyette 6. ve 7. koğuşları terk ettiler.

Tüm koğuşlara aniden sayım için girmeleri önceden haber verme olanağı bulamadığımız 4. ve 5. koğuşlarda direnişle karşılandı. Bu koğuşlardaki TKP/ML, MLKP ve TKP(ML) davalarından dostlarımız, kendilerine yönelik bir saldırı olduğunu sanarak sayım vermediler ve kapı önünde kısa bir çatışma çıktı. Bu çatışma sırasında 4. koğuştan yaralanan tutsaklar olurken, 5. koğuşa barikat nedeniyle hiç girilemedi.

Akşam havalandırma kapıları kapanınca 6. ve 7. koğuşlarda sazlar ve davul olarak kullanılan bidonlar ortaya çıkarılarak, özgürlük eyleminin kutlamasına başlandı.

Hareketli oyun havalan birbirini izledi. Herkesi teker teker ortamıza alıp oynattık ve tempo tuttuk. Daha önceki eğlencelerde bir türlü oyuna çıkarmayı başaramadığımız yoldaşlarımız da şimdi ellerini yana açmış oynamaya çalışıyorlardı. Yorulanlar çembere geçip tempo tutanlara katılıyorlardı. Zafere olan inançla söyleniyordu türkülerimiz.

Harmandalı çalınınca, efelene efelene yürüyerek öne çıktı Egeli yoldaşlarımız. Ege dağlarına selam durup diz kırdılar. Oyunun sonunda sağ ellerini silah yapıp havaya kaldırdılar vs''' "tak tak" saydırdılar. Özgürlük savaşçılarımıza ulaştırmak istiyorduk sesimizi.

Dost omuzlar yanyana dizildi az sonra. Halayımızın başında Ali Rıza yoldaş yoktu bu defa. Ama onun coşkusunuda katmıştık adımlarımıza. Yöre yöre dolaştık Anadolu'muzu. .Karadeniz havaları çalınınca Trabzon'lu bir yoldaş çıktı ortaya. Kıvrak hareketleriyle Karadenizin hırçın dalgalarını koğuşumuza taşıdı.

"Güvercin uçuverdi, kanadın açiverdi..." Böyle başlayan Ankara Misket havasıyla yükseldi tempo. Parmaklarını şıklatıp, yanyana gelip dönüyordu ortada herkes. Bileni bilmeyeni ortaya çıktılar. Keyfimize diyecek yoktu. "Dışarıdaki yoldaşlar nasıl sevinmişlerdir şimdi?" diye düşünüyorduk. "Ya diğer cezaevleri? Mutlaka onlar da marş ve halaylarla kutluyordur özgürlük eylemimizi..."

3. koğuşta kalan kadın yoldaşlarımızın marşları ve halayları da hiç kesilmiyor, coşkulan rıltıdan taşıp bize kadar ulaşıyordu. "O duvar duvarınız vız gelir bize vız" diyorlardı türküle-

rinde.

Kadın yoldaşlarımız da özgürlük eylemini ilk öğrendiklerinde coşkularını içlerinde saklamak zorunda kalıyorlar. Saat 16.30'da sorumlu yoldaşımız tarafından "Bugün 4 yoldaşımızı dışarıya gönderdik. Henüz ortaya çıkmadı. O yüzden sakın olalım. Bağırıp çağırmayalım, coşkumuzu sonraya saklayalım." diye açıklama yapılıyor. Bu sözleri nefeslerini tutarak dinleyenler, özgürlük halaylarının coşkusunu ertelemek ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kalıyorlar. Hatta işi o kadar ileri götürenler oluyor ki, gazete ve kitap okuyanlar, seminer hazırlığı yapanlar bile çıkıyor aralarından. Kabına sığmayan yürekleri, eylemin televizyondan haber olarak geçmesi ile patlıyor adeta. Bir yandan coşkulu kutlamalar yapılırken, bir yandan da olası bir saldırıya karşı tedbirlerini almaya başlıyorlar.

18 Temmuz 1995 Salı

Sabah Savcı Yaşar ASLAN ve müdürler eşliğindeki askerlerle gardiyanlar aramaya geldiler. Bu aramada saldırgan olacaklarını, hazımsızlıkla provokasyon yaratmak isteyeceklerini tahmin ediyorduk. Bu nedenle belli bir süre özgürlük eyleminin sıcaklığı geçene kadar esnek davranma kararındaydık. Fakat bu esnekliğin de bir sınırı olduğunu görecekti düşman. Cezaevinde açılacak olan soruşturmalar ve gerginlik nedeniyle başlangıçta haklarımızın hemen gasp edileceğini biliyorduk. Ortalık yatışana, yeni oluşacak işleyiş netleşene kadar beklemek ve bundan sonra tavrımızı tavizsiz bir şekilde ortaya koymak niyetindeydik.

Kapıdaki konuşmalarda savcı, "Size bir şey diyemiyorum. Helal olsun. Daha önce iki kere biz kazandık, bu sefer siz başardınız." dedi üzüntü içinde. Arama gergin bir atmosferde, sert tavırlar ve küçük tartışmalarla başladı. Ama biz fazla üzerlerine varmadık. İlk günün yıpranmışlığı ve şokuyla her şeyi dağıtacakları belliydi. Onların asıl amacı olan intikam alma çabalarına prim vermemek, galibiyet havamızı korumak, psikolojik üstünlüğümüzü sürdürmek hedefindeydik ve öyle de oldu. Özgürlük eylemimizin hazımsızlığını eşyalarımızı talan

ederek göstermeye başladılar. Bardaklar, teypler, kasetler, daktilolar, masalar kırıldı, kitaplarımız yırtıldı, elbiselerimiz parçalandı. Tüm eşyalarımızı kullanılamaz hale getirmek için özel bir çaba harcarlarken, kimisini de gasp ettiler.

Arama bittikten sonra havalandırmadan koğuşlara çıktık ve ortalığı düzenleme çalışmalarına başladık. Kullanılmaz hale gelen eşyalarımızı yığdığımız havalandırmada adeta küçük dağlar oluşmuştu. En çok da yırtılan kitaplarımıza üzülyorduk.

Bu arada bir yoldaşımız heyecanla dolabına yöneldi ve "Oh be! bende gözlüğümü yukarıda unuttum diye üzülyordum, meğer buradaymış." dedi. Ona doğru döndüğümüzde, yoldaşımızın elinde camları olmayan, tek saplı, yamuk yumuk bir plastik parçasını görünce kahkahalarımızı tutamadık. Her şeye rağmen coşumuzu ve moralimizi koruyorduk. Eşyalarımızın yerini nasıl olsa doldururuz. Önemli olan, 4 yoldaşımızın özgürlüğe, savaşa, cepheye koşması...

Öğleden sonra bir yoldaşımızın mahkemesi vardı. Ortamın gerginliği nedeniyle mahkeme gidiş gelişinde askerlerce saldırı yapılabilirdi. Bu nedenle mahkemeye göndermemeyi düşündük. Ama bir yandan da idarenin ve jandarmanın tavırlarının ne olacağını görmek, hak gasplarını kabul etmeyeceğimizi göstermek için mahkemeye gidiş geliş ölçüt olacaktı. Biz düşmanın ne yaptığını, düşmansa bizim tavrımızın ne olacağını anlamacaktı. Sonuçta yoldaşlarımızı mahkemeye gönderdik.

Giderken bir sorun yaşanmasa da, dönüşte işler değişiyor. Yoldaşımız, bileğindeki kelepçeyi parmaklıklar arasından açtırmayacağını bu uygulamanın insanlık onuruna aykırı olduğunu söylüyor. Saldırı için zaten fırsat kollayan düşman tek başına bulduğu yoldaşımıza geri adım attırmak istiyor. Yoldaşımız tek başına da olsa misyonuna uygun davranıyor, dayak yememek için geri adım atmaya yanaşmıyor, askerlerin coplar ve tekmelerle yaptığı saldırıya sloganlarla karşılık veriyor.

Maltaya getirildiğinde bu defa gardiyanlar, "üst araması" yapacaklarını, •ayakkabılarını çıkarması gerektiğini söylüyorlar, onlar da biliyorlar ki, ayakkabı aramasını hiçbir zaman kabul etmiyoruz. Askerler gibi onlar da tavrımızı yoklamışlar, geri

adını beklemişlerdi. Bir yoldaşımızı tek başına, kan revan içinde görünce umutlanmışlardı anlaşılan. Ama bütün çabalan boşuna. Yine direniş, yine kararlılıkla karşılaşıyorlar. Hızlarını alamayıp, tekme tokat saldırıya girişiyor onlarda. Yoldaşımız, acılan yaralarından kanlar boşalırken, koğuşlardaki direnişçi yoldaşlarını ve özgürlük eylemimizin meşruluğunu temsil ettiğini unutmuyor.

Kan revan içinde koğuşa doğru getirilirken, "İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız" sloganını duyduk. Bu slogana biz de kapılara vurarak yaptığımız protestolarla cezaevindeki tüm devrimci tutsaklar olarak katıldık. Okudukları kitaptan başını kaldıran, ellerindeki işi bırakan bütün yoldaşlar kapıya koştu. Temsilcimiz gardiyanlarla konuşmak için tek başına dışarıya çıktı. Yaptıklarının hesabının mutlaka sorulacağını belirtti. Özgürlük eyleminin ardından gasp edilen haklarımıza ve keyfi yaptırımlara karşı tavırsız kalmayacağımızı vurgulayarak içeriye girdi. Yaralı yoldaşımızın alnındaki 4 cm.lik yaradan sürekli kanlar boşalıyordu. Ama morali yerindeydi. Direniş geleceğimizi tek başına da olsa sürdürmüş olmanın gururuyla cevaplıyordu sorularımızı.

3. koğuştaki sabah yapılan aramada, yine benzer şeyler yaşanıyor. Kadın yoldaşlarımız kartondan yaptıkları kleşlerini, kü-tüklüklerini ve sırt çantalarını kaptırıyorlar, eşyaları dağıtılıyor. Anlaşılan düşman; bazı savaş araçlarının kartondan olanlarından dahi korkuyor.

Kadın yoldaşlarımız akşama doğru ise marşlar söyleyip, halaylar çekiyorlar. Daha önce Sağmalcılar Cezaevi'ndeki firarlar sonrasında uyarılama yapılarak söylenen Kiziroğlu türküsü dil-lerden düşmüyor;

'- Buradan kaçılmazmıs...

- Peh peh peh!

- Gidiyoruz dörder beşer...

- Hey hey hey!

- Savcı cız, müdür cız, polis cız, asker cız...

Cız cız eder yürekleri herbirinin, herbirinin..."

19 Temmuz 1995 Çarşamba

Dün koğuşun toparlanması bizi yorgun düşürmüştü. Deliksiz bir uykunun ardından "Günaydın Yoldaşlar" sesiyle yeni bir güne başladık. Gözlerimiz Ali Rıza'yı, Tevfik'i, Celo'yu, İhtiyar'ı aradı. Birbirimize bakıp, gülüşüp durduk. Anlatılmaz mutluluklar içinde hareketli voltalar atılıyor, kalabalık sohbetler yapılıyordu. Herkes birbirine heyecanlı heyecanlı iki gündür tanık olduğu ilginç olayları anlatıyordu.

Bir yoldaşımız, görüş sırasında küçük-kardeşinin "Abi demin bu parmaklıktan biri geçti." sözü üzerine, onu nasıl azarladığını anlattı. Eylemden kendisinin haberi olmadığı için, kardeşine "saçmalama" diye kızıyormuş. Az sonra kardeşi tekrar gelmiş ve "Abi birisi daha bu tarafa geçti." diye tutturmuş. Bu kez iyice fırçalamış kardeşini: "Hadi be ordan! Amerikan filmleri seyretmekten abuk sabuk konuşmaya başlamışsın..." Koğuşa gelip de Özgürlük eylemini öğrenince şaşkınlıkla etrafına bakınmış, bir türlü inanası gelmemiştir...

Kadın yoldaşlarımıza gazete ve kitap göndermek istedik. Kabul etmediler. "Koğuşlar arası alışveriş yasaklandı" dediler. Bunun böyle sürmeyeceğini söylemek dışında bir şey yapmadık şimdilik. Bugün diğer koğuşlara gönderdiğimiz bildiride bu durumu şöyle açıkladık:

"Bugün, hemen her konuda yöneldikleri tek tek hak gasplarıyla uğraşmayalım. Doğrudan talebimiz Özgürlük Eylemi öncesi statüleri dayatmak olmalı. Bu, da bizlerin iyi organize olmamız ve idareye net bir karşılık vermemizle, programlı bir karşı saldırıyla olanaklıdır. Önümüzdeki günler bu programları sağlamakla geçmeli. Tek tek refleks tavırlar, farklı yaklaşımları da getirebiliyor. Oysa, blok tavrı almalı ve enerjimizi mümkün olduğunca iyi kullanmalıyız. Bunun yanında, ayakkabı aramasına, pankart ve bayraklarımıza yapılacak saldırıya, iki kişiye tek kelepçe uygulamasına kesinlikle uymuyoruz. Gasp edilen diğer haklarımız ise kısa sürede önce diyalogu zorlayan, fiili tavırlarımızı da kapsayan ortak bir programı mutlaka tartışıp karara bağlamalıyız.

Karşılıklı görüşme koşullarım zorlamalıyız. Olmazsa havadan haberleşmeyi kullanalım."

Avukat görüşüne çıkarken üst araması için ayakkabılarımı zı çıkartmamızı istediler, dışarıdan alınması gereken ihtiyaçlarımızı almadılar, siyasi temsilcilerin haftalık görüşünü engellediler. Bunun yanında her isteğimizde ellerinden geldiğince oyalama ve geciktirme taktiğine başvuruyorlar.

20 Temmuz 1995 Perşembe

Bugün PRK-Rızgari ve YRNK davasından tutsakların mahkemesi vardı. Önemli bir mahkemeydi bu. Çünkü, yine ayakkabı aramasını ve iki kişiye tek kelepçe uygulamasını dayatacaklardı. Mahkemenin sonucunu merakla bekledik. Akşama doğru, kapı altından gelen bağırtılar üzerine tüm siyasi tutsaklar olarak koğuş kapılarına vurmaya başladık. Mahkemecilere saldırdığımız anlaşılıyordu. Ama bütün gelişmeler hakkında ayrıntılı bilgimiz yoktu. Bu arada, kapı aralığından DHKP-C, TDKP, TKP(ML)-TIKKO, TİKB ve TKP/ML davalarından kadın tutsakların kaldığı 3. koğuşun önündeki yığılma dikkatimizi çekti. Daha sonra gelen notlardan ayrıntıları da öğrendik.

Mahkemeye götürülürken Rızgari'ci arkadaşlar ayakkabılarını çıkarmadıkları için dövülüyor. Çok ciddi yaralananlar oluyor. Yara bere içinde mahkemeye çıkarılınca, hepsinin durumu tutanaklara geçiyor. Mahkeme çıkışında da ailelerine saldırılıyor. Cezaevine geldiklerinde yine ayakkabılarım çıkarttırmak istiyorlar. Onlar da, bir kere daha işkenceye hazır olduklarını ve direneceklerini söylüyorlar, idare bu sefer saldırmayı göze alamıyor. Rızgari'ci arkadaşlar, koğuşlarında ağır yaralı olmayan hiç kimsenin kalmadığını, ancak psikolojik, moral ve siyasi üstünlüğün kendilerinde olduğunu belirtiyorlar... Dostlarımızın onurlu tavrından hep birlikte onurlanıyoruz...

3. koğuştaki yığılmanın nedenini ise kadın yoldaşlarımızın gönderdikleri nottan anladık:

"Merhaba Yoldaşlar,

Rızgari'ci arkadaşların kapı altında ayakkabı aramasına direnmesi sonucu, kapılara vurup slogan attık. Bunu bahane ederek koğuşa saldırdılar. Camları

kırdık, yangın çıkardık, savaştık. Kendimizi yakacaktık, gittiler. Birkaç kişiyi dışarı çekip dövdüler. Sağ insan vermeyeceğiz. Yakarak göndereceğiz. Şu anda her şeyimiz hazır bekliyoruz. Kapının önünde ateş var. Gardiyanlar kendilerini göstermek için saldırıyor. Canavar gibiyiz. Çok iyiyiz. Kendinize iyi bakın. Yaşasın Özgürlük Eylemimizi, Faşizmin Duvarlarını Aştık Aşacağız!" S.koğuşta kapılara vurulmasını bile saldırma bahanesi yapan idarenin özgürlük eyleminin hazımsızlığını atamadığı ortada. Önce kapıya gelip küfreden gardiyanlar, az sonra kapıyı açıp coplarla ve sopalarla saldırıya geçiyor. Maltaya çekilen dört beş kişi dövülürken, bir yoldaşımızın çenesi kırılıyor, bazılarının da kafası yarıyor. Sabun fırlatılarak yapılan karşı saldırıda ise iki de gardiyan yaralanıyor. Koğuşun önünde yakılan ateş gardiyanların çekilmesini sağlayınca yeni bir saldırıya karşı camlan, taş olarak kullandıkları sabunlan ve yanabilecek malzemelerin tümünü hazırlıyor kadın yoldaşlarımız...

21 Temmuz 1995 Cuma

Bugün çok sakin ve normal başladı. Böyle de geçecek gibiydi. Öğleden sonraki TV haberlerinde özgürlük eylemine yardım ettikleri iddiasıyla gözaltına alınan yakınlarımızın mahkemeye çıkarılacağını öğrendik. 17.00 haberlerinde ise mahkemeye çıkarılanların tutuklandığı söylendi ve beklemeye başladık. İdarenin ailelerimizi bizim koğuşumuza vermeyebileceğini, tecrit etmek isteyeceğini düşünüyorduk. Böyle olursa 22.00'deki sayımı vermeyecektik.

Haberlerin üzerinden bir saat geçmesine rağmen gelen giden olmadı, idareye haber gönderdik. "Cezaevine kimse gelmedi." dediler. Araba sirenlerinden, cezaevine getirilenler olduğunu anladık ve tekrar haber gönderdik. Tutuklanan yakınlarımızı yine getirmediler.

Saat 22.00'de 3. koğuşa sayım için geldiklerinde kapıda hazır bekleyen yoldaşlarımız, "Tutuklananlar koğuşumuza getirilene kadar sayım vermiyoruz." diyorlar. 2. Müdür "Öyle şey yok. O eskidendi, sayımı alınız." deyip, diğer koğuşlara yöneliyor.

3. koğuş hemen barikat oluşturmaya başlıyor. Barikatın üzerine de yanıcı maddeler koyuyorlar. Hazırlıklar bitince, ışıklan söndürüp beklemeye başlıyorlar.

Az sonra 2. Müdürlle beraber 6. koğuşa geldiler. Kapıdan içeri almıyoruz ve tutuklanan yakınlarımız getirilinceye kadar sayım vermeyeceğimizi vurguluyoruz. 2. Müdür "Biz almasını biliriz." deyip gidiyor. Sayımı zorla almak için operasyon yapabilecekleri düşünceyiyle hazırlıklara başlıyoruz. Aslında, bu tür olağanüştü durumlar için zaten hazırlıklıyız. Kimin ne yapacağı önceden belirlenmiş durumda. Kapıdaki güvenlikçilerin sayısını arttırıp beklemeye geçiyoruz.

Su Komitesi bidonlarla su taşıyor koğuşa. Yangın Komitesi yanabilecek malzemeleri topluyor. Cam Komitesi ellerine havlular sarıp beklemeye başlıyor. Lambacılar, üst ranzalardaki yerlerini alıp bekliyorlar. Komüncüler, yiyecekleri taşıyor. Bu arada zulalardaki sopalar, demirler, sivri Camlar çıkartılıyor. Devrimci tutsakları eli kolu bağlı sananlar yanılıyorlar. Operasyona gelenler operasyon yiyecekler!

Maltada büyük bir sessizlik yaşanıyor. 23.00'te vardiya değişimine gelecek gardiyanları bekliyorlar. Onlar gelince, ilk vardiyayı da göndermeyerek sayılarını arttırıyorlar. Az sonra ellerinde özel hazırlanmış birer metrelik kalın sopalarla gardiyanlar gözüküyor. Ardından itfaiye arabalarının siren sesleri duyuluyor.

Kapı aralığından sürekli gardiyanları izliyoruz. Gardiyanların çoğu, saldırı için gönülsüz gözüküyor. Ellerindeki sopaları saklamaya çalışıyorlar. "Biz asker gibi operasyon yapmak için gardiyan olmadık, bunun için maaş almıyoruz." diyerek rahatsızlıklarını dile getiriyorlar amirlerine.

İşaret verilince, lambacılar ampulleri ve floresanları gevşeterek, 6. ve 7. koğuşları karanlığa gömüyorlar. Karanlık, düşman için handikap, bizim için avantaj oluyor.

Havalandırma penceresinden koğuşlara bakıp plan yapıyorlar. Her hareketlerini ve ruh hallerini gözlemleyerek yorumluyor ve biz de ona göre kendimizi ayarlıyoruz. Önce, kapı önünde çatışıp, elimize geçeni etkisiz hale getirdikten sonra, içeriye geçerek barikat kurma rıyetindeydik. Kırmızı kasketli

itfaiyecilerdeki hareketlilik üzerine taktiğimizi değiştiriyoruz. Kapı açılır açılmaz tazyikli su sıkarlarsa barikat kurma fırsatı bulamayabiliriz. Önce barikat) kurmak daha avantajlı olacak bu durumda.

Yoldaşlarımızın büyük bir özenle hazırladıkları] ve üzerine deri kapladıkları üçgen takozlar kapının açılmasını epey geciktirecek. Bu takozları malta kapısına sıkıştırıp, iç kapının arkasına barikat oluşturmaya geçiyoruz. Barikat Komitemiz bu konuda uzmanlaşmış durumda. Dolapları birbiri ardına devirip, sanatçı ustalığıyla kapının arkasına yerleştiriyorlar. Boşluklar yatak ve battaniyelerle dolduruluyor, Barikatçılar dolapların üstünde beklemeye geçerek, ilk sigaralarını yakıyorlar.

Koğuşun içindeki düzenlemeler sürüyor. Pencere tarafını battaniye ve suntalarla kapatıyoruz. Hasta ve yaşlıları koğuşun dip tarafında güvenli bir yere alıyoruz. Her adımımız örgütlü ve planlı atılıyor.

Nihayet beklenen an geliyor. Ve saldırmak için harekete geçiyorlar. Fakat malta kapısı bir türü açılmıyor. Vuruyorlar, itiyorlar, çekiyorlar... Kapı yerinden kıpırdamıyor. Bir daha deniyorlar, yine olmuyor. Kapıya sıkıştırdığımız takozlar onları daha ilk adımda yenilgiye uğrattıyor. Dönüyorlar, dolaşıyorlar, malta penceresinden bakıp bakıp hesap yapıyorlar. Hepsisi boş. Çaresizlik içindeler ve iyice moralleri bozuluyor. Hiçbir şey yapamıyorlar. Boyunlarını büküp yeni planlar hazırlamak için çekiliyorlar...

22 Temmuz 1995 Cumartesi

Gece saat 12.00'de barikat direnişimizi diğer koğuşlara ve izmir sokaklarına duyurmak için pencerelere toplanıyor, sloganlara başlıyoruz: "Yaşasın Barikat Direnişimiz", "Baskılar, Tecritler Bizleri Yıldıramaz!"

Tam yerlerimize oturacakken, aynı sloganların tekrarlandığını duyup, yeniden pencerelere yöneliyoruz. Sloganlar 4. ve 5. koğuşlardan geliyor. Onların da bizi desteklemek için barikat kurduğunu anlıyoruz. İdarenin karşısında daha güçlüyüz şimdi. Devrimci dayanışma ve birliktelik, sıcak çatışmalar içinde • sinyor. Saat başı attığımız sloganlara bir yenisini ekliyoruz

hemen: "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" ... 3. koğuştaki kadın tutsaklarla birlikte 4., 5., 6. ve 7. koğuşlar olarak hep birlikte barikatların başındayız.

Saatler ilerliyor, fakat idare ne yapacağına karar veremiyor. Bizler de gruplar halinde uyuma düzenini organize ediyoruz. Barik'atın ne kadar süreceği belirsiz ve dinç olmamız lazım. Yatakların çoğu barikatta kullanıldığından, varolanlara ikişer üçer yatıyoruz. Kimimiz yere serilen battaniyelere, kimimiz barikatın üzerindeki boşluğa yan yana uzanıyoruz.

Uyumayanlar türkü söylemeye başlıyorlar. Barikatın üzerinden bir yoldaş "Sen kurşun yağmurları altında güneşin delik deşik edildiği bir ülkeden doğdun" diye başlayarak katılıyor türkülere. Gecenin sessizliğinde koğuşa yayılan sesine bizler de nakaratlarda katılıyoruz.

Gece 02.00'de, 2. Müdür malta penceresinden kafasını uzatarak, konuşmak istediğini söylüyor. Temsilcimiz ön pencere- lere doğru ilerleyip, dinlediğini belirtiyor. Bu defa "Savcı gelirse sayım verecek misiniz?" diye soruyor müdür. Tavrımız net: "Önemli olan savcının gelmesi değil, sorunun çözülmesi. Biz tutuklanan yakınlarımızı koğuşumuza istiyoruz."

Az sonra savcı da geliyor. Üstü kapalı tehditler savurarak, "iyi düşünün, aptallık etmeyin." diyor. Biz, tekrar kararlılığımızı belirtiyoruz. Bu defa, "Devlet her şeyi göze aldı." diyor... Her şeyi göze aldılarsa, işte meydan. Biz her şeyi çoktan göze almışız zaten. Her türlü bedeli ödemeye hazırız... Ne olursa olsun, devrimci irademizi sarsamazlar, bize geri adım artıramazlar.

Savcı, tehditlerden sonuç alamayınca, yalanlara başvuruyor. Tutuklananların Nazilli Cezaevi'ne gönderildiğini söylüyor. Onun bu sözleri üzerine hepimizin yüzüne bir tebessüm yayılıyor. Aklınca bizi kandıracak... Temsilcimiz, bunların yalan olduğunu ve yakınlarımızı mutlaka alacağımızı söyleyince "Size yarım saat süre veriyorum." deyip gidiyor.

Operasyon için son hazırlıklarımızı yaparken, dışarıdan koğuşlara doğru ek bir projektör tutuyorlar. O da ancak boş havalandırmayı aydınlatabiliyor.

Bir saat geçiyor, gelen giden yok; biz yine de gevşemiyoruz. Pencerelerden gözcüler tetikte bekliyor. Barikat başındaki soh-

betler ise tüm canlılığıyla devam ediyor. , , f

Bir süre sonra maltadaki itfaiyeciler hortumlarını topluyorlar. Direnişimizin ve kararlı tavrımızın idareye geri adım attırıldığı anlıyoruz. Yeni bir düzenlemeyle uyuyacaklar ve nöbetçiler belirleniyor. Kısıtlı o'lan suyumuz yarımşar bardak dağıtılıyor. Sigaralar tütürülürken "Ne haber?" sorularına hep aynı cevap veriliyor: "Canavar gibi..."

Sabah 06.00'da, uyuyan yoldaşlar kaldırılıp slogan atmak için pencerelere geçiliyor. Sloganlar bitince ekmek arası bir şeyler atıştırıyoruz kahvaltı niyetine. Ortalık sakin gözüke de saldırı gündüz de gelebilir.

Saat 11.00'de savcı yine görünüyor. Bu defa haddini bilerek konuşmaya çalışıyor. Uzlaşma zemini arıyor. Ama hiçbir önerisiyle bizi ikna edemiyor. İkna olması gerekenin kendisi olduğunun farkına varıyor sonunda. Tutuklananları görüştürmek ve sorunları konuşmak için, temsilcimizi dışarıya çağırıyor. Görüşme sırasında bazı formalitelerin tamamlanmasından sonra, pazartesi günü tutuklananların koğuşumuza verileceğini söylüyor. Bunun üzerine barikat direnişimizin zaferle sonuçlandığı, barikatlarımızı kaldırabileceğimiz duyuruluyor. Temsilcimizin bu haberi iletmesi üzerine diğer koğuşlarda barikatları kaldırıyor. Barikatları açmak ve koğuşu eski haline getirmek daha çok uğraştırıyor bizi. Dolaplar, yataklar, kitaplar tekrar yerleştiriliyor. Yerler süpürülüyor, koğuş boydan boya yıkanıyor. Öğlene kadar sürüyor temizlik çalışması.

23 Temmuz 1995 Pazar

Bugün, günlerdir yaşanan yoğunluğun aksine oldukça sakin geçiyor. Özgürlük eylemimizi kutlamak için korumuz, halk oyunları ekibimiz ve tiyatro grubumuz çalışmalarını yoğunlaştırıyor. Akşam yemeğinden sonra havalandırmada neşeli vortalar atılıyor yine.

Gün boyu diğer koğuşlarla yoğun bir not trafiği yaşıyoruz. Patatesler, soğanlar havada uçuşuyor. Hak gasplarına karşı oluşturulacak eylem programını tartışma metinlerini taşıyor bu patates ve soğanlar.

Sadece, özgürlük eylemi ziyaret sırasında gerçekleştiği için

görüşlere yönelik bazı kısıtlamalar getirileceğini, bunun da, hakkında soruşturma açılan cezaevi idarecileri açısından kaçınılmaz olduğunu, bu konuda hak gasplarının ortadan kaldırılmasını sürece yayabileceğimizi düşünüyoruz. Fakat bu konuda da, ancak bir noktaya kadar esnek davranabiliriz.

24 Temmuz 1995 Pazartesi

Bugün özgürlük eylemi sonrası ilk görüşümüze çıkacağız. Idarenin'görüş konusundaki tavrı açığa çıkacak...

Cezaevindeki son gelişmeleri merak eden ailelerimizin hepsi görüşe, gelmiş. Saat 12.00'de listeler geliyor. Başgardıyan, 5 saat olan görüşün bir saate indirildiğini, görüşe giderken ayakkabıların aranacağını, ziyaretçisi gelmeyenlerin görüşe çıkmayacağını ve daha pek çok keyfi uygulamayı sıralıyor ard arda. Bunun üzerine, böyle bir görüşü kabul etmeyerek çıkmayacağımızı belirtiyoruz. Sadece bir temsilci yoldaşımız görüş yer ne çıkarak, durumu ailelerimize anlatıyor. Normal görüş olanaklarımız sağlanıncaya kadar, görüşlere çıkmayacağımızı iietiyor.

Öğleden sonra, tutuklanan yakınlarımız koğuşumuza getiriliyor. "Zindanları Aştık Aşacağız!" sloganlarıyla koğuşumuza gelen yakınlarımızın etrafında sevgi çemberi oluşturuyoruz. Hemen 6. ve 7. koğuşlarda kalan 90 kişiyle tek tek kucaklaşıyorlar. Herkes büyük bir sevgi ve ilgiyle sarılıyor yeni gelenlere. Tecritte kaldıkları süre içerisinde yaşadıklarını soruyoruz. Anlatıyorlar. Şubede yaşadıklarını, polisin panigini ve nasıl çileden çıktıklarını anlatıyorlar.

Tutuklananlardan bir bayan da 3. koğuşa getiriliyor. O da sorulara cevaplar verip yaşadıklarını anlatıyor. Tecritteyken, Eski Bölüm'deki adli bayan koğuşuna vermişler. Adli bayanlar özgürlük eylemiyle ilgili televizyonlarda haberler çıkınca "Helal olsun delikanlılara, kaçmışlar..." deyip alkışlıyorlarmış. Büyük bir saygıyla yaklaşmışlar ona.

Akşam yemeğinden sonra attığımız voltalar birleşmeye başlıyor. Az sonra volta atanlar tek bir sıra haline geliyor ve "Su Dersim'in Dağlan / vay le le le vay:.." diyen sese eşik ediyoruz. Barikat direnişimizle koğuşumuza aldığımız yakınları-

mızla birlikte herkes teker teker voltaya katılıyor. İlk türkü bi-
terken, arka arkaya volta atan beş sıra oluşuyor. Havalandırma
g r bir ses yumağı ile  nılıyor... İkinci parçamız özgürlük eyle-
mimizin yarattığı duyguların tercümanı oluyor:

" zg rl ğ n Ferhat'ıyız
Sevdamız kalmaz yarıda
Zindanı da dağları da
Delip geçen yürek bizim
Dört duvarı yol eyleyip yürümek bizim
Dorukları duman gibi b r mek bizim.
Ferhat'ın Şirin'i
Kalır mı duvaksız
Hasret bitti bitecek
Düşman muratsız...
O duvar duvarınız
Vız gelir bize vız..."

25 Temmuz 1995 Salı

Bugün yeni bir gelişme var koğuşumuzda. Spor Komitemiz,
"1.  zg rl k Ellerimizde Futbol Turnuvası" düzenlendiğini
açıklıyor. Takımlar ve maçların sıralaması .asılınca, iddialaş-
malar başlıyor. Turnuvanın ilk maçı "Nice  zg rl k Ellerimiz-
de Turnuvalarına" dileğiyle başlıyor.  zg rl k eyleminden bu
yana, sürekli olağanüstü günler yaşamamız nedeniyle okuma,
araştırma, yazma gibi faaliyetlerimiz büyük  l de durduğun-
dan, futbol turnuvası yaşamımıza büyük renk katıyor.

Biz futbol turnuvasına başlarken, kadın yoldaşlarımız 21
Temmuz'daki barikat direnişini anlatan bir oyun oynuyorlar.
Gardiyanların diyaloglarını ve koğuş içindeki esprili olayları
anlatıyorlar oyunlarında.

Cezaevi Savcısı, barikat direnişimiz sırasında, tutuklanan
yakınlarımızı pazartesi günü koğuşlarımıza gönderdikten son-
ra, temsilcileri toplayıp sorunlar hakkında görüşeceğini söyle-
mişti. Hakkında açılan soruşturmalar nedeniyle, pazartesi geç
saatlere kadar mahkemede olduğundan, görüşmeye gelmeme-
sine esneklik göstermiştik. Ancak bugün de gelmeyince, ceza-
evindeki siyasi tutsaklar olarak, akşam sayımını vermiyoruz.

Patates ve soğan trafiğinin ürünleri kendini göstermeye başlıyor. Sayım için gelen müdürlerle yapılan görüşmelerde, ertesi gün görüşme sözü alınarak, sayım veriliyor.

26 Temmuz 1995 Çarşamba

Bugün futbol turnuvasına devam ederken, temsilcimiz de hak gaspları konusunda savcı ile görüşmeye gidiyor. Görüşmelerde, ayakkabı araması kaldırılıp, koğuşlar arası alışveriş kısmen başlatılıyor. Ancak, diğer konulardaki kısıtlamalar hala devam ediyor. Bizim hedefimiz, özgürlük eylemi öncesi statülere dönülmesini sağlamak. O zamana kadar da direnişimizi ve çeşitli eylem biçimlerimizi programlı bir şekilde sürdüreceğiz. Koğuşumuzda da normal yaşantımıza yavaş yavaş döneceğiz...

10 gündür ara verdiğimiz sabah sporuna 27 Temmuz'dan itibaren çıkacağız. Seminerler, eğitim çalışmaları, kültür-sariat faaliyetleri tekrar başlayacak. Özgürlük eylemimizden bugüne kadar yaşanan gelişmeler, sürekli bizim inisiyatifimizdeydi. Psikolojik-moral üstünlüğümüzü hep koruduk. Hak gaspları konusunda da idare ile henüz tam bir irade çatışmasına, girmeden, bazı haklarımızı aldık ve ortamın sakinleşmesini beledik. Artık, cezaevinin yeni işleyişi belirginleşti. Yeni süreç, irade savaşının boyutlanacağı, bizim eski işleyiş sağlanana kadar direnişi büyüttüğümüz sıcak günlere tanık olacak...

Komutanımız Bayraklaştı

Özgürlük eyleminin üzerinden 10 gün geçti. Düşmanın korku ve panik havası biraz dağılmış gibi. Basın ve TV kanallarında olay, bir hükümet sorunu haline gelmesin, gündemi daha fazla meşgul edip devletin acizliğini daha fazla gözler önüne sermesin diye geçiştirme isteği var. Yoldaşlarımızın tekrar savaşın içiinde olmalarının yol açtığı korku, halk düşmanlarının kendi iç hesaplaşmalarında öfke ve çaresizliğe dönüşüyor. Herkes birbirini suçlamaya devam ediyor. Askeri ve idari personelin sorgusu Bakanlık, Cezaevleri Genel Müdürlüğü ve Cumhuriyet Savcılığı tarafından sürdürülüyor. Bu sorgu henüz bitmiş değil. Ama bunun da bir şekilde geçiştirileceği anlaşıyor.

Gelişmeler ve düşmanın ruh hali tutsaklara yönelik saldırıların devamına neden oluyor. Yaşam normale dönmüş değil. Olup bitenlerin, bir ölçüde düşmanın dağınıklığına ve belirsizlik içinde olmasına bağlıyoruz. Karşımızda idari bir güç bulamıyoruz. Onlar da kendi içlerinde bir şeylerin oturmasını, yetkilerini kullanabilir hale gelmeyi bekliyorlar. Kalıcı, sistemli bir baskı ve hak gaspları politikasına girişme eyleminde olurlarsa, biz de bütün savaşırlığımızla karşılık vereceğiz. Şimdilik sakin ve kendine güvenli davranıyoruz. Bunda, başlardaki saldırılara gereken yanıtı vermiş olmanın, bu koşullarda bile tutsakların gücünü ve kararlılığını düşmana göstermiş olmanın etkisi var.

27 Temmuz 1995 Perşembe

Kendimizden eminiz. Her türlü gelişmeyi yakından takip ediyor, değerlendiriyor, anında doğru politikalar üretmeye çalışıyoruz. Özgürlüğe koşan yoldaşlarımızın karşılaşabileceği güçlükleri de hiçbir zaman unutmuyoruz. Hatta denilebilir ki, düşüncelerimizin ağırlıklı kısmı hep onlara kayıyor. Onlar Partiyle kucaklaşmadan bu eylemi bitmiş saymıyoruz. Aradan geçen zaman bizi biraz rahatlatmaya başladı. Yine de beklemedeyiz. Düşmanın görüntüde bazı önlemlerini kaldırsa bile, hiçbir zaman gevşemeyeceğini açık kollayacağını, tüm olanaklarını, ajan-muhbir ağını hareketli tutacağını biliyoruz. Yoldaşlarımızın afişleri tüm ülkenin duvarlarında. Ara sıra bir bahaneyle haber uydurup, fotoğraflarını yayınlamaktan geri durmuyor TV kanalları. Bir ufacak umut peşindeler.

Bu sabah özgürlük eylemimizden bu yana ilk kez normal sporumuza çıkıyoruz.

Spor saatimiz 06.45... Spor düzenini ve disiplinini kolay kolay hiçbir şey bozamaz. Ancak düşmanın bize yönelik sürpriz bir saldırısı bu durumu değiştirebilir.

07.00'da sabah haberleri başlıyor. Spor devam ederken, bir yandan da açık olan TV'den gelen haberlerde kulaklarımız.

Ne yazık ki, bu sabah, özgürlük eyleminden bu yana ilk kez spora çıktığımız bu perşembe sabahı, koşu halindeyken topluca söyledığımız marş sustu!... Spor düzenimiz bozuldu!

Bir anda yemekhanenin pencerelerine yığılıyoruz. Kimimiz

içeriye kadar dalıp TV'nin başına dikiliyor. Duyduklarımıza inanmak istemiyoruz. Yüzlerimizde acı, hüzün, öfke...

Ali Rıza'nın katledildiği haberi koşullarımızın sessizliğine yayılıyor, beynimizin derinliklerinde uğuldamaya başlıyor. Hislerimiz karman çorman olup ayağa kalkıyor. Yumruklarımızı sıkıyoruz. Vücudumuzda dolaşan kan damarlarımızı zorluyor, bütün hücrelerimize öfke ve kin taşıyor...

Düşmanın sevincini tahmin ediyoruz. Zafer sarhoşluğu içindedirler, biliyoruz. Ama bu zafer sarhoşluğu geçici olacak. İçlerindeki korkuyu büyütecek olan bu aldatma geçici. Hevesleri kursaklarında kalacak. Sevinçlerini boşa çıkartacağız. Ve her yerde onbinlerce Ali Rıza diyeceğiz karşılırlarına.

Koşullardan birini paylaştığımız TDKP'li dostlarımızla birlikte havalandırmada anma düzeni alıyoruz. Spor kıyafetlerimiz hala üzerimizde. Ard arda patlıyor sloganlarımız:

Ali Rıza Komutan Ölümsüzdür!

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Ali Rıza Komutanın Hesabını Soracağız!

Ali Rıza Komutan Yaşlıyor Parti-Cephe Savaşıyor!

Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi!

Ali Rıza zindan duvarlarım parçalayarak çıkmıştı. 3 yılı aşkın süren; işkencelerle, sürgünlerle, hücreye ve tecrite atılmalarla geçen cezaevi yaşamını iki kez bitirmek istemiş, iki girişimde açığa çıkmış, ama "Bir Gün Mutlaka" demekten vazgeçmemişti.

Özgürlük eyleminin haftalar süren hazırlıklarının sonuna gelindiğinde, "Bu iş bitti" demeye başlamıştı. Yarı şaka yan ciddi takılmıştı:

- Yoldaş, biliyorsun, savaş belirsizliklerle doludur. Ne zaman ne olacağı belli olmaz. En azından Parti'yle kucaklaşmadan bu iş bitmiş sayılmaz. Eylem dışarıda da devam edecek. Her türlü gelişmeye karşı uyanık ve tetikte olmak gerekir.

Gülüyordu... Giderken bile aynı rahatlıkla cevaplıyordu:

-Şuradan adımımı bir atayım dışarıya, silahın kabzasına bir sarılayım, gerisi tamam...

Dışarıya adımım atıp silahına sarıldığında "Hadi bakalım gelsinler şimdi." diyor.

Dost bir evin kapısına varıyor. Kapıyı açana "Merhaba" diye selam veriyor. Sanki üç yıl süren cezaevi yaşamını ölümü pahasına yapılan bir eylemle tamamlamış, peşine düzenin yüzlerce silahlı ayyaş bekçisini takmış bir insan değil, tatilden dönen bir arkadaş gibi...

Kapıyı açan, onu tanımakta zorlanıyor. Tanıdıktan sonra ise şaşkınlık içinde soruyor:

"Tahliye mi oldun?"

"Evet tahliye oldum"

içeriye giriyor. Sakin hali, O'nu görmenin şaşkınlığım ve biraz da paniğini yaşayan ev sahibine de yansıyor. Beraberce yemek hazırlamaya girişiyorlar. Ali Rıza bir yandan da cezaevini, yoldaşlarını, eylemleri, düşmanı anlatıyor.

"Cezaevinde ekmeği az yemeye alıştık... Bir gün yoldaşlara balık yaptım, bilirsin güzel yaparım.. Tünelleri mi sordun? Bak, bir seferinde betonu eritem diye tuz ruhu döktük, betona birşey olmadı ama bana bayağı etkili oldu. Kendimi zor attım dışarıya..."

Beraberce televizyondaki haber programlarını izliyorlar. Polisin paniğine, aldığı önlemlere gülüyorlar. Grup Yorum'un son çıkan kasetinden bahsediyorlar. "Sen de yok mu? O zaman alırsınız." diyor Ali Rıza. Eline dünya klasiklerinden bir kitap alıyor:

"Betty Abla". Bir yandanda savaşa koşmak için hazırlıklarını sürdürüyor. Silahlardan, gerillalardan bahsediyor, molotof yapımının yollarını öğretiyor bu arada. "Biz ne zaman dağa çıkarız?" diye soruluyor. "Sen üç-beş sene daha bekle. Zaten o zamana kadar devrimi yaparız. Seni de sembolik olarak izmir'in ilçelerinden birine gerilla kıyafetiyle indiririz; şan olur." diyor...

Dışarıya adımını attıktan 10 gün sonra, savaşa ulaşmak için hazırlıklarını sürdürdüğü bir sırada geldiler. Bulunduğu evi kuşattılar. Karşılarında cüretli bir yürek vardı. O'nun silahsız halinden, tutsak halinden, işkencedeki halinden bile çekiniyordu düşman.

Saat gecenin 01.30'u, Temmuz'un 27'si...

Düşmanın "Teslim Ol" çağlıkları silah sesleri arasında yankılanırken, "Sıkıysa Gelin Alın!" diyor Ali Rıza Komutan.

"Sıkıysa Gelin Teslim Alın!"...

Bulunduğu apartman dairesinde ışıklar söndürülüyor. Silah sesleri arasından, karanlığı yararak geliyor haykırıışları:

"Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!"

"İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız!"

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi!"

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi!"

Ali Rıza'nın şahsında dağlardaki, şehirlerdeki, kuşatmalardaki, meydanlardaki, cenaze törenlerindeki, ayaklanmalardaki, barikatlardaki, tutsaklıktaki halkımız çatışyordu. İzmir Bahçelievler'de düşman kuşatması altındaki bu apartman dairesi, teslim alınamayan bir savaş mevzisine dönüşmüştü. Düşman keskin nişancıları, yıgabildiği tüm gücü ve kullanabileceği tüm silahlarıyla kuşatmıştı O'nu.

Ali Rıza, tutsaklığı boyunca hasretini çektiği savaşa uçarcasına, büyük bir sevinçle geri dönmüştü.

Katiller projektör kullanarak içeriye girdiler.

Ve ölüm diz çöktü Ali Rıza'nın önünde...

Halkımız saygıyla bakıyordu televizyondan yayınlanan kanlı cesedine. Cesedinin bulunduğu yerdeki bir tıp görevlisi, avukatlara, "Nasıl yardım edebilirim? Şu adamlara fark ettirmeden cenazeyi şehir dışına çıkartacak şekilde hazırlayalım isterseniz" diyor. Bir başka memur, "Çok üzgünüm." diyor. "Tanıyor muydunuz?" sorusuna ise, "Böyle yiğitleri tanımak

gerekmiyor." diye cevap veriyor...

Çoğumuz suskun... Bir kısmımız içimizde kopan fırtınaları neşeli ve coşkulu bir havayla yoldaşlarımıza taşıma gayreti içinde.

Çok kısa sürede Ali Rıza'nın portresi yapılıyor. Anması için pankartlar hazırlanıyor. Bütün hazırlıklar şaşılacak bir hızla ve ustalikle bitiriliyor. Akşam saatlerinde pankartlar ve posterlerle donatılan havalandırmada yeniden anma düzeni alıyoruz. Bu anma, yoldaşımızın cenazesi uğruna öldüğü vatan toprağına verilinceye dek sürecek törenlerimizin başlangıcı oluyor. Törenlerin her aşamasında O'na layık olmaya çalışıyoruz.

Gece havalandırma kapıları kapandıktan sonra, koğuş pencereleri önünde toplanarak, tek yürek halinde törenimizi sürdürüyoruz. Pencerelerden havalandırmaya doğru haykırılan ve tüm siyasi tutsakların katıldığı sloganlarımız, gecenin sessizliğini yırtarak, cezaevinin çevresindeki yoksul evlere kadar ulaşıyor:

"Ali Rıza Komutan Ölümsüzdür!"

"Ali Rıza Komutan Na Mırın!"

Havalandırma kapıları kilitli olmasına rağmen, havalandırmanın tam ortasına indirdiğimiz büyük bir ateş, pankartları ve Ali Rıza'nın portresini aydınlatarak yükseliyor göğe...

Bayraklaşan Komutanımız savaşçılarımızın, dostlarımızın ve halkımızın elinde tüm ülke topraklarında dalgalandırılarak, kavgadan kavgaya koşuyor şimdi...

Ali Rıza'nın şehit olduğunu öğrendiğimiz andan itibaren Buca Cezaevi'ndeki dostlarımızdan ve diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımızdan çeşitli mesajlar aldık. Bunlardan TIKB, TDKP, TKP(ML), PRK-Rızgari-YR NK ve PKK tutsaklarından gelen mesajlardan bir kısmı "Onbeş Gün Savaşları" sırasında imha oldu. O süreçte bize ulaşan ve bugüne kalan belgelerden bazılarını ve 27 Temmuz günü bizim diğer koşullara gönderdiğimiz notu aktarıyoruz: Merhaba Arkadaşlar,

Komutanımızı şehit verdik. O, hayatını '78'lerden beri kesintisiz bir devrimci olarak yaşadı. Düşmanın karşısında gözü karaydı. Öfkeydi, cüretti.

Destansı yaşamını Partimize ve kendine yaraşır bir şekilde sonladı. Cüreti, kararlılığı, elinde silahı, savaş naralarıyla yaşayacak, yaşatacağız.

Biz, cenaze kalkana kadar anmalarımızı sürdüreceğiz. Bu akşam tüm siyasetler olarak 20.00 ye 23.00'de ortak slogan atalım diyoruz. Sizinle görüşmek mümkün olmadı. Rızgari'ci arkadaşlarla görüştük; onlar da böyle yapacak. (Biz ayrıca kendi sloganlarımızı atacağız.)

Selamlar. 27 Temmuz 1995 DHKP-C Tutsakları DHKP-C Tutsaklarına

Ali Rıza yoldaşın vahşice katledildiğini üzüntüyle öğrenmiş bulunuyoruz. (...)

Buca Zindanında direnişlerin en önünde duran Ali Rıza Yoldaş, özgürlük eyleminden sonrada direncini ve kararlılığını, elinde silah, düşmana karşı vuruşa vuruşa şehadete ulaşmasıyla bir kez daha kanıtlamıştır.

Ali Rıza Yoldaşın bilinçli kararlılığı ve şehadeti önünde saygıyla eğiliyoruz. O'nu tüm devrim şehitleri gibi mücadelemizin mihenk taşında yaşatacağız.

Silahı suskun, bayrağı rüzgarsız kalmayacak.

(...)27 Temmuz 1995 Buca PRK Rızgari-YR NK Dava Tutsakları

Merhaba,

Ali Rıza nezdinde tüm şehitlerimizi selamlıyor, önlerinde saygıyla eğiliyoruz. (...) Onların her defasında daha yükseklerde dalgalandırdığı bayrağımızın izindeyiz ve taşıyıcısı olmanın gereklerini bir an olsun aklımızdan çıkarmıyoruz.

Şehitlerimiz yaşamı; uğruna Ölecek kadar sevdiler, istedikleri eşit, özgür, adaletli, özcesi yaşanacak bir dünyadır. (...)

Özgürlük ateşini kırlarda, şehirlerde, daha gür harlayacağı-mız günlerin inancıyla tüm arkadaşları özlem ve coşkuyla kucaklıyoruz. (...)

2 Ağustos 1995
Osmaniye Cezaevi
(Mektup)

Merhaba Yoldaşlar,

(...)

Ali Rıza Yoldaş'ın emeğini, yarattıklarını gördük, onurlandık. Düşmanın aczi ve devrimci iradenin gücü adım adım zaferi getirecek. Her birimiz bir yerlerde zaferi inşaa edeceğiz. Barikatlarımızda, direnişlerimizde Ali Rıza Komutanlarımız ol-maya-devam edecek.

Cephe'de ama mutlaka Cephe'de, kütüklüklerimizde taşı-yacağız yüreklerini. Hele ki bu yürek ölümü parmağında oy-natmışsa...

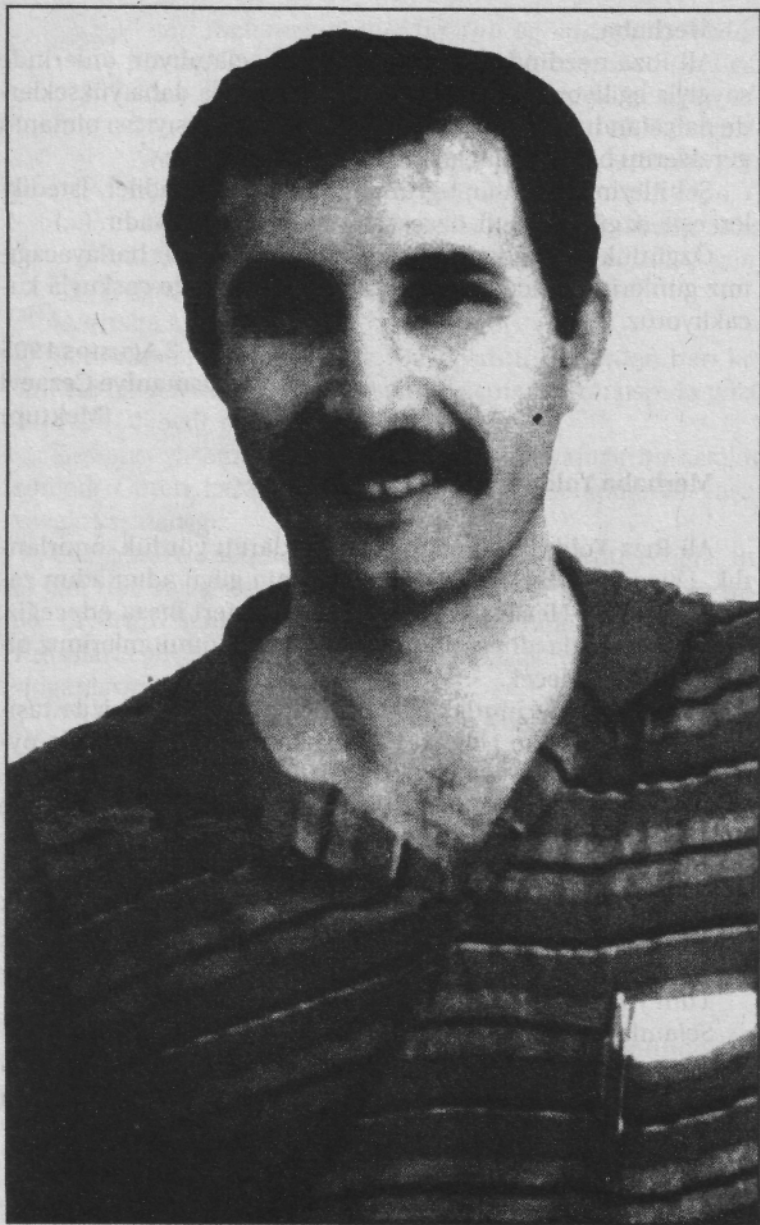
Her basışta tetiğe, dünyalar yıkar, dünyalar kurarız, işte böylesi bir güç bizim komutanlarımız.

Okmeydanı'nda, 27 Temmuz'da bir Ali Rıza'mız doğdu. Buradan bir arkadaşımızın yeğeni, işte görüyorsunuz. Minik bir yumruk doğruluyor yaşama. Adı Ali Rıza. Bu, düşmana ye-ter.

Tüm yoldaşlarımızı hasretle kucaklıyoruz.

Selamlar, sevgiler.

9 Ağustos 1995 Çajakkale
E Tipi Cezaevi

Ali Rıza Komutan'a

*Gözlerim, bakışlarım, kan revan içinde yatan
vücutum*

Yanılmasın sizi

*Yüreğim Karadeniz'in hırçın dalgaları gibi
hareketli*

Coşkum, inadım kurşunlarımda

Düşen bedenim

Savaşan yüreğim

Yine bekleyecek

Zafer gününü

Aynı sabırlılıkla

Gecenin zifirisinde

Son nefesim karışsa da havaya

Hınca hınç koşuyorum

Yanımda can yoldaşlarım

Şimdi yaşamasalar da

Hepsi dört mevsim kavga ikliminde

Hepsi dağlarda

Hepsi meydanlarda

Fırtınalar yaratan seslerle

"Duyun bizi

Umudu ellerimizle büyütüyoruz

Nakış nakış işliyoruz geleceği

Kanla

*Terle
Emekle
Ömürlerimiz ne kadar genç olsa da
Ağıt istemez
Böyle zaferler için ölmeye"
Diyorlar...*

*Ağıtlarla değil yoldaş
Zülgütlarla
Halaylarla duruyoruz arkanda
Biliyorduk
Birgün mutlaka çalacaktı ölüm kapını Ve
biliyorduk
- Hem de adımız gibi -Ölümünün ölümlere
benzemeyeceğini Bildiğimiz gibi de oldu Ama
ölümün böyle erkeni Zor geldi yoldaş
Zor geldi...*

*Biliyorduk
Sizi böyle ölümler değil Böyle ölümlerden
yoksunluk öldürür Ve sen de bil ki Korku
bürümüş günler Kanlı infazlar
Seni koparamayacak sevdamızdan
Aşkla
İnançla
Umutla yıkanmış sevdamızdan*

**27 Temmuz 1995
Buca**

Savaş Bayrağı Özgür Tutsakların Elllerinde

28 Temmuz 1995 Cuma

Dün Ali Rıza şehit oldu. Buca Cezaevi'ne ve devrimci mücadeleye büyük emek vermiş olan Komutanımızı anmaya dünden başlamıştık.

Sabah uyandığımızda, gece yaptığımız anmadaki duygularımızın etkisini üzerimizde taşıyorduk. Astığımız pankartlar, resimler ve bayraklarımız hala duvarlardaydı. Sloganlarımız, marşlarımız ve savaş andlarımız da kulaklarımızda...

Bugün koğuş araması olabilirdi. Ama Ali Rıza'nın şehit olması bu ihtimali azaltıyordu. "Olay çıkabileceğini düşünerek gelmezler belki." diyorduk. Herşeye rağmen aramaya gelirlerse, birşeyleri göze almışlar demekti.

Sabah 09.00'da aramanın geleceğini haber alınca, düşmanı karşılamaya hazırlandık. Arama için doğrudan bizim kaldığımız 6. ve 7. koğuşlara yöneldiler. Bu bile niyetlerinin ne olduğunu gösteriyordu.

6. koğuşun kapısı açılır açılmaz yüzbaşı, müdür ve gardiyanlar içeri girdi. Temsilcilerimiz, aramanın normal bir şekilde yapılması ve değerlerimize dokunulmaması konusunda uyunda bulundular. Müdürün bir itirazı olmasada bu, formaltiden ibaret bir tavidir.

Önce alt kattaki yemekhane bölümü arandı. Daha sonra bizler tek tek aranarak havalandırmaya indik. 4 yoldaşımız aramayı denetlemek için üst katta kaldı.

Daha önceki aramalarda, havalandırma kapısını kapattırmak istiyorlardı. Böylece üst katta istediklerini yapabilmeyi hedefliyorlardı. Yine aynı şeyi denediler ama biz de yine kapıları kapattırmadık. Havalandırmada volta atarken, yukarıda olanları da dikkatle izliyorduk.

Birden 6. koğuşun ortasında bir hareketlenme oldu. Askerler Önderimizin resmini indirmeye çalışınca müdahale eden yoldaşlarımızı iteklemeye başladılar. Yukarıdaki yoldaşlarımız, direnmeleri üzerine cop, yumruk ve tekmelerle dövülecek koğuş dışına götürülmeye çalışılıyordu. Slogan atıyorlardı.

Biz de havalandırmadan, atılan sloganlara katılarak hızla

koğuşa yöneldik. Elimize ne geçerse askerlere fırlatmaya ve vurmaya başladık. Kırdığımız camlar, bulduğumuz sert maddeler, gardiyanların elinden aldığımız tokmaklar, yumrukları-mız, tekmelerimiz kısacası herşey silahımız olmuştu.

Göğüs göğüse bir çatışma sürüyordu. Ali Rıza'nın şehit olmasının hemen ardından saldırmaya kalkmaları öfkemizi ayağa kaldırmıştı. Yakaladıklarımızı, özellikle de rütbeli askerleri döverek koğuştan atmaya başladık. Can havliyle kendilerini koğuştan atabilmek için koşuyor, sürünüyorlardı.

Askerlerin hesapları tutmamıştı. Operasyona gelmiş, operasyon yiyorlardı. Karşı saldırımızla bozguna uğrayarak kaçmaya başladılar. Özellikle, mahkeme ve hastane gidiş gelişlerinde askerleri bize saldırtan bir astsubay, iki uzman çavuş ve başlarındaki yüzbaşı seçilerek cezalandırıldılar. Maltaya doğru kırık cam fırlatmamız nedeniyle koğuş kapısına yaklaşamıyorlardı.

Koğuşun bir köşesinde iki asker bir yoldaşımızı dövüyor, yoldaşımız "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye slogan atıyordu. Bizim yukarı çıkmamızla birlikte dayak yiyen konumuna askerler geçti.

Başka bir köşede, saldırganlığıyla tanınan bir uzman çavuş "len halk çocuğuyum." diye bağıırıyordu. Bizim halk sevgimizden yararlanmaya çalışıyordu. Biz kimin halk çocuğu olduğunu çok iyi biliyorduk. Uzman çavuşun sahte haykırıışları kar etmedi ve gereken cezayı gördü.

Kısa sürede koğuşun dibinden kapıya kadar bir koridor oluşturduk. Askerleri buradan geçirerek dışarı atmaya başladık. Bu sırada bir yoldaşımız, dışarıya kaçan askerlerin iteklemesiyle maltaya çekildi ve geri dönemedi. Çatışmanın başlangıcında da denetleme için yukarıda kalan yoldaşlarımızdan üçü maltaya kaçırılmıştı. Toplam 4 yoldaşımız düşmanın elindeydi ve ne durumda olduklarını bilmiyorduk.

Askerleri koğuştan atınca hemen barikat oluşturduk. 7. koğuş gelişmeleri dikkatle izliyordu. Onlar da barikatlarını kurdular. Saldırı başladığında 7. koğuştakilerin bir kısmı da 6. koğuşa gelmişti. Bu nedenle barikatlar kurulduğunda 7. koğuşta 15, 6. koğuşta 73 kişi kaldı. TDKP'li dostlarımızdan 8'i de bi-

zimle birlikte 6. koğuşta çatışmaya katıldıklarından, barikat kurulunca burada kaldılar. Barikatın arkasında dışman gúçlerinden de 10 tanesi rehin tutulmuştu. Cezaevi 1. Múdürü Vedat ENGİN, 3 başgardıyan, 1 sivil giyimli asker ve diğeri gardıyan olmak úzere 10 rehinemiz vardı. Hızla kurulan barikadı ve organize hareketleri şaşkınlık ve hayranlıkla izlediler. Hemen birkaç kişi rehinelerle ilgilenmek için görevlendirildi. Kendilerine gúvence altında oldukları, kötü muamele yapılmayacağı söylenip, sigara uzatıldı ve rahatlatılın aya alışıldılar.

Bu arada askerler barikadı tekmeliyor, vuruyorlar. Ama sonuç alamıyorlar. Bizleri gafil avlayacaklardı, ama unutulmaz bir dayak yediler.

Maltada kalan 4 yoldaşımıza ise öldüresiye vuruyorlar. Askerlerden birinin "içeride asker öldürüyorlar, emri bu verdi." sözleri üzerine bir yoldaşımız özellikle dövölüyor. Bağırış ağırış ve panik içinde koşturuyor askerler. Bu panikten yararlanan yoldaşlarımız bir ara koğuşa yöneliyorlar. Bir film karesi gibi bizim barikat kurumuşumuz görebiliyorlar. Bir astsubayın hücreye atın emriyle tekmelene-yumruklana ve merdivenlerden yuvarlanarak alt kattaki hücrelere atılıyorlar. Hepsinin kafası gözü patlamış ve kan revan içindeler.

Gerek hastaneye götürölme úzere arabaya bindirilirken, gerek yolda ve gerekse de hastanede işkenceler, saldırılar sürüyor. Arabada zincirlerle vuruyorlar. Bir yoldaşımızın parmaklarını kırabilmek için özel olarak uğraşıyorlar. Kafalarını demirlere vuruyorlar.

Elimizde rehinelerin bulunması tüm yetkilileri harekete geçiriyor. Savcı hemen görüşmeye gelip rehineleri bırakmamızı istiyor. Temsilcimiz, 4 yoldaşımızdan haber almadan içeridekileri bırakmayacağımızı bildiriyor. Bunun üzerine savcı, temsilcimizi yoldaşlarımızla görüştürmek için dışarıya çağırıyor. Ancak malta, ellerindeki coplan sallayarak bekleyen askerlerle dolu. Savcı temsilcimizi buradan geçiremeyeceğini söylüyor. Daha sonra askerlerin maltadan çekilmesi ve yoldaşlarımızın hastaneye götürölmesi sözü alınarak rehinelerin bırakılmasına karar veriliyor.

Kısa süre sonra askerler maltadan çekiliyor. Biz de rehine-leri bırakıyoruz. Çıkarken, korktukları başlarına gelmediğinden tekrar tekrar teşekkür ediyorlar. Rehineleri bırakmayabilirdik, ama kendimiz için onları güvence olarak görmüyorduk.

Kendi gücümüze ve kararlılığımıza güveniyorduk. Onları en güçlü olduğumuz pozisyonda serbest bırakmamız, yapılan görüşmelerde bize büyük bir avantaj sağladı.

Öğlene doğru barikatı aralayarak, "sızma hareketi" gerçekleştirdik ve yemekhaneden koğuşa yiyecekleri, televizyonu, daktiloları ve önemli eşyalarımızı taşıdık, bidonlara su doldurduk.

Saat 13.00'de televizyonlarda "Buca'da işyan Çıktı" diye haberler verilmeye başlandı.

Tanınmayacak durumdaki 4 yoldaşımızın hastaneye götürülürken çekilen görüntüleri yayınlandı ve böylece onların hücrede olmadıklarına emin olduk.

Bu arada mazgaldan seslenerek, 5. koğuşa ilişki kurmaya çalışıyorduk. Onlar, Dersim'li bir yoldaşımızı çağırdılar. Anlaşılan düşmanın anlamaması için Kürtçe konuşacaklardı. Az sonra konuşmaya başladılar. Yoldaşımızın son sözleri "Barikate me devam keno" olunca kahkahalarımızı tutamadık. Sözde anlaşılmayacak bir şekilde konuşuyorlardı.

iki saatte bir "Yaşasın Barikat Direnişimiz", "Tecritler, Hücreler Bizleri Yıldırılmaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını atıyorduk. Sloganları 4. ve 5. koğuşlarla 3. koğuştaki kalan kadın tutsaklarda aynen atıyorlardı. Böylece onların da barikatta olduğunu anladık.

Akşam saat 22.00'de 1. Müdür geldi. 4 yoldaşımızdan haber aldığını, sağlık durumlarında önemli birşey olmadığını söyleyerek, barikatları kaldırmamızı istedi. Fakat, güvenilir bir kaynaktan haber almadan barikatları kaldırmayacağız.

Gece boyunca disiplinimizi kaybetmeden, barikat başında tetikte bekledik. Belli aralıklarla yarımşar bardak su dağıtıldı. Ekmek arası bir şeyler atıştırıldı. Nöbetleşe uyku düzeni ayarlandı. Uyumayanlar ise koğuşun ortasında marşlar ve türküler söyleyerek direnişin coşkusuyla canlı tutuyorlardı.

29 Temmuz 1995 Cumartesi

Sabaha karşı temsilcimiz görüşmek için tekrar çıktı. Rızgari davasından hastaneden yeni gelen bir tutsakla yaptığı görüşmede yoldaşlarımızın durumunun iyi olduğunu ve hepsinin bir arada olduğunu öğrendi. Yoldaşlarımızın koğuşa getirilmelerinden çok hastanede kahr, tedavilerini tamamlamaları daha yararlı olacaktı. Bu nedenle, idareden aldığımız çeşitli güvencelerle birlikte barikatları kaldırmaya karar verdik. Barikatların kalkmasıyla yoğun bir temizlik ve düzenleme faaliyeti başladı. Akşam üzeri ise attığımız voltalarda türküler söyleyerek, Ali Rıza Yoldaş'ı anmayı sürdürdük.

30 Temmuz 1995 Pazar

Bugün Ali Rıza'ya layık bir anma düzenledik. Daha önce askeri eğitim çalışmasına katılan 41 kişiden bir tören birliği oluşturduk. Herkes aynı tip elbise giydi ve traşını olarak tören düzeni aldı. En önde Parti-Cephe bayraklarıyla Ali Rıza'nın büyük bir portresi taşınıyordu. Ardından üçerli kol halinde uygun adım yürüyen askeri birliğimiz geliyordu. Rap-rap sesleriyle çınılıyordu havalandırma. Gardiyanlar ve müdürler malta penceresinden, askerler nöbet kulesinden hayranlıkla izliyorlardı. Askerlerden biri "içeride ordu var ordu" diyerek seslendi arkadaşlarına. Yürüyüşü izleyen yoldaşlar ve TDKP'li dostlarımız ayağa kalkarak heyecan ve coşkularını alkışlarıyla ifade ettiler. Art arda sloganlar atılıyordu... (...)

1 Ağustos Salı günü hastanedeki yoldaşlarımız getirildi. Onların koğuşa girmesiyle birlikte hasretle kucaklaşmalar başladı. Üstleri başları kan içinde, kafaları dikişli, gözleri morarmış ve şiş, elleri sarılıydı. Ama gözbebekleri ıslık ıslık, incitmemek için doyasıya sarılamadı vücutlarımız. Havalandırmada toplanıp birbirimize yaşadıklarımızı anlatmaya başladık.

Hastanedeki tedavi süresince de askerlerin işkenceleri sürüyor. Sedyeye ile taşımaya bile sarsıntı yaparak, sedyeyi çarparak işkenceye dönüştürüyorlar. Yoldaşlarımızın yaralarına vuruyorlar her fırsatta. Hastane tutuklu koğuşunda ise yatakları ısıtır, istiklal marşı söyletmeye çalışıyor, zorla yataklara zincirli-

yorlar. Ama bütün çabalan, yoldaşlarımıza geri adım attırmaya yetmiyor, hep direnişle karşılaşılıyorlar. Bunları öğrendikçe öfkemiz daha da artıyor.

(...)

2 Ağustos günü bir yoldaşımızın "35 yıllık yaşamımda yaşamadığımı şu Onbeşgün Savaşları'nda yaşadım" diye yaptığı espriyle 17 Temmuz'dan o güne kadar yaşadığımız süreç bu isimle anılmaya başlandı.

4 Ağustos Cuma gününe kadar idareyle yapılan görüşmelerde birçok sorun çözüldü ve özgürlük eylemi öncesi işleyiş büyük oranda hayata geçirildi. Sadece bir iki küçük sorun kalmıştı. Bunlar da özgürlük eylemi nedeniyle açılan soruşturmalara bağlı, görüşle ilgili sorunlardı ve süreç içinde bunlarında çözüleceği görülüyordu. Uzun süredir yaşadığımız olağanüstü koşulları kaldırıp, normal yaşantımıza dönmeyi hedefliyorduk.

(...)

Özgürlük eylemi sonrasında planladığımız ve hazırlıklarını yaptığımız kutlamayı ancak 8 Ağustos'da yapabildik. Büyük bir yemek masasının üstüne firar pastası yaptık. Üzerine "O duvar duvarınız vız gelir bize vız" yazdık. Ve diğer koşullara da gönderdik. Türküler, skeçler ve şiirlerle hareketli bir program hazırlanmıştı.

17 Temmuz'daki özgürlük eyleminden sonra barikatlar, çatışmalar, gerginlikler içinde olağanüstü günler yaşamıştık. "Onbeş Gün Savaşları" olarak adlandırdığımız bu süreç kapanıyor, normal yaşantımıza dönüyorduk. Gasp edilen haklarımızı çeşitli eylemler ve direnişlerle geri almıştık. Ama düşman pusudaydı ve ileriki günlerde saldırılarını arttırmanın hesaplarını yapıyordu. Gazetelerde sık sık cezaevlerine saldırmanın zeminini oluşturan yalan haberler yayınlatıyorlardı. Kapsamlı bir saldırı hazırlığı hissediliyordu. Biz ise, her zamanki gibi bütün saldırıları göğüslemeye hazırız. Şimdiye kadar bunu nasıl gösterdiysek, bundan sonra da göstereceğiz.

12 Eylül 1995... Koridor İşgali

Jandarmanın mahkeme ve hastane gidiş gelişlerinde arttırarak sürdürdüğü saldırılarla ilgili olarak, savcı ve müdürler, jan-

darmalara söz geçiremediklerini, yetkilerinin olmadığını, işin içinde içişleri Bakanlığı ve MGK'nın olduğunu, Adalet Bakanlığı'nın birşey yapmadığını ve cezaevlerinde çift başlılık olduğunu söyleyerek, sorunlara çözüm bulmak yerine kendi üzerlerindeki sorumluluğu atmaya çalışıyorlardı.

Özellikle özgürlük eyleminden sonra jandarma saldırıları tüm tutsaklara karşı boyutlanarak sürdü. Cezaevini savcı ve müdürjer değil, kontrgerillanın yönettiği açıktı. Özgürlük eyleminden bir süre sonra izine ayrılan savcı Yaşar ASLAN'ın izinden dönüşüyle birlikte, jandarma saldırıları, aile ve avukat görüşlerindeki kısıtlamalar üzerine görüşmeler yapıldı. Sonuç alınamayınca, tüm tutsakların katılımıyla akşam sayımını vermeme eylemine başlandı.

Bu gerginlik içinde, 12 Eylül günü Bornova Adliyesi'ndeki mahkemesine götürülen bir yoldaşımız, gidiş geliş boyunca saldırıya uğradı. Yaralı bir vaziyette, yırtık elbiselerle, sloganlar atarak koğuşumuza geldi. Bu saldırıya tepkimiz anında gelişti ve maltayı işgal ettik. Diğer koğuşların kapılarındaki kilitleri de patlatarak tüm tutsakları maltaya çıkardık. Elimize geçirdiğimiz demir, kalas ve odunlarla toplandığımız malta, devrimci tutsakların denetimine girmişti, Depo olarak kullanılan boş bir koğuştan topladığımız malzemelerle "cephanemizi" güçlendirmiştik.

9 gardiyani rehin alarak koğuşumuzda toplu olarak denetim altına aldık. İşgal ettiğimiz her bölgede görevli yoldaşlarımız, ellerinde silah olarak kullandıkları malzemelerle nöbet tutuyorlardı.

Disiplinimizi kaybetmeden ve malta işgalimizi tutsaklar arası ortak bir tavra dönüştürerek savcıyı görüşmeye çağırdık. Önce yanımıza yaklaşmaya korktu, sonra uzaktan konuştu. Bu kez görüşmek için alay komutanını çağırdı. Siyasi temsilciler Yarbay Tahir CEBİ, savcı ve müdürlerle görüştükten sonra, bir daha jandarma saldırısı olmayacağına dair aldıkları "söz" üzerine işgali bitirdik. Rehineler serbest bırakıldı ve koğuşlara döndü.

Jandarmanın bu saldırısına anında tavır göstermemiz ve cüretli bir çıkışla, diğer koğuş kapılarını da patlatarak maltayı işgal etmemiz, düşmanı panikletmiş, cezaevinde olağanüstü tedbirler alınmıştı. Televizyon kanalları eylemi "Buca'da yine isyan çıktı" diye vermişti...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KATLİAM VE DİRENİŞ

- *Tamam yoldaşlar, geri... Haydi yoldaşlar BARİKAT!*
- *Yoldaşlar, arka taraftan dolap takviye edin. Yan taraflara yatak koyun.*
- *Barikata yüklenmeye başladılar.*
- *rir şey görebiliyor musun?*
- *Başladılar! Barikatı suyla yarmaya çalışıyorlar!*
- *Sesi duyuyor musunuz? Tavam deliyorlar.*
- *Mazgaldan gaz veriyorlar, havluları hazırlayın, mazgal ları kapayalım.*
- *Bu tarafa, bu tarafa! Barikatı sağlam tutun! Şu dolap oynamıyor, gevşetmeyin! Haydi, haydi! Dolabın arkasına destek bulun.*
- *Kaynak makinası var, alttaki dolapları kesiyorlar. Sırlı sıklam olduk...*
- *Dayanın yoldaşlar! Barikatı sağlam turalım.*
- *Camları buraya getirin. Haydi çabuk!*
- *Tavanı deldiler. Bomba atıyorlar. Dikkaaaaat!...*
- *Gaz bombası! Suya atın suya. Elinde tutma, ıslak havlu al!*
- *Tamam bunu söndürdüm.*
- *Bu taraftan da deliyorlar...*
- *Slogan atalım yoldaşlar. OPERASYONLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!*
- *YAŞASIN BARİKAT DİRENİŞİMİZ!*
- *Camları isabetli at yoldaş!*
- *Alçaklar, kasklı kalkanlı gelmişler, atıyorum ama boşa gidiyor.*
- *Olsun, açık kolla...*
- *Cam lazım bize. Hemen bitirmeyin, saatlerce çatışacağız.*
- *Vurdum vurdum! Sonunda namussuzun elinden vurdum.*
- *Marş söyleyelim:*

*Bu meydanda çengimiz var Er
olan meydana gelsin*

*Faşistlere hıncımız var
Devrimciler safa gelsin...*

- Bomba attılar! Yaralanan var mı?
- Ses bombası bunlar. Sürekli atıyorlar.
- Gaz bombalarını tutun. Ses bombası geldi. Ağzınızı açık tutun.
- Turan Abi, Turan Abi, şu camları barikatagötüriver...
- Bir dakika yoldaşlar, sloganı kesin. 7. koğuştan sesleni yorlar.
- Koğuşu yaktık, yaktık yoldaşlar. Sizi seviyoruz. Bu alçak lar cezasız kalmayacak!
- Ateşi harlayın ateşi!
- Ateşi yaktık, harlıyoruz! Ölüme biz de gülerek gidiyoruz. Tililililili.
- YAŞASIN YANGIN DİRENİŞİMİZ!
- Uğur, tut şu havlunun ucundan, bombalar içine düşsün.
- Tamam tuttum, atıyorlar... Yakaladık!
- Yoldaşlar barikadı yardılar!..
- Vurun, vurun! Alî Rıza'nın katilleri bunlar. Vurun!
- Alçaklar] Gelin, bombalarınızla gelin]..
- Yusuf, dikkat et. Vur alçaklara!..
- Alın namussuz, alçak herifler!
- Yoldaşlar, hücum, hücuuum!..

NAMUS BUCA, ONUR BUCA, VATAN BUCA OLMUŞTU

Daha önce defalarca püskürtülen ve barikatları bir türlü aşamayan düşman, bu kez daha kapsamlı ve planlı bir katliam saldırısının peşindeydi. Kontrgerilla kurmaylarının bütün hesapları; tutsakların sayım vermeme, barikat direnişleri, malta işgali, özgürlük eylemi gibi fiili tavırlarıyla bir direniş odağı haline getirdikleri Buca Cezaevi'ni dağıtmaktı. Burjuva basının da desteğiyle haftalardır hazırlığını yaptıkları bir saldırıyla, tutsaklar hem öldüresiye işkenceden geçirilecek, hem de başta Aydın ve Çanakkale olmak üzere çeşitli cezaevlerine sürgün edilecekti. Böylece tüm. devrimci tutsaklara ve halkımıza gözdağı verilmiş olacaktı. Adım adım gelen katliam, devrimci muhalefeti yok etme politikasının önemli bir parçasıydı...

Saldın Planlanıyor...

16 Eylül Pazartesi günü koğuş aramasına gelen jandarmaların başında Yarbay Tahir CEBİ vardı. Koğuşlara arama için ilk kez gelen yarbay, her ne kadar, malta işgalinin olduğu 12 Eylül gününü kastederek, "O gün söz vermiştim. Bakın sözümü tuttum." dese de asıl gerçek, 21 Eylül saldırısından sonra anlaşılacaktı. Yarbay, o gün, katliamın planını ve istihbaratını hazırlamak için gelmişti. Tüm koğuşları, yatakhanelerden havalandırmalara kadar adım adım gezen yarbay, koğuşlardaki ve maltadaki durum hakkında gardiyanlara, tutsaklara sorular sordu. Saldırının her adımını hesaplamak için incelemeler yapıtı.

Katliamı planlayanların hepsi Tahir CEBİ kadar temkinli değildi. Savc'ı Yaşar ASLAN birkaç gün önce kendisiyle görüşmeye gelen tutsak yakınlarını odasından kovarken, "Bu işi 3 gün içinde çözeceğiz." diyecek kadar pervasızdı. 1. Müdür Vedat ENGİN de, saldırıdan önce yapılan sayım vermeme eyleminin sürdüğü sırada, tutsaklar tarafından öne sürülen görüşme talebine karşılık, "Biz bu işi başka türlü de çözebiliriz.", diyordu.

20 Eylül günü izmir Barosu Yönetim Kurulu'ndan gelen 3 kişilik heyete ve tutsak avukatları, Cezaevi Savcısı Yaşar ASLAN tarafından "Tutuklular barikatın arkasında; sizinle görüşmek istemiyorlar." denilerek geri çevriliyordu. Bu konuda tutsakla-

ra hiçbir şey söylenmediği gibi, o sırada hiçbir koğuştta barikat yoktu. Savcı'nın söylediği bu yalan, katliama saatler kalmışken, tutsaklarla kamuoyunun iletişimini kesme, onları yalıtma amaçlıydı.

21 Eylül günü sabah saatlerinde yine cezaevi kapısına gelen avukatlar, 2 itfaiye, 3 ambulans ve 2 askeri araç dolusu jandarmanın kapı önünde beklediğini görüyor ve olayların boyutlanmadan sorunların çözülmesi için tutsaklarla görüştürülmelerini talep ediyorlardı. Ancak Cezaevi Savcısı ve operasyon için gelmiş olan Başsavcı Vekili, Cumhuriyet Savcısı Yücel TEZEL, yine tutsakların barikat kurduklarını ve kendi istekleriyle görüşmeye gelmedikleri yalanını söylüyordu. Avukatlar durumu hemen İzmir Barosu'na, İHD'ye, İnsan Hakları Vakfına ve kapıda görüş için bekleyen tutsak ailelerine iletiler. İzmir Barosu Yönetim Kurulu tüm meslektaşlarını telefonla arayarak savcılık nezdinde girişimlerde bulunmak üzere cezaevine çağırdı.

Saat 11.15 sıralarında cezaevi kapısı önündeki aileler, "Bugün görüş olmayacak, kalabalık yapmayın, dağılın kapının önünden." diyen Terörle Mücadele Şubesi'nden sivil giyimli polisler tarafından uzaklaştırılıyordu.

Saat 12.00'yi gösterdiğinde, cezaevi bahçesindeki askeri güçlere takviye olarak iki araç dolusu kasklı, kalkanlı, özel korunaklı jandarma timi daha geliyor. Az sonra bu araçlara 1 itfaiye arabası ve 1 ambulans daha ekleniyordu.

Saat 12.15 sıralarımla bir araya gelen 6 tutsak avukatı yine arabuluculuk yapmak için cezaevine girmek istiyor fakat kapıdaki görevliler ikinci bir emre kadar hiç kimsenin içeri alınmayacağını söylüyordu. Buna rağmen içeriye iletilen savcıyla görüşme talepleri ise reddediliyordu.

Saat 13.00'den itibaren bahçedeki işkenceci jandarma timleri, cezaevi içine alınmaya başlandı. Avukatların, müvekkillerinin can güvenliği için harcadıkları çabalar gün boyu sürerken, saldırı planıda uygulanmaya başlanmıştı...

Kontrgerilla Medyası da Suçluydu

"Buca'da Yine Jsyan", "Cezaevlerini Teröristler Yönetiyor", "Günlerdir Olayların Durulmadığı Buca'da Terör Tutukluları..."

Gazeteler hergün böylesi haberlerle ulaşıyordu halkın önüne. Yaptıkları yayınlarla cezaevlerindeki devrimci tutsakları hedef gösteren burjuva basın yayın araçları 21 Eylül Katliamı'nın hazırlayıcısı rolüyle suça ortak oldular.

Cezaevinde isyan İsyan sokağa sıçradı Buca'dan isyan

Medya, psikolojik savaşın hizmetinde olması gerektiğinin bilinciyle, bir yandan yalan haberlerle kamuoyunu devrimci tutsaklara karşı kışkırtmaya çalışırken, bir yandan da provokasyon zeminini canlı tuttu. "Terör Örgütleri Cezaevlerinden Yönetiliyor", "Cezaevlerinde Terör Eğitimi Yapılıyor" türünden demagogilerle, Sağmalcılar ve Buca Cezaevi, haklarında en çok spekülasyon yapılan iki cezaevi idi. 4 DHKP-C tutsağının 17 Temmuz'da gerçekleştirdiği özgürlük eyleminden sonra kontrgerilla medyası saldırılarını bir kampanya haline dönüştürdü. "Gaziemir Tansaş Kafeterya'nın bombalanması emri Buca Cezaevi'ndeki siyasi tutuklular tarafından verildi ve eylem saatinde sloganlar ve alkışlarla eyleme destek verdiler" haberi de bu kampanya çerçevesinde uydurulan yalanların bir örneğiydi. Bu tür haberlerin yanında, Buca'da tutsaklar tarafından yapılan her hak alma eylemi, "İsyan" diye yansıtılıyordu.

19 Eylül'den itibaren medyanın yalan haberleri had safhaya ulaştı. Medya, 21 Eylül Katliamı sırasında ve sonrasında da aynı çizgisini hiç sapmadan sürdürdü. Olaylar durulduktan sonra bile "İsyan Sürüyor" haberi başlıklardan inmedi. Hiçbir şey olmasa bile, bir isyan haberi uyduruluyordu. Yeterki Buca gündemden inmesin.

Katliamı bizzat yönetenlerden biri olan Savcı Yaşar AS-LAN'ın ne kadar "diyalog yanlısı" olduğu, nasıl "iyi niyetli" davrandığı anlatılıyordu. Yeni Asır'dan Cumhuriyet'e dek tüm gazetelerde, bu halk düşmanı katil allanıp pullanıp meşrulaştırılmak isteniyor, hatta bu amaçla gazetelerin sosyete sayfaları bile kullanılıyordu. Bir yandan da devletin tutsakları öldürmeye nasıl "mecbur edildiği", "tüm girişimlere rağmen terör örgütü üyesi tutukluların ikna olmadığı" anlatıldı.

Kontrgerillanın satılık basını ve TV kanalları, 21 Eylül Katliamı sorumluları arasındadır ve gazeteci kimliklerinin arkasına gizlenerek, işledikleri suçları örtbas edemezler. Askeri-sivil tüm kontrgerilla kurumlarının birlikte planladığı katliamın zeminini oluşturma görevi de medyaya düştü.

21 Eylül 1995... Perşembe...

Direnış sürüyor. Tutsakların tüm uyarılarına rağmen idare görüşmeye yanaşmıyor. Özgürlük eylemini bahane eden idare tarafından sayısız hak gaspı dayatılıyor. Bu hak gasplarına direnen devrimci tutsakların sayım vermeme eylemi 10. gününde...

Ziyaret süresinin özgürlük eylemi öncesindeki gibi olması, avukat görüşünde dayatılan sınırlamaların ortadan kaldırılması, sağlık durumu kötü olan tutsakların hastaneye şevklerinin yapılması, mahkeme ve hastane gidiş gelişlerinde jandarmasının yaptığı işkence ve saldırıların son bulması... gibi insani taleplerle, ilk hafta yalnızca akşam sayımları verilmezken, ikinci hafta idareyi yeniden diyaloga zorlamak için hem akşam hem sabah sayımları verilmiyor.

Son 3 gün idare koğuşların suyunu kesti. Elektrikleri de sadece geceleri veriyor. Yemekhane ve havalandırma kapıları açılmadığı gibi, her gün verilmesi gereken ekmek ve karavana

verilmediği için 1, 3, 4, 5, 6 ve 7. koğuşlarda kalan tüm devrimci tutsakla^ ister istemek açlık grevindeler.

6 ve 7. koğuşlarda aylarca direnişle içice yaşamaya alışan Parti-Cephe tutsaklarının günlük yaşamları sürüyor. Kitap okuyor, sohbet ediyorlar. Kimileri ise dinleniyor. Diğer yandan, yapılan görüşmelerde kestirip atan; çözüm yollarını tıkayan, tutsakları yiyeceksiz, susuz, elektriksiz bırakarak yıpratmaya çalışan idarenin meydan okumalarından dolayı, bir saldırı olasılığına karşı da duyarlı ve hazırlıklılar.

Saat 13.30...

Panzerleri, itfaiye arabaları ve ambülsanlarıyla yüzlerce resmi ve sivil polisin kuşatması altındaki cezaevine asker ve özel tim giriyor. Malta, 1. koğuştan 7. koğuşa kadar adam öldürmek için can atan işkencecilerle doluyor. Kasklı, kalkanlı özel timler, yüzlerce gardiyan ve asker, başlarında Cezaevi Savcısı Yaşar ASLAN, 1. Müdür Vedat ENGİN, Yarbay, Yüzbaşı ve bir Başsavcı Yardımcısı olduğu halde doğrudan DHKP-C tutsaklarının kaldığı 6. koğuşa yöneliyor. Aynı anda bitişikteki 5. koğuştan gelen seslerden, barikat kurulduğu anlaşılıyor. Gerçek düşmanın maltadaki tüm hazırlıkları, gerekse de Yaşar ASLAN "m savurduğu tehditler bu kez kesin saldıracaklarını gösteriyor.

Savcıyla tutsak temsilcileri arasında geçen kısa ve kesin konuşmanın ardından, tutsaklar koğuşun içine çekilerek barikat örmeye başlıyorlar. Aynı anda 6. ve 7. koğuşların her ikisinde birden kapıların önüne dolaplar devriliyor, suntalar ranzalardan çıkarılıyor, sopalar dağıtılıyor ve kendilerini korumak için kullanabilecekleri herşey bir araya getiriliyor. Hiç kimsenin kuzu kuzu dayak yeme ve katliam karşısında eli kolu bağlı oturmaya niyeti yok.

Daha barikat tamamlanmadan, koğuşun dip tarafındaki duvar mazgallarından içeri mavi-mor renkli gaz verilmeye başlanıyor. Bir anda göz gö^ü görmez oluyor. Ama direnişçiler buna da hazır. Su kapları gereken yerlere yerleştirilmiş, ıslak havlular hazırlanmıştı. Havluları yüzlerine saran direnişçiler gaz bulutunun içine dalarak, önce gazın geldiği mazgalı ve daha sonra tüm mazgalları kapatıyorlar. Bu kez yan duvarlardan

ve tavandan balyoz sesleri gelmeye başlıyor. Aynı anda itfaiye hortumuyla tazyikli su sıkılarak barikat üzerindeki tutsaklar etkisiz hale getirilmeye çalışılıyor ve ilk slogan pathyor: Yaşasın Barikat Direnişimiz!...

1, 3,4. ve 5. koğuşlardaki tutsaklar da aynı yanıtı veriyor: "Yaşasın Barikat Direnişimiz!" Düşmanın daveti kabul ediyor. Halkın onuru ve namusu için çatışılacak. Teslim olmak yok!

Kalkanların korumasında yeniden barikata yüklenmeye çalışıyorlar. Planları; duvarları delip içeriye gaz, sis ve ses bombaları atarak, hem direnişin barikattaki gücünü değişik yerlere dağıtmak hem de direnişçileri etkisiz hale getirmektir. Böylece barikatu açmak için daha rahat çalışacaklar, içeriye girdiklerinde gazdan bayılmış tutsaklara daha rahat işkence yapabileceklerdi.

Yan duvar ve tavan deliniyor. Barikatın bulunduğu demir kapı oksijen kaynağıyla kesiliyor. Art arda patlayan ses bombalarının ve açılan deliklerden atılan onlarca sis ve gaz bombasının saldırdı dumanla ortalık bir anda savaş alanına dönüşüyor. Direnişçiler, barikat başta olmak üzere tavandan, yan duvardan ve mazgallardan gelen düşman saldırılarına karşı beş ayrı mevzide birden fedakarca çarpışıyorlar. Düşman her taraftan saldırısını yoğunlaştırarak sürdürüyor. Tavana, kapıya, mazgallara aynı anda yükleniyor... Buca Zindanı, şimdi Gazi'yi, Okmeydanı'nı, Cayan Mahallesi'ni soluyor.

Saldırıya cezaevi 2. Müdürleri ve Savcı Yaşar ASLAN da, jandarma erleri gibi katılıyordu. Su içindeki maltada ileri geri koşuşturup, koğuş kapısından gelen emirlere göre tazyikli su hortumunu açıp kapayan, hatta *bizzat* hortumu tutup direnişçilere saldıran Ferhat ÜNAL isimli 2. Müdür ve "suyu açın", "suyu kesin" diye emirler yağdırarak saldırıyı bizzat yöneten Savcı Yaşar ASLAN; oligarşinin kurumlarının hangi kademesinde olursa olsun, hiç kimsenin işkencecileşmekten kurtulmayacağını canlı örnekleriydi.

60'tan fazla bomba ve tazyikli suya rağmen barikat ayakta. Düşman saatler sonra birkaç dolap çekmeyi başarabiliyor. Araladığı bu boşluktan itfaiye hortumuyla barikat üzerindeki

tutsaklara tazyikli suyla saldırıyor. Barikat direnişçileri kasklı, kalkanh, coplu, kalaslı özel time karşı ellerindeki sopalarla ve camlarla kahramanca direniyor, düşman her girmeye çalıştığında geri püskürtülüyor.

"Yoldaşlar Sizi Seviyoruz!"

Saatler süren çatışma boyunca 7. koğuştaki yoldaşların ve dostların hiç aralıksız haykırdıkları sloganları ve marşları 6. koğuştaki direnişçilere güç veriyor. 7. koğuştakiler, düşmanı tahrik etmek ve üzerlerine çekmek için adeta çırpınıyorlar:

- Korkaklar, lağım fareleri!
- Faşist köpekler!
- Sizin babanız Clinton, ananız Manukyan! ,
- Alçaklar, buraya gelin!

Barikat giderek zayıflıyor. Duvarlardan ve mazgallardan açılan tüm deliklerden içeri bomba yağıyor. Düşman tüm gücüyle barikata yükleniyor. Böylesine görkemli bir direnişi hesap edemeyen düşman, tüm gücünü 6. koğuşa seferber ediyor.

Bu sırada duyulan "barikatı yakın" sesi, 7. koğuştakilerin saatlerdir süren çaresizliklerine çare oluyor. Birkaç saniye bile geçmeden, 7. koğuştaki pencerelerinden alevlerle birlikte tilililer ve "Yaşasın Yangın Direnişimiz!" sloganlanıyorsa geliyor. 6. koğuştaki barikat direnişi, 7. koğuştaki yoldaşları tarafından yangın direnişiyle selamlanıyor.

Düşman darbe üstüne darbe alıyor. Barikatçılar saatlerdir teslim olmayıp diş diş, göğüs göğüse çarpışırken, şimdi de 7. koğuştaki yoldaşları ve dostları, belki onları kurtarabiliriz diye, ölümü kendilerine çağırıyorlar... Yangının ve bombaların dumanı havalandırmadan göğüs yükseliyor, emekçi halkımıza özgürlüğü taşıyor.

Barikattaki yarık büyüyor ve düşmanla direnişçiler arasında giderek birkaç dolaptan başka birşey kalmıyor. Ve göğüs göğüse çarpışmalar başlıyor, koğuştan içine yayılıyor. En küçük bir yılgınlık, yorgunluk ve panik yok. Direnişçiler sakin ve kararlılar. Ölüm ve sakat kalma kaygıları böylesi onurlu çatışma anlarında yok olup gidiyor. Herkes gibi birer insan olan direnişçiler, o anda onur ve namuslarını korumak için kahra-

manca dövüşüyorlar.

En büyük çatışma anına, savaşın doruk noktasına doğru adım adım, dakika dakika yaklaşıyor.

Yüzlerce olmalarına rağmen, düşman korkak, düşman aciz... Direnişçilerin üzerine doğrudan gitmeye çekiniyorlar. İşkenceciler, duvar yarıklarından çıkan böcekler gibi hızla çoğalıyorlar koğuşun içinde. Katliamcı ve korkak yüzleriyle bir-kez daha kuşatıyorlar direnişçileri.

Direnişçiler, içinden çıkıp geldikleri halkı canlarından çok seviyorlar. Direnişçiler, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'ne ve Önderleri Dursun KARATAŞ'a, devrim şehitlerine ve halkların kurtuluşu için savaşan yoldaşlarına sonuna kadar bağlılar. Eşit; adaletli bir yaşamı ve özgür vatan topraklarını yaratacaklarına olan inançlarıyla, var güçleriyle haykırıyorlar:

"Yoldaşlar Hücum! Hücum!"

Düşman aptallaşıyor, düşmanın kanı donuyor... Ellerinde doğru dürüst hiçbir silahı olmayan bu insanlar, tam teçhizatlı işkencecilere meydan okuyorlar. Anlayamıyorlar. Onların faşizme olan, kinlerini, ezilmişliğe, aşağılanmaya, horlanmaya, açlığa, yoksulluğa "yeter" diyen öfkelerini anlayamıyorlar. Çünkü, onlar halkı tanımıyorlar, halka yabancılar. Yeri geldiğinde insanların her türlü bedeli göze alarak, kendilerini ateşe atabileceklerini, kemiğe dayanan bıçakların artık kar etmediğini göremiyorlar... Tutsaklardan yükselen "hücum" haykırışını duyduklarında, işte bu yüzden şaşırıyorlar. Oysa devrimci tutsaklar, insan olmanın gereğini yapıyorlar; zalimin zulmü karşısında diz çökmüyor, boyun eğmiyorlar...

Çatışma yoğunlaşıyor.

Özgür tutsaklar, birkaç adım da olsa püskürtüyorlar düşmanı. Ancak, barikatın ötesine, koğuşun dışına süremiyorlar. Daha da kalabalık geliyorlar bu kez. Ve direnişçilerin ellerindeki malzemeler tükeniyor. Kala kala birkaç masa bacağı, bir iki saz sapı, yumruklan, tekmeleri, bedenleri kalıyor geriye. Ve nihayet, tazyikli su desteğinde ilerleyen düşman karşısında onları da yitiriyorlar. Mevzilerini adım adım, santim santim savunan direnişçiler artık tamamen "silahsızdılar".

Gözü dönmüş işkenceciler demir çubuk, kalas ve postal darbeleriyle saldırıyor ama direnişçilerden tek bir aman dileme, tek bir inleme sesi veya düşmanı sevindirecek herhangi bir ses çıkmıyordu. Özgür tutsaklar, koğuştaki biriken suya kanlan karışırken, bütün acılarını yüreklerine gömüyorlardı.

Bütün alçaklıklarıyla ve şerefsizce kinlerini kusan katil sürüleri, direnişçileri tek tek koparmaya ve sürüklemeye başlıyorlar. Koğuşun içinde birkaç yerde işkence durakları oluşturan kontra çeteleri, kalas ve demir darbeleriyle yoldaşlarından kopardıkları direnişçilere buralarda da işkence yapmaya devam ediyorlar. Yangın hortumunun ucundaki demir çıkarılmış, artık o da işkence ve katliam aleti olarak barikatçıların bedenine inip kalkıyordu.

İşkence ve Katliam Ma i tad a da Devam Ediyor

Direnişçilerin çoğu baygın, kendilerinden geçmiş haldeler. Kırıklar, yarıklar içinde kalmış bedenleri önce maltaya sürükleniyor ve sonra işkence burada devam ediyor.

Malta kan gölü içinde... Tam bir vahşet yaşanıyor ve artık maltayı dolduran kan, duvar yarıklarından ve kapı aralıklarından diğer koğuşlara da sızmaya başlıyor. Merhamet dileyen tek bir ses yok... Düşman ayakta kalan tek bir direnişçiye bile "yat yere" diyerek yatıramıyor. Kalas ve cop darbeleriyle yatırsa bile, tekrar ayağa kalkmak için bütün gücünü harcıyor direnişçi.

İşkence ve düdük seslerinin birbirine karıştığı asker saldırıları sona erip, "Ne Mutlu Türküm Diyene" bağırışlarıyla, direnişçilerin üzerine basarak maltayı terk ettiklerinde bu kez işkenceye ambulansta devam ediyorlar.

Askerler bir yandan direnişçileri öldüresiye döverlerken, psikolojik baskıyı da unutmuyor, tutsakların inançlarına hakaret etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ancak bu tür çabaları da direnişçilerin iradesi karşısında sonuçsuz kaldı.

Askerler, tutsağın birine hem vuruyor, hem de "En büyük kim?" diye soruyorlardı. Tutsağın "Yaşasın DHKP-C" cevabı karşısında tamamen çılgına dönüyor, daha azgınca vurarak bağırıyorlardı: "En büyük, asker diyeceksin." Aldıkları cevap ise değişmiyordu: "Yaşasın DHKP-C!..."

"Ali Rıza'yı Kaçıran Buydu!"

Düşman, Ali Rıza KURT ve yoldaşlarının firar etmesiyle yediği tokadı hala unutamamıştı. Özgürlük eylemine yardım ettiği iddiasıyla tutuklanan barikat direnişçilerinden birini, işkence devam ederken tanıdılar ve bütün hınçlarını ondan çıkarmaya yöneldiler. Bu tutsak yine de şanslı sayılırdı. Çünkü hastaneye geldiğinde doktorlara karnını işaret edebildiği için, birkaç dakika sonra iç kanama nedeniyle ölmekten tesadüfen de olsa kurtulmuştu... Ama Turan KILIÇ onun kadar şanslı değildi. O da firara yardım etmişti ve onu da tanımışlardı. Kendisinin üzerine kapanan yoldaşının tüm çabasına rağmen, "Ali Rıza'yı kaçıran buydu" diyerek onu katletmeyi başarmışlardı.

Ölüm Döşğinde Açlık Direnişiyle Gelen Zafer

İşkenceler ve katliam saldırıları tutsakları hastaneye taşıyan ambulanslarda ve cezaevi arabalarında da devam ediyor. Tamamen insanlıktan çıkarılmış askerler özellikle yaralara ve kırık yerlere vuruyorlar. Güçlkle nefes alan, çoğu baygın durumdaki tutsakları öldürmek, yarım kalan işlerini tamamlamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu kalleslikleri hastanede de sürüyor.

Hastaneyi adeta işgal etmiş olan resmi ve sivil polisler de askerlerle birlikte tutsakları taciz etmeye, acılarını arttırmaya uğraşıyorlar. Üstelik tüm bunları yaparken gizleme gereği dahi duymuyor, sağlık emekçilerinin uyarılarını da tehditlerle karşılıyorlar.

Bazı direnişçiler hastanenin mahkum koğuşuna konuluyor. Burada ayakları zincirleniyor. Tuvalete çıkma ve dışarıdan alışveriş yapma konusunda zorluk çıkarılıyor. Direnişçiler, tam anlamıyla ölüm-döşğinde olmalarına rağmen bu keyfi, insanlık dışı uygulamaların son bulması için açlık grevi başlatıyorlar. Hiçbir koşulda haklarını aramaktan ve faşizme karşı direnmekten vazgeçmeyeceklerini göstererek eylemlerinin ikinci gününde haklarını alıyorlar.

Boşuna Çekilmedi Bunca Acılar

Hastanede yalnızca serumları kapatan, yaralılara "Bbu hala ölmemiş." diyerek işkence yapan katiller yoktu. Onları yaşıat -

mak için seferber olan sağlık emekçileri de vardı... Ortalıkta tehditler savurarak dolaşan işkencecileri tersleyerek direnişçilerin yaralarını sardılar. Onları elleriyle doyurup, her türlü ihtiyaçlarını karşılamak için çırpınıp durdular. Düşmanın gözdağı ve müdahalelerine, kuryelik suçlamalarına aldırış etmediler. Tüm vahşetin ve çirkinliklerin orta yerinde, dökölen onca kanın, ödenen bedellerin boşuna olmadığını yaşattılar direnişçilere. Kontrgerilla eteleri işkence yaparken; direnişçilerin yaralarını temizleme esnasında canları yanmasın diye üfleyen doktorlar vardı. Yardım edebilmek için hastane dışından içeri girmeye çalışan tıp öğrencileri, başka serviste olduğu ve nöbeti bittiği halde direnişçileri yaşatmak için koşan hemşireler vardı. "Bunlar dokuz canlı, bunlara bir şey olmaz, bırakın, ilgilenmeyin gebersinler." diyen işkencecilere, bir bayan doktor, "Sizin göreviniz onları öldürmekse, benim görevim de yaşatmak, siz karışmayın." diyordu. Bir hemşire "şerefsizler, işimi yapmama engel oluyorlar." diyerek asker ve polislere lanet okuyordu.

Hemşirelerin düşmana inat sahiplenmesi direnişçilere güç verirken, askerler kıskanıyor ve onları engellemeye çalışıyorlar. Askerlerden biri "Ben hastaneye geldim, hemşireler neredeyse dövecekti, bunlara ise nasıl bakıyorlar" diyerek kızgınlığını belirtiyor.

İşkenceciler "Bırak o kendi yemeğini yesin, sen hiç karışma." dedikçe, hemşireler "Sizlere yemek yedirmek bizim için onurdur." diyerek direnişçilere moral kaynağı oluyorlardı. Düşmanın "kuryelik yapıyorlar" suçlamaları ve tehditleri kar etmiyor, onurlu sağlık emekçileri yaralılara kan taşımaya, görevlerini en iyi şekilde yapmaya devam ediyorlardı.

Düşmanın korkusu hastanede de bitmemişti. Kımıldayacak halleri bile olmayan tutsaklar, zincirlerle ayaklarından yataklara, sedyelere bağlanıyordu. Bir asker, içeri girmek isteyen evik polise "Abi, silahını bırakta gir, bunların ne yapacağı belli olmaz" diyordu. Polis, "bu kadar güvenliğe ne gerek var, bunlar hiçbir yere kımıldayamazlar" deyince de "sen bunların kelepçelerini öz de bak, kaçıyorlar mı, kaçınıyorlar mı" diyerek açığa vuruyordu korkusunu.

Hemşirelerin sahiplenmesi ve düşmanın korkusu direnişçileri daha büyük kavgalara hazırlıyordu. Hiçbir acının boşuna çekilmediği bir kez daha kanıtlanıyordu...

Merhaba Buca...

25 Eylül Pazartesi günü 32 direnişçiyi taburcu ediyorlar. Hepsi sevinç içinde... Yoldaşlarını, koğuşlarını, direniş kalelerini yeniden göreceklerdi. Ama yanlarına gelen -bir subay sevinçlerini yarım bırakıyor, "işlemler durduruldu, bugün taburcu olmayacaksınız" diyor. Buca'da yine olay çıktığını, 7. koğuşa da girdiklerini, 2 kişiyi hastaneye getirdiklerini, arkasından geleceğini söylüyor.

Yaralı tutsaklar durumu kavramaya çalışıyorlar. Birşeyler olduğu kesindi. Ama ne olmuştu?... O gün yine hastanede kalıyorlar. Gelişmeleri de sonradan öğreniyorlar. Buca'daki yoldaşları aile ziyareti sırasında, katliama katılan bir gardiyanı görüyor ve içlerinde büyüttükleri öfkeyle hemen orada cezalandırıyorlar.

Ancak bu sırada orada bulunan başka gardiyanlarda müdahale etmek isteyince kısa bir çatışma yaşanıyor. Camlan kırarken tutsaklardan ikisinin eli kesiliyor ve hastaneye getiriliyorlar...

26 Eylül Salı...

Turan, Yusuf, Uğur yoldaşlarını ölümsüzlüğe uğurlayan barikat savaşçıları, direndikçe özgürleştikleri mevzilerine, direniş okullarına dönmeye hazırlanıyorlar.

Merak içindeler. "Ya başka yere götürürlerse" diye kaygılanıyor kimi. Yoldaşları yatıştırmaya çalışıyorlar ama "Düşman bu, belli mi olur." demekten alamıyorlar kendilerini.

Nihayet yola çıkıyorlar. Gözlerini ringin havalandırma deliğinden ayıramıyorlar, merakla yola bakıyorlar. İzmir-Aydın karayolundalar. Birazdan her şey belli olacak. Çünkü ileride Buca'ya dönen sapak var.

Nefes bile almıyorlar. Ringler yavaşlıyor ve sapaktan içeri kıvrılıyor. Evet, işte Buca'ya dönüyorlardı. Yeni direnişleri sezlamlamaya, yoldaşlarını kucaklamaya...

Ve zafer kazanmış olmanın sevinci ve coşkusuyla merhaba diyorlar Buca'ya, MERHABA...

"Bugün çok heyecanlıyız. Çünkü hastane günlerimiz sona eriyor. Ve Buca'ya geri dönüyoruz. Büyük bir merak içindeyiz. Acaba Buca ne durumda? Yoldaşlarımızın durumu nasıl?"

Bir fotoğraf makinası olsa da, hastaneden çıkarılışımızı görüntüleysek. Ancak Nazi kamplarında görülebilecek bir durumdayız. Çatışma sırasında ıslanan elbiselerimiz hastanede alındığından, sadece donla duruyorduk. Yola çıkmak gerekince, hastanenin beyaz çarşaflarına sarılmak zorunda kaldık. Hastanede kalacak 8 kişi dışındaki 32 kişi beyaz çarşaflara sarılı olarak, eller ve ayaklar alçıda, kafalar dikişli ve bandajlı, yüzler tanınmayacak halde, vücudumuz kan pıhtılarıyla dolu, ağrı içindeki bedenlerimizi zor taşıyarak ağır ağır ilerliyoruz hastanenin içinde. Bizi hastanenin altındaki karanlık ve upuzun koridorlardan geçiriyorlar. Yanımızda silahlı askerler yürüyor. Yü-rüyemeyecek durumda olanların kollarına girerek ilerliyoruz. Bir yoldaşımızı tekerlekli sandalyede götürüyoruz.

Mahkum koğuşlarının çıkışına geldik. Burada hastanenin beyaz çarşaflarını bırakmak zorunda kaldık. O anki görüntümüz faşizmin katliamcı yüzünün çarpıcı bir fotoğrafıydı...

Cezavine gelince, Aydın Cezaevi'nden tanıdığımız yeni bumnur karşıladı bizi. Cezavi Müdürü'nün, 5 ikinci müdürün, 30 gardiyanın yerlerinin değiştirildiğini öğreniyoruz. Malta kapısından girince "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Turan, Yü-suf, Uğur Yaşıyor, Parti-Cephe Savaşıyor", "Faşist Katillerden Hesap Sorduk Soracağız" sloganlarını haykırıyoruz tüm gücümüzü toplayarak. Ortalıkta tek tuk gardiyanlar görünüyor. Ve hepsi tanımadığımız simalardan oluşuyor. Ürkek ürkek bakıyorlar "korkunç" görüntümüze... Bütün koğuşların yanından geçerken, kapıdan ve havalandırma penceresinden selamlaşıyoruz. Zafer işaretlerimizle gülümsüyoruz her şeye rağmen. Az sonra direnişin yaşandığı koğuşlara, 6 ve 7 'ye geliyoruz. Kapı açıldığında, alınlarında, ortasında Cephe yıldızı bulunan kızıl bantlarıyla yoldaşlarımız karşılıyor bizi. Hasretle kucaklaşıyoruz. Başka koğuşlardan dostlarımız da var.

Çatışmadan bu yana 5 gün geçmesine rağmen, ortalık hala

savaş alanı gibi. Koğuşları dolaşıp, yoldaşlarımızdan son gelişmeleri öğreniyoruz. 21 Eylül Direnişimizin zafer haberlerini alıyoruz... Çatışmadan sonra diğer koğuşlar 'gerekirse biz de ölü-rüz' diyerek barikatları kaldırmıyor. Düşman, kendisi çekiliyor ve görüşmede geri adım atıyor. Yoldaşlarımızın görüşmelerden sonra 'haydi sayım alın' sözlerine rağmen, uzun süre sayıma gelemiyorlar. Bütün idari personel korku içinde. Koğuşlarımıza gelemiyor. Maltada dolaşamıyorlar. Hiçbiri sayım almak için koğuşlara girecek cesareti bulamıyor kendinde. 'Hangi gardi-yanlar gelirse sayım verirsiniz' diye soruyorlar. Yoldaşlarımız 'Bizim için fark etmez. Herkes gelebilir. Özellikle saldırıya katı-lanlar gefsin. Savcı ile müdürler gelsin.' diyor. Ama nerede o yürek. Hepsi can telaşındalar şimdi.

ilk sayımı ancak 25 Eylül'de alabiliyorlar. Halkın Adaleti'nin yakalarına yapışacağını biliyorlar. Hepsi nedamet kuyruğuna giriyor. Kendilerini aklamaya çalışarak, yoldaşlarımıza haber gönderiyorlar, 'Biz o gün yoktuk.' diye...

6 ve 7. koğuşlar günlerdir onarılmaya çalışılıyor. Yeni yatak ve nevresimler getirmişler. Ama koğuşlar hala bomboş. Kulla-nılabilecek pek bir eşya kalmamış. 7. koğuşun eşyaları yangın-da gitmiş, 6. koğuş ise malum. 7'nin duvarları kapkara isle kap-lı, iki koğuşunda camlan yok. 6'da açılan bomba delikleri kapa-tılmış, kesilen kapı kaynaklanmış. Havalandırmada çöp yığın-ları var. Kitap parçalan, yırtık ve ıslak elbiseler, kırık eşyalar, yanmış dolaplar direniş gününü hatırlatıyor...

Öğleden sonra görüş var. Günlerdir bizlerden haber alama-yan ailelerimizin karşısına alınlarımıza kızıl bantlar takarak ge-liyoruz. Kimisi ağlıyor, kimisi lanetler yağıdırıyor düşmana, 'ih-tiyacınız var mı?' diyorlar. 'Hiçbir şeyimiz kalmadı ki' diyoruz. Evet, sağlam eşyamız kalmadı hiç ama, onurumuzu koruduk.

Yoldaşlarımızdan öğrendiğimize göre bütün hak gaspları fi-ili olarak ortadan kaldırılıyor, idare hiçbir konuda direnemiyor şimdilik. Herhangi bir istemimize 'olmaz' dediklerinde temsil-cimiz 'Gidin bunu içeriye siz söyleyin.' diyor. O zaman işler de-ğişiyor. Ya da 'Biz bunları yapacağız, isterseniz gelin'engelle-yin.' deniyor. Bu şekilde önceden sorun olan her şey halledili-yor.

Evet, her türlü saldırıya ve nihayet katliama bahane yapılan haklı taleplerimiz karşılanıyor. Ama aramızdan 3 can koparılıp hepimiz öldüresiye dövüldükten sonra. Böylece 'Kabul edilemeyecek talepler ileri sürüyorlar, cezaevini kendileri yönetmek istiyorlar.' biçimindeki'yalanlar açığa çıkıyor. Taleplerimizi kabul ederek devlet, 21 Eylül günü koğuşlarımıza sayım almaya değil, katliama geldiğini itiraf ediyor. ...işte böyle bir ülkede yaşıyoruz. Cezaevinde ya da dışarıda, nerede olursa olsun en doğal, en küçük bir hak için dahi yeri geldiğinde büyük bedeller ödemek zorundasınız...

Hastaneden geledi iki gün olmuşken, 28 Eylül'de bir yoldaşımız sürpriz bir şekilde tahliye oluyor. Geleneksel tahliye törenimiz için havalandırmada daire oluşturuyoruz. Marşlar söyledikten sonra alkışlarla yoldaşımızı ortaya çağırıyoruz veda konuşması için. Tahliye olan, 21 Eylül'de yaralanıp, hastaneden bizimle birlikte taburcu olan yoldaşlarımızdan biri. Onlarca dikiş atılan, b.andajlı başı, boynuna asılı alçılı kolu, kan toplamış gözleri ve yaralar içindeki yüzüyle dimdik yürüyerek çıkıyor ortaya ve başlıyor konuşmaya: 'Yoldaşlar, eskiden tahliye törenlerinde sıcak savaşa gitmenin sevincini yaşıyorum sözleri duyulurdu. Burada da sıcak savaş yaşıyorduk. Şimdi ne demem gerekiyor acaba? Herhalde daha sıcaklığına gidiyorum demem gerekir...'

DÖRDÜNCÜ ROT TIM

RÖPORTAJ

BUCA DİRENİŞÇİLERİ KONUŞUYOR

Üç yoldaşlarımı, üç can parçalarını, üç savaş ortaklarını şehit verdiler. Ölümüne yaralandılar ama boyun eğmediler... Buca Direnişini yaşayanlarla bir röportaj yaptık. Çünkü o sıcak saatleri en iyi onlar anlatabilirdi...

"Katliam İçin Gelmişlerdi."

Sen o gün nöbetçiymişsin ve koğuşa saldırmak için gelenleri ilk sen görmüşsün. O anı anlatır mısın?

Yusuf SARP: Kapı aralığından maltadaki hareketliliği sürekli gözetliyordum. 3 gündür sayım vermememize rağmen, her şey sakın görünüyordu. Malta, her zamanki rutin hareketliliği içindeydi. 5. koğuş devamlı marşlar, türküler söylüyordu. Saat 13.30'a doğru kapıaltından bizim koğuşa doğru yoğun bir kalabalığın geldiğini gördüm. En önde cezaevi savcısı, müdür, yarbay, yüzbaşı ve başsavcı vekili vardı. Arkalarından ise kaşklı, kalkanlı jandarmalar ve gardiyanlar geliyordu. Tam o sırada elektrikler kesildi. Malta karanlığa gömüldü. Bu bir operasyon habercisiydi, içeriye haber gönderip temsilcimizi çağırdık. Bu arada kapı açıldı. Savcı Yaşar Aslan "temsilcinizi çağırın" dedi. Koğuştaki hareketlilik başladı, Malta ise olabildiğince sessizdi. Ama asker ve gardiyanlarda bir tedirginlik havası seziliyordu. Bu arada temsilcimiz Bernar geldi.

Kapıda ne tür konuşmalar yapıldı?

Bernar SATAR: Savcı, "Sayım almaya geldik" diyordu. Ben maltaya baktım ve "Onlarca jandarmayla sayım almaya gelmiş benzemiyorsunuz, ilk önce oturup konuşalım" dedim. Askerleri maltadan çekmesini söyledim. Savcı, "olmaz" diyerek kestirip attı. Başsavcı vekiliyle tartışmaya başladım. O da söyleyecek bir şey bulamayınca "Ben karışmıyorum, muhatabınız ben değilim, benimle niye tartışıyorsunuz? Savcıya emir verilmiş, sayım alacak" deyip sustu. Savcı artık konuşmaktan sıkılmış, aradan çekilmek istiyordu. "İçeridekilere sesleniyorum, Bernar beni hiç anlamıyor, sizler gençsiniz, bunlara kanmayın, izin verin, sayımı alıp gideceğiz" dedi. Bu umutsuz manevrası

içeriden hiçbir destek almayınca, kıpkırmızı oldu ve "Sayım vermiyorsanız biz almasını biliriz" dedi. Ben, "Bu şekilde giremezsiniz. Girerseniz buradan ölümler çıkar" dedim. Savcı susuyordu. Bu ölümlerin hesabını veremeyeceklerini söyledim. Tehditkar bir ifadeyle "ne olursa olsun" deyip geri çekildi.

Çatışma kaçınılmaz mıydı?

Serdar KARABULUT: Onlarca gardiyanlar, kasklı-kalkanlı jandarmalarla gelmeleri ve diyalog zeminine girmek istemeleri, bize daha ilk anlardan itibaren saldırmaya geldiklerini gösteriyordu. Buna rağmen olayın daha fazla boyutlanmasını engellemeye çalıştık. Fakat onların böyle bir kaygısı olmadığı için savcı ve yanındaki idareciler diyalogu kesti. BTz sonuna kadar direnmekte kararlıydık. Her türlü bedeli göze almıştık. Bernar'a "Gel yoldaş, bunların niyetlerinin ne olduğu belli" dedim ve koğuş kapısının ardına çekildik. Tüm hesaplarını barikatın kurulmasına göre yapmış olan jandarmalar önce dış kapıyı kapattılar, maltadaki hareketliliği görmemizi engellemek için. Kısa bir süre sonra da saldırı başladı.

"Mazgallardan Koğuşa Gaz Verilmeye Başlandı"

Barikat nasıl kuruldu?

Devrim DEMİR: Temsilciler kapıda savcıyla konuşurken, biz olası bir gelişmeye karşı barikat hazırlıklarına başladık. Koğuş kapısının önündeki büyük dolabı sessizce geriye çektikten sonra, barikat kurmaya elverişli iki küçük dolabı yan yatırarak üst üste koyduk. Temsilcilerin geriye çekilmesiyle bunları kapının önüne sürüp, barikatı örmeye başladık.

Mehmet GÖCEKLİ: Barikat kurma konusunda oldukça tecrübe kazanmıştık. Barikatları zamanla yarışircasına çabuk kuruyorduk, ilk iki dolabı kapının önüne çekince, arkadan takviyelere giriştik hemen. Bazı yoldaşlar orta taraftaki dolapları barikata taşıyor, barikatçılar da boşluk kalmayacak ve esnetilemeyecek şekilde dolapları duvar gibi örüyorlardı. En son konan dolapları, kapıya en yakın ranza demirlerine dayayarak ve aralarındaki boşlukları, yatak ve battaniyelerle iyice doldurti-

rak, sıkıştırarak sabitliyorduk. Böylece, barikata ne kadar yük- lenseler de kımıldatamıyorlardı. Çünkü, barikatı sabitlediği- miz ranza demirleri, beton dökülerek koğuş zeminine gömül- müştü. Bunun yanında üç metre uzunluğundaki, demir bir is- keleti olan sırayı üstteki dolapların arkasına dayayıp, bir ucu- nu pencere parmaklıklarına, bir ucunu ranza demirlerine çar- şaflarla sıkıca bağladıktan sonra, dolapla arasına da yine batta- niyeler sıkıştırdık. Çok sağlam barikat kurduk. Esnemeyecek şekilde her tarafını sabitledik. Yusuf BAĞ da barikat ekibindey- di. Kuruluş sırasında o da vardı. Daha sonra başka mevzilere yardıma gitti.

İlk saldırı nasıl başladı?

Bariş KAYA: Daha barikat tamamlanmadan dip mazgallar- dan koğuşa mavi-mor renkli gaz verilmeye başlandı. Koğuşun bu bölümünde neredeyse göz gözü görmez olmuştu. Ama biz hazırlıklıydık. Gaz bombalarını içine atıp etkisizleştirebileceği- miz su kaplan gereken yerlere konulmuştu. Islak havlular ha- zırlanmıştı. Havlularla ağzımızı ve burnumuzu kapatarak gaz kütlesinin içine daldık ve içeriye gaz verilen mazgal deliklerini ıslak havlularla kapadık. Aynı işlemi diğer mazgallara da yap- tık. Açmasımlar diye de arkalarını destekleyip, sabitledik.

Yusuf BAĞ "Siz Burasını Merak Etmeyin, Başka Yerlere Yardım Edin" diyordu.

Başka nerelere yöneldiler?

Murat CANDAR: Arka mazgallardan gaz verildiğini görün- ce, biz de öndeki üç mazgalı kapattık. Ben mazgallardan biri- nin önündeki havluyu elimdeki sopayla tutuyordum. Uğur, havluları yaktıklarını söyledi ve biz de onları ısıtıp tekrar de- liklere yerleştirdik. Bir yandan da meydan okuyorduk: "Haydi gelin, ne bekliyorsunuz?" Bu kez önden üçüncü mazgalın çev- resindeki duvarı balyozla zorlamaya başladılar. Sert darbelerle 15x20 cm. boyutlarındaki mazgal demirinin olduğu boşluğa vuruyorlardı. Her darbeye neredeyse duvarların yıkılacağını zannediyorduk. Bunun üzerine dolap ve yatak suntalarını ora- ya yığmaya başladık. Mazgalı kapatacak şekilde bir sunta koy-

dük, arkasına da iki tane yan yatırılmış dolabı üst üste' yerleştirip döşek ve yastıklarla sabitledik. Saldırı artınca yeni bir sunta ve dolap getirildi. Barikat ranza demirlerine kadar genişletilerek, döşeklerle deste'klendi. Yetmediği yerde ellerimizle, ayaklarımızla, sırtımızla buradaki barikata yüklenip açılmasını engellemeye çalışıyorduk. Buradaki yoldaşlardan biri de Yusuf BAĞ idi. Sirtını barikata dayamış, ayaklarım açarak yere sağlamca basıyor, yardıma gelenlere "Siz burasını merak etmeyin, başka yerlere gidin" diyordu. Benzer bir saldırı da birkaç metre geride, kütüphanenin arkasındaki duvarda yaşanıyordu. Fakat orada yeterli dolap ve sunta yoktu. Aynı zamanda, kurulacak barikata destek olacak ranza demirleri de olmadığından, barikat da kurulamıyordu. Yoldaşlar, duvara yastıklarıyla ve bedenleriye barikat oluşturdular. Bir süre sonra buradaki saldırı durdu ve başka yere gerek kalmadı. Uğur, "Burada bir işe yaramıyoruz, bari barikata gidelim" deyip ayrıldı.

Bu arada barikatta durum nasıldı?

Sinan GÜLER: Yoldaşların belirttiği gibi, barikatımız çok sağlandı ve kımıldatamıyorlardı. Ancak bir ara üst dolaplardan birinin arasına bir kalas sokarak esnetmeye başladılar. Bunun üzerine birkaç yoldaş daha çağırıp dolabı oynattırmamaya çalıştık ve dolapla tavan arasında battaniyeler sıkıştırdık. Böylece en üstteki dolap da sabitlendi. Artık yeni planlar kuruyorlardı. Barikatın arkasında yaptıkları konuşmalar bize kadar geliyordu. "Kapıyı keselim" dediler ve az sonra oksijen kaynağı getirdiler. Oksijen kaynağının sesi vızıltı gibi geliyordu. Barikatı dayadığımız demir kapıyı kesmeye başladılar. Kapıyı sökünce, dolapları önden çekerek çıkaracaklardı. Böylece barikat üstünde bir çatışma başlayacağından sopa ve cam parçalan toplayarak, barikatın üzerinde biriktirmeye başladık. O an çok coşkuluyduk. Sürekli bağıryorduk, "gelin, gelin" diye.

Serdar KARABULUT: Barikatı kurup sabitledikten ve güvenlik önlemlerini aldıktan sonra 6. ve 7. koğuşlar olarak ilk sloganımızı attık: "Yaşasın Barikat Direnişimiz!" Kısa bir süre sonra bu slogana birçok destek geldi. Evet L, 4., 5. koğuşlarda-

ki dostlarımızla 3. koğuştaki kadın yoldaşlarımız ve dostlarımız da barikatlarını kurmuşlardı. Bu sefer hep beraber haykırdık: "Yaşasın Devrimci Dayanışma!"

Mustafa TOKUR: Sloganlar atılırken tavadan balyoz sesleri gelmeye başladı. Barikattaki gücümüzü bölmek ve içeriye bomba atabilmek için tavanı delmeye başlamışlardı. Barikata yakın bir yerden önce tavanın sıvaları döküldü, ardından içeriye doğru bir kazık girdi, ilk deliği açıp, biraz genişlettiler. Biz de elimizde sopalarla deliğin altında beklemeye başladık. Çünkü, önce yukardan girmek isteyeceklerini düşünmüştük. Ama delik çok büyük değildi. Zaten amaçları içeriye girmek değil, bomba atmaktı. Bunun üzerine tavandaki deliğin altına gelecek şekilde üst ranzalara bir dolap yatırdık. Dolapla tavan arasında yarım metrelik bir mesafe vardı. Uğur'la birlikte üç kişi, elimize ıslak havlular alıp, gelecek bombaları beklemeye başladık, ilk önce gaz bombaları gelmeye başladı. Ama hiçbir etki yapmadı. Çünkü bombalar delikten, Uğur'la uçlarından tuttuğumuz havluların içine düşüyor, biz de havluyu sarmalayıp, su dolu kovaya batırıyorduk. Kovanın başında Yusuf SARP bomba bekliyordu. Onlarca bombayı bu şekilde etkisiz hale getirirken, "Bombalar Bizleri Yıldırılmaz" sloganı koğuş pençe*relerinden bütün Buca'ya yayılıyordu. Bu arada su dolu bidonlarda etkisiz hale getirdiğimiz bombalar, daha sonra cephanemiz bitince düşmana geri atıldı.

"Binbir... Biniki... Bintçe... Sonra Büyük Bir Patlama"

Başka delik açıldı mı?

Doğan ÜNAL: Barikatta bunlar yaşanırken, arka tarafta da tavan delinmeye başlanmıştı. Biz bu sırada arka mazgalları bekliyorduk. Sesleri duyunca hemen oraya yöneldik. Karşılıklı bir mücadele başladı. Onlar, açtıkları deliği demir çubuklarla genişletmeye çalışıyorlar, biz ise deliğin altını kapamak için ranzanın üstüne dolap ve yataklar yığıyorduk. Bu arada gaz bombaları atılmaya başlandı. Mavi, kırmızı, mor, sarı ve beyaz renkteydiler. Aşağıda bekleyen yoldaşlar, düşen bombaları ıslak havlularla tutup su dolu bidonlara atıyorlardı. Bidon bom-

balarla dolunca pencerelerden havalandırmaya atmaya başladık. Her tarafta kesif bir duman vardı. Gözlerimiz yaşarmış,«boğazımız ve burnumuz yanmaya başlamıştı.

Rıza DOĞRU: Yukarıya çıkardığımız dolabın üstüne ıslak battaniye ve yataklar yığmıştık. Gaz bombalarının tesirini azaltmaya çalışıyorduk. Askerlerse yukarıdan demir bir çubukla bunu engelliyor, yatakları sağa sola itiyorlardı. Elimizdeki sopalarla demir çubuğa vuruyor, "Cesaretiniz varsa gelin köpekler!" diye haykırıyorduk. Bir ara demir çubuğu ellerimizle yakaladık. Aşağı doğru çekmeye başladık. Fakat ellerimizin arasından kaydı ve askerler geri çektiler. Bu arada ses bombaları atılmaya başlandı.

Erdal ARIKAN: Bombaların sesi, savaşta kullanılan normal el bombasının sesine yakındı. Ama parça tesiri yoktu. Gaz bombalarının yarısı kadar büyüklüğü vardı. Elle kavranıldığında parmakları ve eli, üzerine basıldığında ayağı parçalayabilecek, başa ve vücuda yakın yerlerde patladığında ise önemli yaralar açabilecek güçteydi. Atıldığında saymaya başladım; bin-lir... biniki... binüç... Sonra büyük bir patlama, kulaklar çınlıyor, duyum bir iki dakika kesintiye uğruyor. Bu süre içinde, şic nıp dışarı atılması çok riskliydi. Hemen bağırdım: "Bunlar ses bombası, patlasın zararı yok, elinize almayın, üzerine basmayın, kendinizi koruyun, ağzınızı açık tutun..." Bir iki yoldaş yine de havluyla bunları tuttu ve ellerinde patladı. Kısa bir sersemleme yaşayıp dengelerini kaybettiler. B'omba atıldığında tüm koğuşa bağırıyorduk ve bütün ağızlar açılıyordu... Bu, patlama esnasında oluşan yüksek basınçtan dolayı kulak zarının olumsuz etkilenmesini engelliyordu.

Serdar KARABULUT: 10-15 civarında ses bombası atıldılar. Bizler de topluca sloganlarımızı haykırdık: "Bombalar Bizleri Yıldırılmaz! Devrimciler Dayanışmaya!" diye. Yedek su bidonlarının arasına düşen bir ses bombası, küçük bir bidonu rahatça parçaladı. Artık etkisini öğrendiğimiz ve tedbir aldığımız için bizi etkilemiyordu. Askerler de bunun üzerine deliklerden bomba atmak

yerine gaz püskürtmeye başladılar. Hortum gibi bir şey kullanıyorlardı. Ancak bir süre sonra kestiler. Çünkü bizden çok onları etkilemeye başlamıştı. Koğuşun camları kırık olduğu için hava akımı oluşuyor ve püskürtülen gaz dağılıyordu. Havaya yükselen gaz ise deliklerden tekrar onlara geliyordu. Mazgallardan gaz vermeyi denediler ama aynı nedenlerden dolayı kestiler.

"Sizi Seviyoruz Yoldaşlar!..."

Barikatta durum neydi?

Murat KARAOĞLAN: Oksijen kaynağıyla kapıyı çıkarınca, barikatin önündeki iki dolabı dışarı çektiler. Bu iki dolabın üstündeki bir dolap ise uzun süre alınamadı. Onlar bir yandan çekiyor, biz bir yandan. Arada kalas ve coplarla vurmaya çalışıyorlardı ama biraz daha yukarıda olduğumuzdan bunlar etkili olmuyordu. Cam fırlatarak yaklaşmalarını engelliyorduk. Açılan delikten itfaiye hortumuyla tazyikli su sıkmaya başladılar. Barikatin üzerinde zor duruyorduk. Tabii jandarma kasklı ve kalkanlı olduğundan attıklarımız pek etkili olmuyor, sadece hareketlerini engelliyordu. Biz de dolaplara uzanan ellerini nişanlıyorduk. Bu şekilde birçoğunu elinden vurduk ve yaraladık. Yusuf BAĞ ve Uğur SARIASLAN da bir ara barikata gelip, cam atmaya başladılar. Camlan, suntaları ve atılacak eşyaları da Turan KILIÇ yoldaş getiriyordu. Bir süre sonra camlar tükenmeye başladı. Artık yoldaşlar ne getirirse onu atıyorduk.

Yasin KILINÇ: Barikat yavaş yavaş açılırken, çatışma da şiddetleniyordu. İtfaiye hortumundan çıkan tazyikli suyun barikatin üstüne doğru tutulduğunu, oradaki direnişin bitirilmeye çalışıldığını görüyorum. Arkadaşlar devamlı olarak: "Cam... Cam getirin..." diye bağırıyorlardı. Cam parçaları, atacak bir şeyler istiyorlardı. Birkaç yoldaş onlara kullanabilecekleri her şeyi ulaştırmaya çalışıyordu, ilk önce pencerelerde kalan bütün camları topladık. Havlu ve banyo lifleriyle eller sarılıyor ve bu şekilde camlar sıyrılıyordu. Bu arada hepimiz sıırılsıklam olmuştuk. Cam toplamak için pencereye çıktığımızda bize de su sıkıyorlardı.

Barış KAYA: Biz düşmanla şiddetli bir çarpışma yaşarken, karşı koğuştan coşkulu bir slogan haykırıldı: "Yaşasın Yangın Direnişimiz!" diye. 7. koğuştaki yoldaşlarımız ve TDKP'li dostlarımız, düşmanın saldırılarını azaltmak ve şiddetini üzerlerine çekebilmek için barikatı ve koğuşu yakmışlardı. Koğuş alevler içindeydi. Onlar, düşmana tahrik edici sözler söylerken, bizlere de "Sizi seviyoruz yoldaşlar!" diyorlardı. Karşılıklı zafer işaretlerinin ardından, barikattan yükselen marşa katıldık. "Bu meydanda çengimiz var, er olan meydana gelsin. Faşistlere hıncımız var, devrimciler safa gelsin".

İbrahim SERTEL: Parçalanacak cam kalmayınca 7. koğuştan cam istedik. Daha önceden iki koğuş arasında, dip taraftan bir teleferik oluşturmuştuk. Eğer sayım vermeme eylemi sırasında havalandırma kapılarını açmazlarsa ilişkimiz kopmasın, karşılıklı olarak alış-verişimiz kesilmesin diye bu yola başvurmuştuk. 7. koğuş bulabildiği bütün camları bir torbaya doldurarak bize iletmeye çalıştı. Bu sırada alt kattaki yemekhanedeki asker ve gardiyanlar uzun sırkılarla teleferiği bozmaya çalıştılar. Ancak 7. koğuştaki arkadaşlar onlara cam parçalan atmaya başlayınca kaçmak zorunda kaldılar. Bu destek bize büyük moral vermişti. Fakat gelen camlar da kısa sürede tükendi. Hummalı bir şedide atabilecek başka şeyler aramaya başladık. İlk önce ecza dolabındaki ilaç şişelerini gönderdik barikata. Daha sonra aklımıza mutfak malzemeleri geldi. Reçel kavanozları, tabaklar, çatal, kaşık, ne varsa gönderdik. Flüoresanları söktük. Daha sonra suntaları kırmaya, parçalamaya başladık. Turan Ağabey başta olmak üzere başka yoldaşlar da bunları barikata taşıyordu.

Mesut AVCI: Bazı gardiyanlar, kafalarını battaniyelerle örterek barikata yaklaşıp, dolapları çekmeye çalışıyorlardı. Onların isimlerini haykırmaya ve hesap soracağımızı söylemeye başladık. Bu arada "Savcı gelsin, müdür gelsin, sizi öne süreceklerine sıkıysa kendileri gelsin. Hani komutanlarınız nerede?" diye bağınıyorduk askerlere. Diğer bir yoldaş ise "Ali Rıza Komutan'ın katilleri bunlar. Korkaklar, gelin buraya. Biz bura-

da öleceğiz, bizi teslim almaya gücünüz yetmeyecek" diye haykırıyordu. Eline camla vurduğumuz bir asker de yarasında biriken kanı emerek, "kanınızı içeceğiz sizin birazdan" diyor-du. Uzun süredir tazyikli su altında olduğumuzdan, üşümeye de başlamıştık. Bir yoldaş, ateşe verdiği bir yastığı, barikatın üstünden askerlere attı. Ama daha yere düşmeden söndürül-dü. Yangın çıkarmak istesek de, koğuştta ıslanmayan bir şey kalmamıştı.

"Santim Santim Savunduk Koğuştu"

Barikat nasıl açıldı?

Kaan TOKSOY: Atılacak bir şey kalmadığı sırada gelen son eşyaları da fırlatmıştık. Bunlar da tükenince bazı yoldaşlar ki-tap ciltlerini ve elmaları bile attılar, içeriye doğru bir metrelik bir boşluk oluşmuştu. Oraya girip dolapları çekmeye çalışıyor-lardı. Elimizdeki sopalarla kasklarma vuruyorduk. Bir iki tanesi sersemleyip geri kaçtı. Tüm engellemelerimize rağmen birer birer dolapları çekiyorlardı. Önümüz açıldıkça, tazyikli suyun etkisi de artıyordu. Bizi hareketsiz bırakıyordu. Son dolapları da çektiler. Ve barikat açıldı.

Devrim DEMİR: ilk başta içeriye girmeye korktular. Sonra iki kişi girdi. Ardından diğerleri de üşüştü. Biz de hep beraber koğuşt önünde toplandık. Elimizde ne varsa onunla çatışmaya başladık. Bazılarını yakalayıp çekmeye çalıştık, olmadı. Onların hepsinde kask, kalkan ve cop vardı. Ayrıca özel olarak ha-zırlanmış ve siyaha boyanmış odunlar, kalaslar, demirler vardı ellerinde. Biz de ise, bir iki sopa ve sunta parçası... Göğüs gö-ğüse bir çatışma oldu. Santim santim savunduk koğuştumuzu. O gün, koğuştumuz teslim edilemez bir savaş üssümüz, özgür vatan toprağımızdı. Tüm gücümüzle savaşıyorduk. İçerisi jan-darmayla dolmuştu. Boş ellerimizle bile üzerlerine saldırıyor-duk. Yanımda "lıucuuuum!!!!..." diye komut verilince bir saldırı daha yaptık. Ama ne yazık ki ellerimiz boş olduğundan sonuç alamadık. Yavaş yavaş koğuştun dibine doğru çekilmeye başladık. Uğur askerlerin ellerinden coplarını almaya çalışıyordu.

Bu sırada bir iki darbe aldı.

R11 «ırnHa Kiv iH A™~ı~ — u-

Daha sonra ne oldu?

Ümit KANLI: Kasklı-kalkanlı, ellerinde demir ve kalaslarla askerler ve gardiyanlar içeriye girdiler. Gözüme yerdeki iki büyük zeytinyağı tenekesi çarptı. Son olarak onları kaldırıp askerlerin üzerine attım. Koğuşun dibine doğru çekiliyorduk. Arkadan bir yoldaş, kırık bir bağlama sapı verdi elime. Askerlerle aramızda bir metre mesafe vardı. Kasklarımın içinden gözlerimi görüyordum. Korku ve kin vardı bu gözlerde. O kadar korundukları, kalabalık ve sopalı oldukları halde, bu korkudan dolayı saldıramıyor, duruyor, çekine çekine ilerliyorlardı. Arada bir iki adım atıp, elimizi kaldırdığımızda hemen geri kaçıyorlardı. Bir süre böyle devam etti. Ama elimizde bir şey olmadığını görüyorlardı. Bir ara ranzanın üçüncü katına çıktığımızda, bir gardiyanın attığı odun alnıma geldi ve, sersemleyip yere düştüm. Ardından askerler "allah allah" sesleriyle saldırmaya başladılar.

Mesut ÖRS: Askerlerle çarpışacak malzememiz kalmayınca, yavaş yavaş koğuş dibine doğru çekildik. 7. koğuştaki arkadaşlar "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganını atıyorlardı. Askerlerle aramızda bir iki metrelik mesafe kalmıştı. Orada durmuş bize bakıyorlardı. Arkadan "vurun, öldürün" sesleri geliyordu ama saldırmıyorlardı. Bizim taraftan "Yoldaşlar Hücuuum" diye bir haykırış duyduk ve elimizdeki son malzemeleri de fırlattık. Bütün bunlar kalkanlara çarpıp yere düştü. Yine şaşkınlıktılar, ancak itfaiye hortumundan çıkan tazyikli su askerlerin kafasının üzerinden bize doğru püskürtülmeye başlandı. Bu, bizim bütün hareketliliğimizi kesti. "Kenetlenin" komutuyla kol kola girdik. Herkes birbirine sıkıca yapışmıştı. Asker ve gardiyanlar vahşice bir saldırıya geçtiler. "Çekin, vurun, öldürün" ulumaları arasında ellerinde ne varsa vuruyorlar, koparmaya çalışıyorlardı. İtfaiye hortumunun ucundaki uzun demir çubukla da vurmaya başladılar. Bu şiddetli darbeler sonucu bayıltilan ve sersemletilenleri kopararak oluşturdukları koridora alıyor, döve döve koğuşun ortasındaki boşluğa getiriyorlardı. Burada kafalarımızı patlatıncaya kadar vuruyorlardı. Yerde yaklaşık 10 cm'lik bir su birikintisi vardı. Bu su kan için-

deydi. Kafamızı suya hatırdılar. Her tekme veya darbeye gözümde şimşekler çakıyordu. "Bu daha ölmemiş, gebertelim bunu" diye bağırarak, vura vura yan baygın bir şekilde maltaya sürüklediler.

Hasan TORAMAN: Zaten en büyük darbeleri maltaya atılırken aldık. Oluşturdukları koridorda sopalarla bekleyip, önlerine getirilenin kafasını dağıtıyorlardı. Bu nedenle, hepimizin kafasına onlarca dikiş atıldı.

Bernar SATAR: Sopa ve demir darbeleri kafama gelince "yıldızları saymak" ne demek anladım. Sanki bir a'n beynim duruyor, gözümde büyük bir aydınlık oluşuyordu. Vücudum kımıltısız kalıyordu.'Ardından bir daha, bir daha, bir daha... Hepsi de kafama ve yüzüme geliyordu. Maltaya atıldığımda, kendimde değiştim.

"Maltadaki Kan Koğuşlara, Havalandırmaya Sızıyordu"

Maltada neler yaşandı?

Ali GEDİK: Beni sürükleyerek maltaya taşıdılar. İşçi koğuşunun önünde bir gardiyan duvar kenarına atıp, "ölü.numarası yap" dedi. Ama kısa bir süre sonra "Ali Rıza'yı kaçıran bu" deyip vurmaya ve sürüklemeye başladılar. Kafama çok şiddetli darbeler yağıyordu.

Barış YILDIRIM: Beni maltaya çıkardıklarında ellerim kelepçeliydi. Başıma, kollarıma ve sırtıma şifeirekli vuruyorlardı. Bir süre sonra bir yere atıldılar. Yanımda diğer yoldaşlar yatıyordu. Önce nerede olduğumu anlayamadım, ince uzun bir pencereden yayılan ışığı görünce maltada olduğumu anladım. Yerde başımın ve göğsümün hizasında pelteleşmiş, suyla karışmış bir kan gölü vardı. Bu arada, saldırı sürüyordu, önüne gelen asker, gardiyan bize vuruyordu. Bazı gardiyanlardan "yeter artık, vurmayın" sesleri geldiyse de durmadılar. "Bunun şevki var mı?" sözlerini duyuyordum. Gözümü açıp güç bela etrafa baktıkça "bak bu daha ölmemiş, etrafına bakıyor" diyerek dövüyorlardı.

Mehmet GÖCEKLİ: Maltada kafamda, burnumda ve yanığımda açtıkları yarıklardan boşalan kanlar önümdeki kan gölünü büyütüyordu. Gözlerim şişlikler yüzünden neredeyse kapanmıştı. Sadece sol gözümdeki ufak bir açıklıktan etrafı görebiliyordum. Görüntü bulanıktı ama gözüme bir parça saçlı deri çarptı. Başka yoldaşların da kötü durumda olduğunu anladım. Bu arada bayılışım.

Erdal ARIKAN: Çoğumuz yarı baygın durumdaydık. Kendimizi kaybetmiştik. Ama buna rağmen katliamcı saldırılar Malta'da devam etti. Kırıklar, yarıklar içindeki bedenlerimiz, koğuş kapısından kapı altına kadarki mesafede sıralanmıştı. Malta kan gölüne dönüşmüştü ve tam bir vahşet ortamı yaşanıyordu. Merhamet dileyen seslerimizi boşuna aradılar. Askerler, ayakta kalabilen tek yoldaşımıza "yat yere" diyor, yatıramıyorlardı. Kalas ve cop darbeleriyle düşürünce, yoldaşımız tekrar ayağa kalkabilmek için bütün gücünü harcıyordu. Başka bir yoldaşımıza "En büyük Türk askeri" dedirtmek istiyorlar, onun yarı baygın sesinden "En Büyük DHKP-C", "Yaşasın DHKP-C" cevaplarını aldıkça da çılgına dönüyorlardı. Yangın hortumunun ucundaki demirle vurdukları yoldaşlarımız, özellikle hayati yaralar aldılar. .

İnan ÇOBAN: Yerde sürüklerken, bir yandan da sopalarla, kalaslarla ve tekmelerle vuruyorlardı. Turan Ağabey'i yanımda gördüm bir ara, kafası ve yüzü kan içindeydi. Yoldaşlarımızın sloganları gelirken, jandarmalar da bağırıp küfrederek vurmaya devam ediyorlardı. Ancak, hiçbir yoldaşımızdan bizi zayıf düşürecek bir nida duymadık.

Erdal ARIKAN: Belli bir süre sonra, ortalığı birbirine katan işkence ve düdük sesleri, "askeri çekin" komutundan sonra azaldı. Bu arada gardiyanlar ve bazı subaylar saldırıyı artık bitirip çıkmak için defalarca komutlar verseler de, askerler, uzman çavuşlardan başka kimsenin sözünü dinlemiyorlardı. İşkenceleri engellemek isteyen bazı gardiyanların da dayak yediğini, kendi yaptıkları vahşetten midesi bulanıp kusan bir askerin itilip kakılarak maltadan çıkarıldığını, daha sonra PRK-Rız-

gari-YRNLK davasından arkadaşlardan öğrendik. Özellikle bazı yoldaşlarımızı arıyorlardı, hedefleri katletmekte.

Hasan TORAMAN: Askerler, "Ne Mutlu Türküm Diyene" sloganı ile uygun adım yürüyerek maltayı terk ettiler. Bedenlerimiz üzerinde yürüyorlar, kafalarımıza, karınlarımıza, sırtlarımıza tüm güçleriyle basıyorlardı. Bu katiller sürüsünün çıkışlıkları bittikten sonra, bu kez faşist gardiyanların dayağı başladı. Ellerindeki kartlardan bizim kim olduğumuzu bulmaya çalışıyorlardı. Ancak dağılmış suratlarımız tanınmayacak haldeydi. Bize isimlerimizi sorarak, sürgüne gidecekleri ayırmaya çalışıyorlardı.

Özden ÖZ: Maltada önce askerlerin, ardından faşist gardiyanların dayağını yedim. Gözlerimi açtığımda, birçok yoldaş etrafımda yatıyordu. Bazısı duvara dayanmış, yüzleri gözleri kan içinde duruyorlardı. Bunlar, durumu biraz iyi olanlardı. Ben de gücümü toplayarak kalkıp onların yanına gittim. Orada, duvarın dibinde uzanırken, bir gardiyanla göz göze geldim. Onun bizlerle ilişkileri oldukça iyiydi. Birçok kez sohbet etmiştik. Gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalıştım; sanki sırada yatan kendi çocuğu, o da elinden bir şey gelmeyen bir babaymış gibi bakıyordu.

Kaan TOKSOY: Maltadaki kan kokusu havalandırmalara, kapıların altından koğuşlara yayılmış. Sonradan öğrendiğimize göre kusanlar, fenalaşanlar olmuş. Barikat ardındaki koğuşlar durmadan sloganlar atarak direnişimize sahip çıkıyorlardı. Oralardan gelen "İnsanlık Onuru işkenceyi Yenecek", "İşkence Yapmak Şerefsizliktir" haykırışları, işitebilecek durumda olanlarımıza güç veriyordu. Özellikle 2. koğuştaki PRK-Rızgari-YRNLK davasından kadın tutsakların hemen kapının ardından attıkları sloganlar, söyledikleri "Gelir günler, gelir günler, silah da çeker vururuz" marşı yüreğimizin derinliklerinde yer ediyordu. Düşmanın hesabı bir kısmımızı hücrelere atmak, bir kısmımızı sürgüne göndermekti. Ne var ki bütün planları suya düştü. Çünkü Aydın ve Çanakkale cezaevlerine götürseler ancak ceset götürebilirlerdi. Hepimiz ölüme çok yakındık. Sevk

için yapılacak sağlık kontrolüne gelen doktorlar bu gerçeği çok rahat gördü. Saldırının bitmesinden yarım saat sonra hastaneye götürölmemize karar verdiler. Bu arada tıbbi müdahale cezaevinde de başladı. Bazılarımıza serum bağladılar. Ambulansa taşımak için sedye yetmiyordu. Doktorun biri "bu kadar yaralıya iki sedye yeter mi, anlamıyorum" diyordu. Birçoğumuzu ambulansa düşe kalka yürüterek taşıdılar.

"Niye Senden Kan Çıkıyor, Bağırsana Lan Bağır" Diyorlardı

Ambulansta saldırı oldu mu?

Doğın ÜNAL: Evet, dayak ambulansta da sürdü. Askerler hastaneye kadar cop, dipçik ve tekmelerle saldırdılar. Ben sık sık bayıldığım için tam hatırlamıyorum.

İnan ÇOBAN: Maltadaki dayak yüzünden gözlerim görmüyor, kulaklarım uğulduyordu. Ambulansa bindirilirken kendime geldim. Sedyede yatarken bir asker bana vurdu. Diğeri "vurma ona, o artık duymuyor" dedi. Vuran asker "gebersin" deyip dizlerime sopayla iki kuvvetli darbe daha vurdu. Sonra beni bırakıp diğeri yoldaşlara yöneldiler. Sürekli "gebersinler" diyorlardı. Ambulansta gözlerim açık olduğu için sedyeden yere atıp, yatmamı engellediler. Yere yatmamı istediler, ben yatmadım. Kafamın arkasından süzölüp omuzlarımdan akan kanlar ambulansta yeni bir kan gölü oluşturmuştu. Tüm vücudum ağrılar içindeydi sıtma nöbetindeymiş gibi titriyordum.

Murat BECERİKÇİ: Ambulansı hayal meyal hatırlıyorum. Yalnız bir ara ambulans virajı alırken sedyeden yere düştüm. O sırada "bırakın, bu zaten ölmüş" dediklerini duydum. Yanımda iki yoldaş vardı. Biri "bizi böyle zincirleyemezsiniz" diye askerlere bağırıyordu.

Murat CANDAR: Ambulansa bindiğim ilk andan itibaren askerler sataşmaya başladılar. Biri "Doğu'da bir kardeşimi vurdunuz", öbürü "Bir amcamı vurdunuz" deyip duruyordu.

"Ulan senin kardeşini ben mi vurdum" dedim. "Senin gibiler" dedi. Bana ve yan sedyede yatan yaralı bir yoldaşa vurmaya başladı. Yoldaşın durumu çok kötüydü. Kollarımla onu ve kendimi korumaya çalıştım. Yol boyunca işkence sürdü. Bana vurup "Niye senden kan çıkmıyor? Bağırsana lan bağır." diyorlardı, inadına sustum. Kafama cop darbeleri gelmeye başladı. Asıl yaraları ambulansa aldım.

"Benim Görevim Bu, İnsanları Yaşatmak, Siz Karışmayın"

Hastaneye geldikten sonra neler oldu?

Murat CANDAR: Hastaneye girerken ayakta duramıyordum. Buna rağmen "Bu gözlerini açıyor, yürüsün" diyerek, beni yürütmeye çalışıyorlardı. Birkaç kez yere yığılınca, vazgeçip sedyeye yığıldılar. Askerler, yine de "sedyeye gerek yok" diyorlardı. Ama doktorlar ısrar etti. Röntgen filmi çekirtmeye ve başka yerlere sedye ile götürürlerken, askerler küfürler ediyor, kaburgalarım vuruyor, sedyeyi sarsıyor, hınçlarını alamazlarsa tekmeliyorlardı. Mahkeme gidiş gelişlerinde saldırıları başlatan faşist bir astsubay, "tanıdın mı beni" dedi. "Yarın diğer koğuşlara da gireceğiz, 'yaşasın barikat'ı görürsünüz. Yarınızı Aydın'a göndeririz, yarınızı da atarız bir koğuşa sizden kurtuluruz." diyordu.

Şahin YILMAZ: Hastaneye geldiğimizde çoğumuz baygın durumdaydık. Kimimiz acılar içinde kıvranıp kusuyor, kimimizin başına, karnına dikiş atılıyor; kimimize sonda takılıyordu. Hemşirelerin, doktorların "Bunun nabızı atmıyor, baksana ölmüş", "Bu kusuyor ölecek" sözlerini duyuyordum. Hepimize serum takıldı. Kimimize hemen kan vermeye başladılar. Bu arada, askerler ve polisler sürekli tedaviyi engellemeye çalışıyorlardı. Hemşirelerin ve doktorların bizlerle ilgilenmesi onları çıldırtıyordu. "Bunlar dokuz canlı, bunlara bir şey olmaz, bırakın ilgilenmeyin", "Bırakın gebersin" diyorlardı. Arna bir bayan doktor "Benim görevim bu insanları yaşatmak, siz karışmayın" dedi. Tüm hemşireler bir yerlere koşturuyor, bize yardım etmeye çalışıyorlardı. Birçoğu polisle tartıştı. Kimileri, onları dışarı çıkarmaya çalıştı. "Şerefsizler, görevimizi engel-

lemeye çalışıyorlar." diyorlardı. Bir ara, bir hemşire elindeki aletleri kendisine engel omaya çalışan polislerin suratına fırlatmış. Bunu daha sonra öğrendim. Bir asker "Ben de operasyon sırasında yaralandım, hastaneye yatırdıklarında hemşireler beni neredeyse dövecekti. Bunlara ise nasıl bakıyorlar" diye hayıflanıyordu.

Erdal ARIKAN: Hastanede kaldığımız süre içinde düşman Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ni kuşatmış, odalarına varıncaya kadar işgal etmişti. Hastane çevresinde yoğun güvenlik önlemleri aldıkları gibi, bizim yattığımız acil servisin odalarının içine onlarca nöbetçi dikmişlerdi. Bizim bulunduğumuz yerde tüm giriş çıkışlar kontrol altına alınmıştı. Sivil polislerden özel timlere, çevik kuvvet polislerine, jandarmaya kadar uzun yıllardan beri .izmir ve Ege bölgesindeki operasyonlardan, işkence ve katliamlardan tanıdığımız sivil polisler yönetiyor, sevk ve idare ediyordu hepsini. Jandarma bile onların karşısında esas duruşa geçiyor, bu katillere "komutanım" diyorlardı. Tedavi için odalarımıza giren her hemşirenin, her doktorun peşine mutlaka bir jandarma takılıyor, ne konuştuğumuzu anlamaya çalışıyordu.

Nevzat KALAYCI: Sedyeler ve yataklarımıza ayaklarımızdan kelepçelenmiştik. Hepimizin kollarında serum vardı. Vücudumuzu kıpırdatacak halde değildik. Bu haldeyken bile aldıkları tedbirlere rağmen, kaçabileceğimizden, yoldaşlarımızın hastaneye baskın düzenleyebileceğinden korkuyorlardı. Tedavi kolaylığı sağlasın diye yataklarımızın başucuna asılan isimlerimizi, ikide bir kontrol ediyorlar, hepimizin nerede yattığını bilmek istiyorlardı. Bir ara bizim nasıl insanlar olduğumuzu merak eden birkaç çevik içeriye girmek istedi. Bir asker, "Abi, içeri silahlı girme, bunların ne yapacağı belli olmaz." deyince polis şaşırıp; "Bu kadar güvenliğe ne gerek var. Bunlar bu halleriyle ne bir şey yapabilir, ne de kaçabilirler" dedi. Askerse "Abi bunlar her şeyi yaparlar. Aç kelepçeyi bak kaçıyorlar mı, kaçmıyorlar mı?" diye yanıt verdi. Polisler bir daha bizim odaya girmediler. Birinde ise "Niye bu kadar uğraştınız,

bomba atıp girseydiniz koğuşa" diyen polise askerin cevabı "Abi 60 tane bomba attık, bunlara hiçbir şey olmuyor" oldu.

Metin BOZOĞLTJ: Ben gözümü açtığımda ayaklarımdan kelepçeliydim. Etrafımda hemşireler koşturuyordu. Bizleri karşılıklı iki odaya almışlardı. Bir ara içeriye giren işkenceciler, yönetici yoldaşlarımızın isimlerini sordu. "Şu kim, bu kim", "Şu nerede?" diyorlardı. Bizden cevap alamayınca saldırıyor, tükürüyorlardı. Maltada başlayan isim sormalar hastanede de devam etti.

"Polis, '40 Kişi Burada, Üçü Zaten Gitti' Dedi"

Şehitleri nasıl öğrendiniz?

Metin BOZOĞLU: Ben hemşirelerden duydum. Serum de-
ğiştirmeye geldiklerinde sormuştum. Önce kesin bilgileri yoktu. Daha sonra yine hemşirelerden öğrendim. O anki duygularım çok karışık. Yusuf'u, Uğur'u, Turan Ağabey'i düşünüyör, onların yaşamlarından ayrıntılar hatırlamaya çalışıyordum. Kin, nefret, acı, coşku bir aradaydı. Katillerden hesap sorulacağını biliyor, bu müjdeyi alacağım anın coşkusunu düşünüyordum. Dersimli olduğunu söyleyen bir asker, "başınız sağolsun" dedi. Daha sonra Kürt bir hemşire de, hesap sorulacağını söyleyerek acımızı paylaştığını söyledi.

Mesut AVCI: Askerler sayım yapıyorlardı. "Kırk bir kişi burada, iki kişi de morgda, tamam." Önce inanmadım, daha sonra bir polis bizi sayarken "kırk kişi burada, üçü zaten gitti" dedi. Sisine zoraki bir umursamazlık vermeye çalışıyordu. Bir asker, bir yoldaşımızın yatağına oturmaya kalktı. Yoldaşımız "kalk ordan şerefsiz katil" diye bağırınca önce afalladı, sonra saldırdı. Yataklarımızdan doğrulup müdahale etmeye çalıştık. Defolup gitti.

Hastane personelinin tutumları nasıldı?

Nevzat KALAYCI: Doktorların ve hemşirelerin müdahalesi yarım saat daha gecikseydi, verdiğimiz şehitlerin sayısı daha fazla olurdu. Onlar polislerin ve askerlerin tehditlerine pabuç bırakmadılar. Meslek onurlarına sahip çıktılar, ilk andan itibaren kimi "üzülmeyin" diye bizi teselli etmeye çalışıyor, kimi sı-

ak sözler söylüyordu. Ellerimiz tutmadığı için kendi elleriyle yedirdikleri yemeklerin ardından, "zahmet oldu" dediğimizde, "size yardım etmek bizim için onurdur, büyük bir zevkle yardım ediyoruz" diyorlardı. Özellikle bazıları etrafımızda pervane oluyor, her fırsatta ilgileniyor, destek sözleri söylüyorlardı. Bunların hemen hepsi polis tarafından tehdit edildi. Burada doktor, hemşire ve diğerk hastane çalışanlarına bir kez daha teşekkür etmek isteriz. Sağlık emekçileri yer yer düşmana kafa tuttular. Dışardan içeriye girip.bizlere ulaşmak isteyen tıp öğrencilerinden bazıları gözaltına alınarak "kuryelik", "kaçırma girişimleri" söylentileri yayıldığında bile, çabalarını coşkuyla sürdürdüler. Polis ve jandarmanın hakaretlerine, engellemelerine karşı tavır aldılar. İşkenceciler bizlere kan verilmesini engellemeye çalışırken, "Al bu kanı sakla görmesinler." diyen hemşireler vardı. Bu olup bitenler -katliam çabalan ve sahip-lenme tavırları- Buca'da başlayan savaşın Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde değişik biçimde srmesiydi.

Cezaevinden hiç haber alabildiniz mi?

Esin KURT: Özellikle hastanenin acil servisinde kaldığımız 4-5 gece boyunca gelen polisler ve jandarmalar, sürekli "7. koğuşa gireceğiz", "giriyoruz", "girdik", "tüm koğuşlar sırayla geliyor" diyorlardı. 7. koğuştan faşist gardiyanlardan birinin kapıaltında cezalandırılması sırasında kırılan camlardan yaralanan iki arkadaş hastaneye getirilmiş, bunu daha sonra ğrendik. Bu olayın ardından "7'ye girdik, iki kişi getirdik, oh oh, diğerklerini de getireceğiz" demeye başladılar, bizim cevabımız "Girin sizi bekliyorlardı r. Oradan kimseyi sağ çıkaramazsınız" oldu.

Bernar SATAR: Bir savcı gelip olay hakkında ifademize başvurdu, iki adım arkasında dolaşan jandarma onu bile rahatsız etti... Bir ara takım elbiseli biri geldi. "Ben izmir Barosu başkanıyım, beni arkadaşlarınız gönderdi. Özel izinle geldim. Sizin durumunuzu öğrenip onlara ileticeğim. O zaman sa\\ının vereceklermiş."

Cezaevinden aldığımız elle tutulur tek haber buydu.

"Bütün Yoldaşlarımızı, Halkımızı, Partimizi ve Önderimizi Seviyoruz"

Bazılarınız mahkum koğuşuna konulmuşsunuz. Orası nasıldı?

Ahmet KURBAN: Oraya götürülürken, sağ ayağımdan sedyeye kelepçelediler. Askerler sedyeyi sürümeye başladılar. Koğuş kapısının önündeki polisler gülererek "hızlı sür, sağa, sola çarp, yere düşür" diye çağırıyorlardı. Basımdaki asker devamlı küfür ediyordu. Uzun bir dehlizden geçtik. Bu arada sedyeyi deli gibi bağıra çağıra sürmeye başladılar. Düşmemek için zor tutunuyordum. Yolda durdurup, "En Büyük Türkiye", "En Büyük Jandarma" diye bağırarak göğsüme vurdular. Bu yol boyunca devam etti.

Halil BOZKURT: Beni de döve döve aşağıya indirdiler. Mahkum koğuşuna getirdiklerinde, zincirlerimizi çözmeleri gerekirken, çözmediler. Bunun üzerine, zincirler çözülene, alış-veriş sağlanana kadar, açlık grevine başladık. İki gün boyunca gelen bütün askerler ve doktorlar bizi ikna etmeye, vazgeçirmeye çalıştı. Sonunda inisiyatifimizi tanıdılar.

Enis ARAŞ: Mahkum koğuşundayken nöbet tutan askerler önce devamlı küfür ediyor, sataşıyorlardı. Bir müddet sonra net tavırlarımızı görünce süngüleri düştü. Ve sessiz sedasız dolaşmaya başladılar. 25 Eylül'de 3-4 tane ring arabası geldi. Biz taburcu olacağımızı beklerken, tekrar gittiler. Çok merak ettik. Askerler, "7. koğuşa girmişler, iki yaralı hastaneye gelmiş" gibi sözler ediyorlardı. Bu bizi meraklandırdı. Ama daha sonra öğrendik ki, koğuşlara girememişler, iki kişi de bir gardıyanı cezalandırırken yaralanmış. Ertesi gün cezaevine getirildik. Çoğumuzda elbise olmadığından çarşaflara sarılıydık. Cezaevine geldiğimizde yeni bir müdürle karşılaştık. Herkes bize iyi davranmaya çalışıyordu. Maltaya girince sloganlarımızı atmaya başladık: "21 Eylül Şehitleri Ölümsüzdür! Uğur, Yusuf, Turan Yaşıyor, Parti-Cephe Savaşıyor! İşkenceci Katillerden Hesap Sorduk, Soracağız! Yaşasın Buca Direnişimiz!.." Her koğuşun kapısında durup içerdekilerle selamlaştık. Sonunda koğuşu-

muza geldik. Kapı açıldığında bizi büyük bir coşku seli karşıladı.

"Ne Kaygılarım, Ne De Güvensizliğim, O An Yoktu"

Direnişin içinde o an neler düşünüyor, neler hissediyordunuz?

Esin KURT: Askerler üzerimizde tepinirken bile hem Ali Rıza komutanın, hem de Önderimiz'in resmi gözümüzün önündeydi. Daktilo ilk alındığında Ali Rıza Komutan'a içten içe kızmıştım, 25 milyon liraya daktilo alınır mı diye, ama bu aklıma gelince daktiloyu korumaya çalıştım: Kalasların ve askerlerin altında, komutanın ilk daktiloyu kullanmaya çalışırkenki hali geliyordu aklıma. Daktilo o an benim için Ali Rıza Komutan gibi bir şeydi. Sanki komutanı kırılmaktan koruyordum. Sonuçta, askerlerin "En Büyük Kim?" sorularına, istemlerine kendiliğinden "En Büyük Biziz" sözleri döküldü ağzımdan. Evet en büyük bizdik. Ve yediğim falakanın, sopanın altında ben kendi kendime gülmeye başladım. Oysa direnmek ne kadar basılmış.

Hastanede insan yatmaktan başka bir şey yapamayınca bol bol düşünüyor. Her şeyi düşündüm bu sürede. Eski hayatım, devrimcilik, Devrimci Sol'la ilk tanışmam, kendi başıma yapmaya başladığım çalışmalar, seçim zamanı hemen her köyde kendi çapımda nasıl propaganda yapmaya çalıştığımızı, yaşlı insanlara söylediklerimi düşündüm. 7. koğuşu düşündüm. Yoldaşlarım yangın çıkarmış, tilililer çekiyordu. Aklıma Bağcılar Direnişimiz geldi.

Doğan UNSAL: ilk ses bombasının patlaması bana Malatya Cezaevi'nde yoldaşlarımıza yapılan saldırıyı hatırlattı. Patlayan şeyin el bombası olduğunu tahmin ettim. Burada bu düşüncelerim varken, düşmanın barikatı aşamayacağını da düşünmeye başladım. Aklıma duvarlardan birini havaya uçacakları geliyordu. Ama direnişe engel olamayan düşmanın durumunu düşündükçe mutlu oluyordum.

A.Gedik OSMANOĞULLARI: Bombalar atılmaya başlanınca olayı daha iyi kavramaya başladım. Fakat hiçbir şey düşü-

nemiyordum. Sadece eylem içerisinde nereye daha çok yararım olur, neler yaparım onlara bakıyordum ve zaman akıp gidiyordu. Ne zaman 7. koğuştaki yangını gördüm, o zaman arkadaşlar için çok kaygılandım. Çok kötü sonuçlar doğuracağı, 7. koğuştan şehitler olabileceği kaygısıyla birlikte, bütün gücümle slogan attım.

İnan ÇOBAN: Artık ne olacak, ne yapacaklar diye bir şey düşünmüyorum, sadece o an bulunduğum yerde işimi yapıyordum. Mazgalı tutarken de, bombaları etkisiz hale getirirken de, düşmanla çatışırken de aynı rahatlık vardı. Ne kaygılarım, ne de güvensizliğim o an yoktu. Aklıma dahi gelmiyordu bunlar...

Rıza DOĞRU: Bir ara barikata dayanırken, bir yoldaş ıslandığımı görerek, "zaafılarından temizleniyorsun" dedi. Gerçekten de ıslanıyordum, üşüyordum ama temizleniyordum.

Ali DOĞRU: Düşman ile göz göze geldiğim zaman, bir ara elimizde savaşıacak hiçbir silahımız kalmadığı halde saldırmamızın cüretini hissettim, işte ölüm korkusu aşılmıştı. O an aklımdan geçen tek şey, düşmana nasıl daha fazla zarar verebilirim oldu.

Mesut AVCI: Düşman karşımızda, bir metre ötemizde ve bizim yapabileceğimiz bir şey yok. Tek silah bedenimiz o an. işte o zaman, bir silaha özlem duyuyor insan. Ölmeye, yaralanmaya, sakat kalmaya neyse sonuca hazırdım. Ama düşmana zarar verememenin burukluğunu bir türlü içimden atamadım. Çatışmaya ilişkin kafamda her zaman dağda bir kuşatmayı yarıyormuşçasına bir izlenim kaldı. Çünkü o kadar göğüs göğüse çatışıyorduk ki, dibimizde düşman vardı. Gözbebeklerindeki korkuyu, kini hissedebiliyordum.

Bir de şu anki duygularınızı merak ediyoruz. Direniş size ne verdi, üzerinizde nasıl izler bıraktı?

Barış YILDIRIM: Bu direniş, bana kendine güvenin, savaş

ortamlarında büyüdüğünü, yoldaşlığın ve tek tek yoldaşların önemini ve gücünü, cezaevindeki örgütlü gücümüzü ve benim açığa çıkarabileceğim gücümü öğretti. Şehitlerimizin yaşamı, tüm eksikliklere rağmen savaşmanın mümkün olduğunu gösterdi.

Kaan TOKSOY: Bu olayın üzerimdeki en önemli etkilerinden biri, insanlarımıza duyduğum sevginin bugün çok daha fazla artması oldu. Bundan sonra insanlarımıza karşı daha hoşgörülü olacağım. Onları daha yakından tanımaya çalışacağım.

Mehmet GÖCEKLİ: Birçok çelişkinin ve Partiyle bütünleşme sorunlarının bu çatışmada, özellikle yeni insanlar üzerinde aşıldığına inanıyorum. Herkes, kendisinin ve yoldaşlarının farkına vardı. Yoldaşlık ilişkilerinde ve insanlarımızın kaynaşmasında bu çatışma olumlu etki yarattı. Çünkü ölümü paylaştık hep birlikte. Birbirimiz için savaştık. Bundan sonra, bu çatışmanın olumlu etkilerini kalıcılaştırarak, cezaevi yaşamımızı örgütlemek göreviyle karşı karşıyayız şimdi. Genel Direnişimizi de zaferle taçlandıracağız. Buca'da da üzerimize düşeni layıkıyla yapacağız.

Yusuf SARP: Dört duvar arasında olsak da, savaşma duygusu güzeldi. Ve bu duygu, içimdeki sıcak mücadeleye kavuşma isteğini daha canlı kıldı. Burada da savaşıyoruz ama mutlaka bir yolunu bulup, sıcak savaşa çıkmalıyız. Bugün bunu daha çok istiyorum.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Serdar KARABULUT: Bütün yoldaşlarımızı çok seviyoruz. Halkımızı çok seviyoruz. Partimizi ve Önderimizi çok seviyoruz.

"Aklıma Gazi'nin Cephe Yıldızlı, Maskeli Barikat Savaşçıları Geliyordu"

Sizler 7. Koğuştaki kalıyorsunuz. Yüzlerce asker, gardiyan ve kasklı, kalkanlı özel timler doğrudan 6. koğuşa yöneldiler.

Duvarlar delindi, mazgallar patlatıldı. Oksijen kaynağı ile demirler kesildi. Gaz, sis, ses bombalarına ve tazyikli suya rağmen yoldaşlarınız saatlerce direndiler. Tüm olup bitenlerin gözlerinizin önünde cereyan etmesi karşısında ne hissettiniz? Direnişi ve yaşadığınız duyguları 7. koğuş cephesinden değerlendirir misiniz?

Hüseyin SÖZEN: Çevremdeki insanlara bakıyordum. Herkes kırmızı fularlarını yüzüne çekmiş. Aklıma Gazi'nin Cephe yıldızlı maske takan barikat savaşçıları geliyordu. 6. koğuş da yüzlerine sardıkları havulularla onları andırıyordu.

Saatlerdir sürüyordu çatışma. Ara sıra bize de tazyikli su sıyorlar. Arada mesafe olduğundan pek etkili olmuyordu. Sadece ıslanıyorduk. Çakmağımı kontrol ettim, sağlamdı. Naylonun içine sarmıştım. Su işlememişti. Devamlı slogan atarak yoldaşlarımıza destek olmaya çalışıyorduk. O sırada bağırdım: "Yaşasın .Devrimci Sol Savaşçıları". Aklımda şehit düşen komutanlarımız vardı, onları düşünüyordum. Özellikle tanıdığım Avni TURAN ve Ali Rıza Komutan'la birlikte geçirdiğimiz günleri, paylaşımlarımız.1 film şeridi gibi gözümün önünden geçiyordum, üzerimdeki emeklerini düşündüm. Kendi doğallığında onlarla birlikte oldum, onları andım kendi içimde. Bu duygusal atmosferin dışı vurumu olarak da "Yaşasın Devrimci Sol Savaşçıları" sloganını haykırmıştım. Ağzımdan kendiliğinden çıkıverdi.

Tazyikli su üzerimizden çekilmiş, sunta arasından canhıraş sloganlar*atarak karşıdaki çatışmayı izliyorduk. Karşıdan çatışmanın olduğu "5 erden komutanın "Barikatu yakın" emri geldi. Daha önceden hazırladığımız yatak pamuklarından-iki kucak dolusunu barikata yerleştirdik. Barikatu iki yerinden tutuşturduk. Alevler kısa sürede büyüdü. Karşıya bağırdım. "Yoldaşlar Koğuşu Yaktık."

Bir anda çatışan yoldaşlarımızla göz göze geldik. GözlerimizleJconuşuyor, vedalaşıyorduk. Aynı duygulan onların gözlerinde de hissediyordum. Yangından çıkan dumanlar tüm koğuşu sarmıştı. Nefes almakta güçlük çekiyor, slogan atmakta zorlanıyorduk. Karşıda teker teker tüm yoldaşlarımıza işkence yaparak kopardılar.

Koşuş boşalmıştı. Sessizlikten faydalanıp düşündüm: "Özgürüz işte. Kimse bizi buralarda teslim alamaz. Siyasi kimliğimizle, onurumuzla, irademizle ayaktaız. Geleneklerimize, değerlerimize bir yenisini daha kattık. Böylesi bir cezaevi direnişini de ne kitaplardan okuduk, ne de başka bir yerden duydum. Yok böyle bir şey, ilk biz yapıyoruz. Zafer bizim oldu, yenilgiyi yine düşmana armağan ettik."

Recep DERYADEMİR: Kendimi dışardaki bir hücre evinde el bombalarıyla, silahlarla taranan çatışmada hissettim. Böyle bir çatışmaya tanık oluyordum. Yoldaşlarım orada sıcak çatışmada iken, bizim oraya gidemememiz çok acayip bir şey.

Ardı ardına bombalar patlıyor. Yoldaşlarımızın hiçbirinde panik yoktu. Sonuna kadar çatışma geleneğine, Parti-Cepheli-lere yakışır bir şekilde savaşıyorlardı.

Bu sırada komutan yoldaş ateşi yakmamız için haber gönderdi. Barikatın arkasına yığıdığımız yataklarla ve suntalarla ateşi alevlendirdik. Ateş tutuştuktan sonra "tililili" sesleri yükselmeye başladı. Müthiş bir duyguydu. 7. koğuştaki herkes ölüme hazırdı. Koğuşumuzun her yanını duman ve is kapladı. Islak havlu, bez vb. maskelerimiz vardı ama pek de bir yararı yoktu. İçimden bir ses ölüme gülererek gittiğimizi ve buna hazır olduğumuzu söylüyordu. "Alevi körükleyin" diye bağıyor, düşmana "tanklarınızla, toplarınızla gelin" diye haykmyorduk. "Buradan ancak cesetlerimiz çıkar..."

Düşman itfaiye hortumu ile barikatımızdaki yangını söndürmek istedi. Ama yangının sönmemesi için suyu battaniye, sunta ve bedenlerimizle engelledik. Pencere kenarlarından yoldaşlarımıza zafer işaretleri yaparak moral veriyorduk. Hep birlikte slogan atarak cezaevini inlettik: "Yaşasın Yangın Direnişimiz!"

Karşıdan, "YOLDAŞLAR SiZi SEVİYORUZ!..." diye bağırarak bizi coşkulandırdılar.

Bir ara bizden cam istediler. Biz de iki koğuş arasına önceden çektiğimiz teleferikle cam yollamak için, kazakların ve yastık kılıflarının içine cam doldurduk, 6. koğuşa gönderdiğimiz camların gitmesini engellemek için bir asker eline bir ka-

las almış ve 6. koğuşun yemekhanesinden ipi kesmek istiyordu. Kalas uzun olmadığı için yetişemedi. Esasında, yemekhaneden değil de havalandırmaya çıksalardı çok rahat engelleyebilirdi. Fakat havalandırmaya çıktıklarında ne olacağını çok iyi biliyorlardı. Bizden yiyecekleri camlardan korkuyorlardı, cesaret edemediler.

Bir ara yoldaşlarımdan birisiyle göz göze gelmiştik. O sempatik bakışıyla bana selam verdi. Ben de ona zafer işareti yaptım. Belki de bu son selamımız olacak diye düşünüyorum, o sıcaklığı içimde çok derin hissediyordum. Birbirimize son bir kez gülümseyerek yoldaşlarımızın yardımına koştuk.

Öyle bir kin ve öfkeyle askerlere küfrediyordum ki, anlatamam. Yanımdaki yoldaşlarım da öyleydi. Düşmana kin ve nefret duyuyordum. Tüm bunların hesabını soracağımızı, faşizmi döktüğü kanda boğacağımızı haykırdık. Askerlere bağınyorduk. Onlar da "biraz sonra sizi de alacağız." diye gözdağı vermeye çalışıyorlardı. Ancak biz her şeyimizle hazırдық. Beynimizle, yüreğimizle, bedenlerimizle ölümüne savaşağımıza emindik. Zaten yoldaşlarımıza yaptıklarından dolayı büyük bir kin beslemiştik. Kendimizi yakacak, onlara teslim olmayacaktık.

Bu katliama başından sonuna kadar tanık oldum ve cezaevinin soyutluğunu aşan bir atmosferde savaşı yaşadım. Faşizme karşı büyük bir öfke doluyum artık. Düşmana karşı yoldaşlarımızın beden beden direnmesi beni çok onurlandırdı. Tam 3 saate yakın çatıştılar, "mevzilerini korudular. Teslim olmadılar. Düşmana da söyledığımız gibi 'Ancak cesetlerimizi çiğneyerek sayım alabilirsiniz' dedik ve yaptık." Parti-Cephelilerin farkı bir kez daha görüldü. Halkımızı sahiplendik ve düşmana baş eğmedik. Faşizme olan kin ve öfkemiz, intikam naraları atıyor artık.

Ali Rıza Komutanımızın izinde yürüyoruz. Bunu bir direnişle daha taçlandırdık. Komutanımız da bizden bunu bekledi. Ve biz onun öğrencileri olarak, mevzimizi sonuna kadar koruyacak ve geliştireceğiz.

"Gözlerim Hep Öldürmeye Yarayacak Malzeme Aradı"

Gencer KARABULUT: Fırar ve sonrasında yaşadığımız On-beş gün savaşları ve bu direniş beni çok etkiledi. Hareket saflarında yer aldığım günden bu yana ilk defa yanıbaşımdeki; ağız dolusu kahkahaları paylaştığım, siper yoldaşlığını tattığım yoldaşlarım şehit düşmüştü. Onlar gibi olmak, şehitler halayına omuz verme isteğim kat ve kat artarken, yüreğimdeki duygulara hakim olamıyor, irade dışı üzüliyordum.

Namussuzlar, alçaklar, operasyon biter bitmez hiçbir şey olmamış gibi "her şey bitti, sayım verin" diyorlardı. Biz de eşyaya adını koyarak ağızlarının payını verdik. Yaptıklarının hesabını ve receklerini ve istedikleri sayımı da ancak cesetlerimizi çiğneyerek, yoldaşlarımıza yaptıkları gibi alabileceklerini söyledik. Barikatımızı tekrar gözden geçirdik. Savaş araç ve gereçlerimizi tekrar gözden geçirdik. Yoldaşlarımıza yönelik saldırıdan çıkardığımız dersler ışığında düşmanı daha hazırlıklı, daha güçlü beklemeye başladık.

Her şeye rağmen ölüm pahasına direndik ve savaşımız, düşmanla hesaplaşmamız henüz bitmedi. Sıcak savaştan kopuk olsak da, kim demiş özgür tutsakların elleri kolları bağlı oturacağını; dört duvar varoşlara, sokaklara dönüşüyor, Gazi, Nurtepe ve Okmeydanı ruhunu soluyordu.

Türker SUCU: Sopaların biri inip biri kalkarken, inip kalan sopa kırmızıya bulanmış bir şekil alıyordu. Hareketsiz bedenlere bile onlarca sopa indiriyorlardı. Gözlerimizin önünde yoldaşlarımızın hareketsiz bedenleri koğuştan sürüklenerek çıkarılıyor ve halen kalaslarla sırtlarına, kafalarına vuruluyordu. Askerlerin, gardiyanların elleri, yüzleri, gömlekleri, ellerindeki sopalan yoldaşlarımızın kanlarıyla boyanmış bir şekildeydi.

işte faşizm buydu. Herkesin gözlerinde öfke ve kin okunuyordu. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Bizim barikatta yangın hala devam ediyordu ve koğuş o an daha b'n sıcak olmuştu.

.Birkaç faşist gardiyan operasyon bittikten so'nra tekrar geldi. 6. koğuştan yerdeki kan birikintilerine basmamak için sıç-

raya sıçraya yürürken, gömlekleri kanlı bir şekilde bize "köpek" işaret yapıp küfrediyorlardı. Hepimiz bu faşistlerin yüzlerini beyinlerimize kazımak için cama koşup ağzımıza ne gelirse söyledik, bütün kinimizi kustuk.

Levent DERİCİ: İnsanı üzen tek şey, yoldaşlarına yeterince yardım edememek oluyor. O anda ben de onların içinde olmak, gücümün yettiği yere kadar onlarla birlikte düşmana karşı savaşmak isterdim. Bu yüzden içimde hala burukluk var. Düşman, bizim koğuşa da girmeye çalışsaydı, yoldaşlarımız için de çatışacaktım. Çünkü onlara yönelik saldırı kinimi artırmıştı.

Ben de birçok yoldaşım gibi böyle bir saldırıyla ilk kez karıştım. Bu yönüyle direniş birçok bakımdan öğretici oldu. Direniş sırasında insanlarda çelişki melişki kalmıyor.

Şehidimiz olduğunu aynı akşam 4. ve 5. koğuşların attıkları sloganlardan öğrendik. Önce hepimizde bir donukluk oldu, inanmadık. Ama yalnızca bizim gözümüzün önünde o kadar saldırmışlar, cop ve kalaslarla vurmuşlardı ki, bu haber büyük ihtimalle doğrudur diye düşündüm, o an keşke bizim koğuşa da gelseler dedim. Gözlerim hep öldürmeye yarayacak malze me aradı.

"Moskova Önlerinde Gibi Olsun İstiyorum"

Murat ÇOBAN: Bir önceki saldırıda uğradıkları bozgun dan olsa gerek, bu sefer kasklı-kalkanlı gelmişlerdi. "Geliyoruz" dediler, "gelin" dedik.

O anda geçmişe yönelik her şeyi unutmuşum. Hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Ne aile, ne gelecek, ne yaşam kaygısı, hepimiz şehit olacağız diye düşünüyordum. Şehitler pahasına teslim olmayacaktık. Hiçbirimizde panik yoktu, soğukkanlıydık. Aklıma sürekli daha önce şehit olan yoldaşlarımız geliyordu. Ölüm Orucu şehitleri, Sabo, Ali Rıza... Geleneklerimiz aklıma geliyordu. Bu yüzden, bugüne kadar şehit olan yoldaşlarımızın aklıma gelen tüm sözlerini sıraladım.

Operasyon bittiğinde havalandırma bombalarla doluydu,

ortalık hala dumandı. Her saat başı slogan atıyorduk. İlk olarak akşam saatlerinde diğer koğuşlardan "Devrim Şehitleri Ölüm-süzdür" sloganı geldiğinde iyice emin olduk, şehit vermiştik. Biz de çalışmadığımız için şehit olamadığımız için, kendi kendime yüzlerce kez lanet okudum düşmana. Ertesi gün 6. koğuşu temizlemeye gelmişlerdi, delilleri yok ediyorlardı. Gardiyanlardan biri ağladı. Onu hemen götürdüler.

Murat ÖZDEMİR: Gardiyanlar, askerlerden, kudurmuş köpeklerden daha azgınca saldırıyorlardı. Bir tane asker vardı ki, elime geçirirsem ve devrimci olmasam ona binbir çeşit işkence yaparak öldürürdüm. Çünkü olanca gücüyle yükseğe zıplayarak yerdeki yoldaşlarımızın üzerinde tepinirken gördüm.

15-20 dakika sonra bütün koğuş boşaltılmıştı. Sessizlik oldu. Bizim koğuşa da girmelerini bekliyor ve bunu çok istiyordum. Bir yoldaş "biraz dinlendirirler, ondan sonra gelirler" demişti. Ama ben beklemekten hoşlanmıyordum. Çatışma "Moskova Önlerinde"ki gibi olsun istiyordum. Barikatın orada ölmeliydim, geri adım almamalıydım...

"Zafer İşaretime Su Sıkıldılar, Güldüm"

Gökhan ÖZÖCAK: Belki ölüm olabilirdi ama çok uzak bir ihtimaldi. Balyozları duyunca büyük bir çatışma olacak diye fikrimi değiştirdim. Kasklı jandarmaları ilk kez görüyordum. Çok operasyon yedim geçmişte. Bize kesin öldüresiye yükleneceklerdi. Eski barikatlar gibi çekemeyecekler, 6 ve 7'ye ya da önce 6'ya sonra 7'ye gireceklerdi. Bu geceye kadar sürer diyordum. "Kamuoyu pek olmaz, basını bağlamışlardır" diye düşünüyordum. İşçilerin büyük grevi vardı. Biz burada, emekçiler dışarıda direniyordu. Sloganlarımızı haykırıyor-duk. Zafer işareti yaptık. Zafer işaretime su sıkıldılar, güldüm. Bombalar patladı. El bombası sandım. 6. koğuş Bağcılar gibi, 16-17 Nisan gibi, Kızıldere gibi geldi bana.

Yavuz MAMAÇ: İlk ses bombasının atılmasıyla, bir an vücudum titredi. Sonra kendimi toparladım, içimde bir kıpırtı

vardı, ilk kez savaşı bu kadar sıcak yaşamamanın heyecanıydı bu. Onlarca asker nasıl sığmıştı oraya hala şaşırıyorum. Yoldaşlarımıza öldüresiye vurmaya başladıklarında beynim karıncalandı. Vahşice, hayvani sesler, çığlıklar atıyordu düşman. Artık heyecandan değil, nefret, kin ve öfkeden içim sarsılıyordu. Düşmanın her vuruşunda sanki bana vuruluyordu. Yoğun duygular sardı içimi. Tüm yoldaşlarımı ne kadar sevdiğimi hissettim.

Ercan YILDIZ: Biz de direnişin bir parçasıydık, tereddütsüz yaktık koğuşu ama aklımız, bilincimiz karşıda çatışan yoldaşlarla birlikteydi. Artık "biz"i yarattık. Şehitlerimiz bir kez daha harcı oluyorlar birliğimizin, geleceğimizin, tek tek yoldaşlar geçiyor gözümün önünden, seviniyorum, savaşıyoruz hep birlikte. Kendimi yenilemede attığımız adımlara seviniyorum, daha güçlüyüm, kendime daha çok güveniyorum. Ölmeye ve öldürmeye hazırım. Rahatım aynı zamanda, korku ve telaş yok. Ali Rıza Komutan sürekli aklımda, birçok şeyi O öğretti, O'ndan öğrendik tereddütsüz savaşmayı.

Ali ASLAN: O an sadece direnişi daha fazla uzatmak, daha güzel kılmak, düşmanın saldırısını boşa çıkartmak için yapmam gerekenleri ve bunları daha güzel nasıl yapabileceğimi düşünüyordum. Çıkarsız, kaygısız, hesapsız, tereddütsüz direnişin bir neferi, hamalıydım. Biraz sonra ölebilirdik, bunu biliyordum ama korkmuyordum. Korkuyu o an alt etmiştik. Saldırı boyutlandıkça kin ve öfkem daha da arttı, direnme gücüm daha yükseldi. "Ateşi yakın" emrinden sonra, "kendinizi yakın" emri gelse, tereddütsüz kendimi ateşe atacak ruh ve coşkuya sahiptim. Hemen hemen bütün yoldaşlarımızda aynı kararlılığı görebiliyordum.

Bektaş PİRDOĞAN: Koğuşumuzu yakınca, aklıma hiçbir kaygı gelmiyordu. Ölümü yenmiştik. Yalnızca Sivas "gelmişti aklıma. 37 kişinin yanması gelmişti. Ve karşı koğuşta yoldaşlarımızın sırtında zıplamaları, demir çubuklarla vurmaları üzerine içimden onları boğasım geliyordu.

Murat KARAKUŞ: Direniş anında ailem, evim, daha önce yaşadığım hayat hiç aklıma gelmiyordu. Kendimi direnişe kitlemişim ve artık yaptığım şeyler kendiliğinden, doğallığında olmaya başlamıştı. Bu direnişin içinde yaşadığım bir duygu da yangın anında öleceğimden çok, öldükten sonra Dersim'de 23 Nisan'da şehit düşen 12'lerin yanına gömülme isteğimin olmasıydı. Ama bunun olacağından emin olamıyorsun, söyledğim yoldaşlar da benimle şehit düşecek insanlardı.

"Cezaevini De Sürekli Savaşın Bir Mevzisi Haline Getirmeye Çalıştık"

Buca'daki saldırı hangi atmosferde zemin bulmuştu? "Sayım verip vermeme" vb. nedenlerle açıklanabilecek türden ve duvarların yalnızca sizin tarafınızla ilgili bir sorun muydu?

Cezaevi Komitesi: Hayır, sorun 'sayım verip vermeme' sorunu değildi. Sadece irade çatışması burada somutlanmıştı o kadar. Buca'da yapılan saldırıyı ülkemizin genel sürecinden ayrı değerlendirenleyiz. Kontrgerilla ülkemiz genelinde halka karşı uyguladığı açık şiddeti gün geçtikçe artırıyor ve vahşette, kan dökmede pervasızlaşıyor. Kürt halkına yönelik kendi yasalarım bile çiğneyerek uyguladıkları insanlık dışı azgın saldırı politikasının en önemli uygulama alanlarından biri de, halkın özgürlük mücadelesine öncülük eden devrimcilerin, yurtseverlerin tutsak olduğu cezaevleridir. Sistemin girilen ekonomik, sosyal, siyasal krizle bunalımdan bir türlü çıkamadığı, toplumsal muhalefetin gün geçtikçe yükseldiği, grevlerin arttığı böylesi bir süreçte oligarşi hem tutsak almış olduğu devrimcileri kimliklerinden soyundurmak hem de halkı pasifize etmek amacıyla tutsaklara sürekli çeşitli şekillerde saldırıyor.

Bugün sistemli rehabilitasyon programlarının yanında artık açık şiddeti de tırmandırıyor. Ülkemizde savaşın geldiği boyut düşmanı buna zorluyor.

Peki neden Buca?

Cezaevi Komitesi: Buca'da geçmişten beri devrimci-yurtsever tutsakları teslim almak, inançsızlaştırmak için çeşitli yöntemler denendi. Bazen fiili saldırılarla, bazen ince düşünülmüş

rehabilitasyon programlarıyla tutsaklar pasifize edilmeye çalışıldı. Ama bunu başaramadılar.

Çok çeşitli ve sürekli eylemler geliştirerek Buca Cezaevi'ndeki statükoları parçalayıp, devrimci tutsaklar lehine değiştirdik. Tabii, bunda farklı siyasetlerden dostlarımızın da önemli bir payı vardır. Buca özgülünde, birçok eylemde birliktelik zemini yaratılabilmişdir. Zaman zaman da, bizim tek başımıza direnişe geçtiğimiz olmuştur.

Düşmanın saldırı ve sindirme politikaları da her dönem gündemde olmuştur. Özellikle mahkeme gidiş ve dönüşlerinde jandarma saldırısıyla karşılaşırız ve birçok arkadaşımız yaralanıyor. Koğuşlara yapılan operasyonlarda ağır yaralananlar çok oldu. Defalarca pankart, bayrak ve şehit resimlerimize yönelik saldırılar yapıldı, iki tünel faaliyetimizin açığa çıkması da saldırı için zemin yapıldı, ilkinde dövülen, hücrelere atılan, Aydın Cezaevi'ne sürgüne gönderilen yoldaşlarımız oldu, koğuşlarımız talan edildi, ikincisinde ise, koğuşlarımız değiştirilmedi. Sürgünler de bir dönem, cezaevinde öne çıkan ve önder konumundaki insanlara yönelik uygulanıp, gücümüz bölünmeye, direniş tavrımız kırılmaya çalışıldı. Ama geride kalan yoldaşlar direniş geleneklerimizin sürdüğünü gösterdiler. Tüm cezaevlerinde gerçekleştirdiğimiz Genel Direniş Eylemi ile sürgünler kaldırıldı. Davası izmir DGM'de devam edenler Buca'ya döndüler.

Şu ana kadar hiçbir keyfi uygulamaya, hak gaspına, değerlerimize ve yoldaşlarımıza yapılan saldırılara tavırsız kalmadık. Her zaman direniş çizgimizi koruduk. Bu çizgi THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye devredilen bir mirastır. Bizim görevimiz mirasyedi gibi, direniş geleneklerinin propagandasının üzerine yatıp beklemek değil, aldığımız mirası zenginleştirerek bizden sonrakilere bırakmak. Bunu hiç aklımızdan çıkarmıyoruz.

işte bu yıl yaşananlar bile bunun birçok örneğiyle doludur. Ki bu eylemler, her şeyin göze alındığı, idari işleyişin sayım vermayarak durdurulduğu eylemlerdir. Barikat eylemi savaş çağrısıydı. Cesareti olan gelsin demektir. 17 Temmuz'da dört yoldaşımızın özgürlük eylemiyle sıcak savaşa koşmasıyla birlikte, olağanüstü günler yaşadık. Her fırsatta bir bahane bulup hak gasplarına ve

saldırılarına yöneldiler. Yine barikat başlarında, yüreğimizi elimize alıp sabahladık... Ali Rıza Komutanımız şehit olunca, ertesi gün "arama yapacağız" diye geldiler. "Bunların morali bozuktur, Komutanları da başlarında yok, rahatlıkla ezeriz" diye düşündüler. Gereken cevabı alıp, on beş yaralı, on rehine bırakıp gittiler.

Parti-Cephemizin, önderliğimizin yol göstericiliğinde cezaevini de sürekli savaşın bir mevzisi haline getirmeye çalıştık. Dışarıda şehitlerimizle, yoldaşlarımızla büyütülen Halk Kurtuluş Savaşımıza duvarların arasından katılmak, cezaevlerini tutsak düşenlerin daha da yetkinleşip geliştiği birer Parti Okulu'na dönüştürüp, düşmanı kendi silahıyla vurabilmek ve saldırılara karşı her koşulda direnmek Parti tarihimizde, ideolojimizin, Metrislerle, Ölüm Oruçlarıyla yarattığımız geleneklerimizin öğrettikleriydi. Bunların karşısında amacına ulaşamayan düşman için yok edilmesi gereken bir sorun oluyorduk. Bunun yanında bir de hiç vazgeçemediğimiz özgürlük tutkumuzla duvarları yarıncı, düşman, tam bir şaşkınlığa uğradı. Yine özgürlük eylemi sonrasında devam eden direnişlerle sürekli geri adım atmak zorunda kalan düşman için hedef durumundaydık.

"Kamuoyu Katliama Sessiz Kalmadı"

Direniş ve katliamın kamuoyundaki yankısı nasıldı? Sizce yeterince sahiplenildi mi?

Cezaevi Komitesi: Katliamın ve direnişin ardından kamuoyunun tepkileri bizim açımızdan çok önemliydi. Faşizmin bizlere yönelik saldırılarının, katliamlarının önünü kesmede tutsak yakınlarının, ailelerimizin, devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici kamuoyunun rolü önemliydi. Kaldı ki hala barikatlardaydık ve direnişimiz yeni bir katliama yol açabilirdi. Ancak, düşman hiç hesap etmediği bir tepkiyle karşılaştı. Buca'ya yönelik katliam sadece devrimci tutsaklara değil, halka da boyun eğdirmeyi hedefliyordu. Halkımız, devrimci-demokrat kamuoyu katliama sessiz kalmadı.. Hukukçular, aydınlar, gençlik, analar, babalar, DKÖ'ler cezaevi önüne yığıldılar. Düşman bu sahiplenmeyi hazmedemedi. Cezaevi önündeki kitleye saldırdı. Bazı devrimci, yurtsever gençler polisle çatıştılar. İlerici, devrimci basın gerçekleri kamuoyuna açıkladı. Devrimci, ilerici, demokrat avukatlar

ısrarlı girişimlerde bulundular, kitlesel gözaltına alındılar.

Yerel radyolara, yüzlerce katliama tepki mesajları, direniş destek mesajları, gazete ilanları hemen tüm devrimci-demokrat ve düzene muhalif en geniş, en yaygın çevrelerden akmaktaydı. Bu bizleri coşkulandırdı.

Ailelerimizin izmir'de sokaktaki basın açıklaması, devrimci, yurtsever, demokrat çevrelerce kitlesel protestoya dönüştü. Hemen tüm cezaevlerinde AĞ ve fiili direnişler gerçekleşti. Düşman, kontrgerilla panikledi ve geri adım attı. Hastane önleri genç doktor adayları, avukatlar, her türlü DKÖ, partiden insanların ablukası altındaydı. Doktorlar, hemşireler, devrimcilerle düzenin sömürü kavgasında direnen, boyun eğmeyen yanında, yeralmakta insanüstü gayret göstererek cepheyi genişletti.

Gecekondularda, kent meydanlarında, DKÖ'lerde de yaygın basın açıklaması ve kimi gecekondularda korsan gösteriler oldu, şehit yoldaşların cenazesini almaya devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici kesimden coşkulu, kararlı kitle yönelince anlamsızca saldırdılar. Faşist iktidar direnişimizi destekleyen halka ve devrimcilere saldırdı. Ummadığı bu halk öfkesinin kendisini boğmasından korktu. Ailelerimiz ziyaret yerlerinde, istanbul'da, Ankara'da her yerde düşmana öfke oldular.

Vatan topraklarında, katliamı kabul etmeyen onurlu, yurtsever, susmayan, düşmanca ciddiye alınır bir öfke seli doğdu. Yurtdışından umut dolu tepkiler, destekler, mesajlar geldi.

"Sloganlara Tüm Koğuşlardan Katılım Oldu"

O gün yalnız değildiniz. Direnişin başından sonuna kadar sloganları, marşları ve barikatlarıyla dostlarınız da sizinleydi. Sizler çatışırken, hemen karşınızdaki koğuşta yoldaşlarınızla birlikte koğuşlarını tutuşturan dostlarınızın da olması nasıl bir duyguydu?

Cezaevi Komitesi: Buca'daki mücadele sürecimiz, aynı zamanda devrimci dayanışma anlamında önemli birliktelikleri yakaladığımız bir süreç olarak da şekillendi. Son dönemde cezaevindeki tüm siyasi anlayışlarla belli bir eylem birlikteliği yakalamıştık. Saldırı öncesi içinde bulunduğumuz eylemlilik sürecini, istisnasız tüm siyasetlerin (TKP(ML)-TİKKO, MLKP,

TİKB, PRK-Rızgari, TDKP, TKP-ML, EKİM, PKK, DHP) ortak kararıyla başlatmıştı.

21 Eylül günü doğrudan bizim kaldığımız 6. koğuşa geldiler. Askerler maltaya girdiğinde, L, 2., 3., 4., 5. ve karşımızda yoldaşlarımızla TDKP tutsaklarının birlikte kaldığı 7. koğuştaki barikatlar kuruldu. Saldırı başladıktan sonra attığımız sloganlara tüm koğuşlardan katılım oldu. 7. koğuştaki barikat yakıldı, koğuştan alevler yükselmeye başladı. Yanarak ya da dumanla boğularak ölme pahasına gösterilen bu tavır hepimize güç verdi. Sonrasında maltada artık yarı baygın halde, her tarafımız kan içinde yatarken, koğuşlardan duyduğumuz sloganlar ve marşlar bizi güçlü tutuyordu.

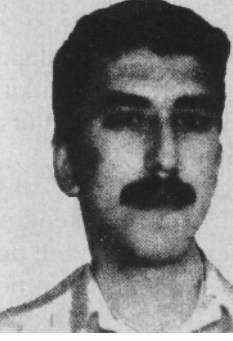
Hastaneden döndükten sonra, tüm siyasetler tek tek koğuşumuza bizi ziyaret etmeye geldiler. Ayrıca PRK-Rızgari ve TKP(ML)-TİKKO tutsaklarından, kendi koğuşlarında bakmak üzere yaralı yoldaşlarımızı isteyenler oldu. 4 yoldaşımızı PRK-Rızgari, 3 yoldaşımızı ise TKP(ML)-TİKKO koğuşuna bir süre için gönderdik. Yine 1 Ekim günü şehitlerimiz için yaptığımız anmaya istisnasız tüm dostlarımız şiirleriyle, türkülerıyla katıldılar. Hep beraber türküyü söyleyip, halaylar çektik.

Buca'da yaşanan katliam ve direnişin, Genel Direnişin de odağına oturarak tüm cezaevlerine yayılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cezaevi Komitesi: Oligarşi cezaevlerine yönelik çok yönlü bir saldırı hazırlanmıştı. Uydurma ve yalanlarla yazılmış kontrollerle haberleriyle aylardır bu saldırının zemini hazırlanıyordu. Ümraniye Tabutluklarını açmış, Eskişehir Tabutluklarını tekrar açıyor, yeni tecrit, sürgün programlarını gündeme getiriyor, tüm cezaevlerinde de tutsakların haklarını gasp edip onları sindirmeye çalışıyordu. Buca'yı da açık şiddetle dağıtarak bu kapsamlı saldırıyı bir üst boyuta sıçratacak. Ancak yaşanan direniş düşmanın bu programını bozdu. Katliam kamuoyunda tepkiyle karşılanınca düşmanı gerilettiler. Bu momentin üzerinde yükselen Genel Direniş düşmanın cezaevlerine yönelik kapsamlı saldırı politikasının tümüne set oluşturarak, bu politikayı ezip, süreci düşmanın kendisini vuran bir silaha dönüştürecek.

BEŞİNCİ BÖLÜM

HALKLARI İÇİN
YAŞADILAR HALKLARI
İÇİN SAVAŞTILAR
HALKLARI İÇİN ŞEHİT
DÜŞTÜLER

U
Ğ
U
R
S
A
R
I
A
S

LAN (1971- Kayseri)

Barikatın en önündeydi. Tutsaklıkla daha önce tanışmıştı. Düşmana karşı hep büyük bir öfke ve kin duymuş, hiçbir zaman devrim coşkusu sönmemiş, tersine tutsaklık yaşamı O'nu daha da bilinçlendirmişti. Özgürlüğüne kavuştuğunda mücadeleye yeniden atılmıştı. Aile ilişkileri, kendisine rahat bir yaşam sağlayabilirdi. Ama O, Devrimci Gençliğin çıkarsız, - hiçbir şey beklemeden ülkesi ve halkı

için savaşması gerektiğini biliyordu. Devrimciliği öğrendi, öğrenirken öğretti. Demet TANER'in öğrencisi olmaktan onur duydu. Kitle ilişkilerinde çok özenli olup, insanların tek tek sorunları ile ilgilenir ve bu nedenle sevilirdi. Kitle örgütleyicisi, eğitici, ajitatör özellikleri olmasına rağmen, hep bir silahlı savaşçı olmak isterdi.

"...Varolan gücümüzle vurmalyız... DHKP-C bugün patlamaya hazır saatli bir bomba gibidir..." diyordu. O'nun için hiçbir olanaksızlık, silahlı mücadele önünde engel olmazdı. Silah olmadığında, silah buldu. Bulamadığında, en ilkel malzemelerden öldürücü silahlar yapmasını öğrendi. Ve eylemler gerçekleştirildi. "...Vurmalyız..." diyordu. Olanaksızlıklar içerisinde yaratıcılığını kullanarak düşmana vurdu. Çok istediği askeri alanda coşkuyla savaşırken, yeniden tutsak düştü. Barikattaydı... Düşmanın barikattan kafasını içeriye sokmasına izin vermiyordu. Barikatın yanıldığı yerde gövdesini barikat yapıyordu, ölecekti ama, düşman asla elini kolumu sallayarak, barikatı aşamayacaktı. O bir savaş ustasıydı. Liselileri eğitirken, halkı örgütlerken, polis takibindeyken olduğu gibi sakın ama coşkulu ve inatçıydı. Pes etmek, yılmak O'na göre değildi. Yine sakın ve ustaydı. Barikatın bir saniye daha fazla dayanması kazanımdı. Demir çubuklar, kalaslar, zincirler O'na diz çöktüremiyordu. Gövdesiyle barikattı. Bir saniye, bir saniye daha kazançtı. Barikat savaşı böyle sürüyordu.

"Aramızdasın, Hep Aramızda Kalacaksın"

O gülüşün yine karşımda, düşman seni katletmişse de, sıcak gülümseyişinle anımsıyorum şimdi seni, bölgede ilk tanıdığım Devrimci Solculardandın, tik tanıştığımız anda bile sanki kırk yıllık dostmuşuz gibi sıcaklığıyla sarmalamışım beni. Kim olursa olsun hemen dostluk kurarak insanları etkiliyordun.

DLMK eğitim çalışmalarında bir süre beraberdik. Her çalışmada seni yorgun ve uykusuz görüyorduk. Dinlenmen, kendine bakman gerektiğini söylediğimizde **"yok benim bir şeyim, devam edelim, haydi"** derdin. Çok sonraları senin bu halinin nedenim beraber kaldığın bir yoldaş anlatmıştı. Meğer her akşam eve gittiğinde **"ben bu çocuklara yarın ne anlatacağım?"** diye yer bitirmişsin kendini. Bu yüzden de gece yanlarına kadar uykusuz kalarak, bizlere bir şeyler öğretebilmek için durmadan dinlenmeden çalışmışsın.

Yanlış bir davranışımızın karşısında olgun kişiliğinle doğruyu gösterirdin bize. En kötü anda bile kızdığını belli etmezdin. Yoldaşlarına ve halkına karşı mütevazıydın çünkü. Belli etmezdin ama herhangi bir kişinin harekete zarar vermesi, ahlaksızlığı karşısında kızgınlığını, öfkeni saklamazdın. Yine de insanları dönüştürmek için inatla, sabırla, son ana kadar uğraşır, emek verirdin. Kendine yönelik eleştirileri de dikkate alırdın hep. **"Eleştiriyorsun, zeleştiriyorsun küçük burjuvazi için bir dikendir, batar, canım yakar, ama bir devrimci için güzel bir silahtır. Güç katar ve yeniler seni"** demiştin bir keresinde. Sağlam ve tutarlı kişiliğinle kime nereden, nasıl davranacağını iyi biliyordun. Sonradan görev alanın değiştiğinde, liseliler her yerde seni sorarlardı. Bir devrimciye yakışan tüm özelliklerini derin bir iz bırakmıştın bizde çünkü.

Bir eve, bölgeye verdiğin emekle soluk oluyor, can katıyordun ona. Sıfırdan başlamıştın neredeyse. Bölgede gerçekleşen operasyonlarda olanaklar, ilişkiler yok denecek kadar azdı. Soğuk kış ayları boyunca olanaksız kalmıştınız. Buna rağmen 24 saatini devrime katarak, bir yandan insanlarla ilgilenirken, diğer yandan da hareketin diğer ihtiyaçlarını sağlamak için durup dinlenmeden koşturmuşsun. Tüm kurumlarımızda senin emeğin vardı. Büyük iş, küçük iş ayrımı yapmazdın. Yeni yapılan bir kurumumuzun inşaatında dahi harç karmış, tuğla taşımıştın. "Biz öğ-

renciyiz, emekçi eli yoktur bizde, nazlıdır elimiz, ancak emekçi olmayı da bilmek lazım." diyerek gün boyu çalışmıştın.

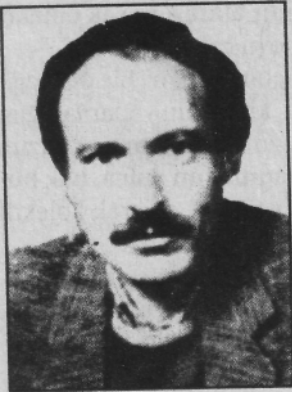
Senin için "ben" duygulan yoktu hiçbir zaman. Bir derneğimizin açılışında bir amca "Aferin oğlum, kimsenin yapamadığını sen yapmışsın. Burada dernek açmak zor iş, koşturmak lazım açana kadar." dediğinde, sen de "Ben yapmadım amca, bak buradaki herkes hep beraber yaptık, biz yaptık." diyerek kolektif emeğimizi vurgulamıştın.

Aileler kurumlarımıza geldiğinde ilk sordukları sen olurdun. Engin halk sevginle onları sevdiğin gibi, onlar, da seni sevmişti. Saygılı olduğun gibi, bizlere de halkımızın karşısında oturumuza, kalkışımıza, giyinişimize, davranışlarımıza dikkat ederek, onlardan biriymişiz gibi davranmamızı öğütlerdin. Halk ilişkile¹rine giderken, onlara laf kalabalığı yapmaktan çok, onları dinler, birkaç sözle çözerdin sorunlarını. Bir gün mahallelerden bir ailemize ilaç bulabilmek için gün boyu koşturduğunu, saatlerce ilaç kuyruğunda beklediğini anlatınca bir arkadaşımız "bütün bunlar sadece bir ilaç için mi?" diye sorduğunda cevabın hazırды. "Elbette, değer buna, halk senden bir iğne dahi istese bulacaksın, hazine bulmakla bunu bulmak arasında bir fark görmüyorum ben" deyivermiştin.

Yoldaşlarına emek vermeyi çok seviyordun. Bir gün polis tabiki vs. üzerine konuşuyorduk. Ben bunlardan anlamadığımı söylediğimde beni yanında saatlerce dolaştırarak, bütün gününü bana ayırmış ve uzun uzun anlatarak emek harcamıştın. Kimbilir daha kaç yoldaşımız senden çok şeyler öğrendi. Yol göstericiliğinle çoğumuzun önünü açarak gelişmesine katkıda bulundun.

Şehitlerimizin yaşamını incelemeyi, onlardan ders çıkarmayı seviyordun. Şimdi ölümünle şehitler kervanına yeni bir sayfa ekledin. Gözün arkada kalmayacak Uğur Yoldaş. Senin ve tüm diğer şehitlerimizin ışığında yürümeye devam edeceğiz. Mütevazı-lığını, emekçiliğini, yiğitliğini kendimize kaftan giyerek, yeni direniş mevzilerinde, barikatlarda yaşatacağız seni. Gülüşünle, sıcaklığınla ve içtenliğini aramızdaydın, aramızda kalacaksın.

YavuzMAMAÇ

T
U
R
A
N

K
I
L
I
Ç

(1958 Kınık Taştepe Köyü-İZMİR)

Oğlu Ertuğrul da karşı koğuştaydı. Turan bir yandan düşmanın barikatları yarmasına engel olmak için bütün enerjisiyle çalışırken, son bir kez de karşı koğuştaki yoldaşlarını görmek için onlara seslendi. Zafer işareti yaparak selamlıyordu. Oğlu, yoldaşıydı. Turan bir köylü aydın, bir devrimci babası, birçok köylüyü eğitmiş bir köylü önderi devrimciydi. Turan, yaşamı boyunca toprakla boğuşmuş, onun ustasıydı. Ama, kendi deyimiyle ülkesinin ve halkının gerçeklerini kavradıktan sonra "...kendi kendime tarla, bağ, bahçe işlerinde ölüp gideceğim, en büyük isteğim, çatışarak ölmektir..." diyor ve daha etkin görevler istiyordu. Düşmanla dişe diş çatışmanın onuruyla ölecekti.

Halkın tüm sadeliğini, açıklığını üzerinde taşıyan Turan, nice keskin devrimcilerin yaptığı gibi oğlunu mücadeleden uzak tutmak için çeşitli yollara başvurmak yerine, oğluna "...bana oğul olarak vereceğin en güzel şey gerilla olmandır. Beni gerilla babası yap yeter..." derdi. Şimdi baba-oğul aynı cephede, aynı üste savaşıyorlardı. Muthydular.

"O Benim Babam, Yoldaşım ve Öğretmenimdi!"

Babam mücadele yaşamında devrimci harekete her koşulda maddi manevi birçok olanak sundu. O, devrimci harekete olanak sunmaktan büyük mutluluk duyardı. 12 Eylül öncesinden kalma yığınlar gibi köşesine çekilip oturmadı. Her zaman devrimci saflarda yerini aldı. Babam düzen içinde rahat yaşayacak ekonomik olanaklara sahipti ama O, böyle yaşamın onursuzca bir yaşam olacağını biliyordu... Ve bunu tercih etmedi.

Babam mücadeleye maddi olanak sunmakla yetinmedi, birçok insanı mücadeleye kattı. O'nun mücadelede yer alan

birçok insanda emeği vardır. Genç insanlara devrimci öğretmenlik yaptı. Köydeki bazı evleri halk okullarına dönüştürdü. Köylülerle olan ilişkilerine çok önem verirdi, insanların sorunlarına çözüm üretir, yardımcı olurdu. Hiçbir zaman yorulmadı. Hareketin bölgede verdiği irili ufaklı bütün görevlere koştu. O, Devrimci Sol kültürünü, Parti-Cephe kültürünü insanlara taşıdı.

Parti-Cepheye ve onun savaşına sonuna kadar bağlıydı. Cezaevindeki Halk Kurtuluş Savaşçılarının sıcak savaşa katılabilmelerinin önemini biliyor, halkımıza kazandıracaklarını görüyordu. Bu kazanımlar için, Buca'da gerçekleşen özgürlük eylemine elinden gelen katkıyı sundu... Ve sonuçta dört yoldaşımız özgürlüklerine kavuşurken, kendisi cezaevine girdi. Parti-Cephe tutsaklarının özgürlüğü için kendi özgürlüğünü teredütsüz feda etti.

O, devrimci yaşamıyla insanlara hep örnek oldu. Köyde inisiyatif sahibi bir insandı. Köylülere sözünü dinletmesini bilirdi. "Devrimci insan yaratıcı olmalı, kurnaz olmalı" derdi. Ve çevre köylerdeki insanları örgütlemek için çeşitli yöntemler bulurdu. Çevresindeki Sünni köyleriyle olan ilişkisine de çok önem verir, titiz davranırdı, Bundaki amacı ise, halklar arasındaki derin ayrımı, düşmanlığı ortadan kaldırmaktı. O, "tek bir ayrım olur, o da sınıfsal ayrımdır, emek-sermaye ayrımıdır" derdi. O, bulunduğu bölgede hiçbir soruna seyirci kalmamıştır. Seyirci kalmanın devrimcilere zarar getireceğini bilirdi, insanların her sorununu kendi sorunu olarak gördü, vakıf oldu, çözüm üretti. "İnsanlara böyle yaklaştığımızda, devrimcilerin terörist olmadığını gösteririz" derdi.

Benim hareket saflarında yer almamda, babamın emeğinin payı çoktur. O bana hem devrimci öğretmenlik yaptı, hem yoldaş oldu hem de babam. Aramızdaki ilişki baba-oğul ilişkisini aşmış yoldaşlık ilişkisine dönüşmüştü. Babamın böyle bir ilişki yaratılmasında büyük çabası vardır, ilk "savunma" dersi verdiği insanlardan biri de bendim. Ve onu can kulağıyla dinlerdik.

O, "her babanın oğlundan mutlaka beklentisi olur ve bu O'nun en doğal hakkıdır" derdi. "Benim, baban olarak sen-

den beklediğim, beklentim ise devrimci olman. Parti-Cephe gerillası olarak özgür vatan için savaşmandır. Bana oğul olarak vereceğin en güzel şey, gerilla olmandır" derdi. Ben bazen "Şehit babası olmaya hazır mısın?" dediğimde, gülerek, "Sen de şehit oğlu olmaya hazırlan. Ben şehit babası olmaya hazırım" derdi. Ben de hazırım ve oldum. Bana en güzel babalık vazifesini yaptın. Beni şehit oğlu mertebesine getirdin. Bana bıraktığın bu mirası yaşamımın sonuna kadar savaşarak koruyacağım. Bu değere leke düşürmeyeceğim. Bana "eğer devrimci olmazsan veya devrimci olup da mücadeleyi bırakırsan seni evlatlıktan men ederim" demiştin ilk tanıştığımızda mücadeleyle. O sözün yolunu aydınlatacak. Ve sen şimdi şehit oldun, gülerek kucakladın ölümü Yusuf ve Uğur Yoldaşlarınla birlikte. Buca Direnişi'nde şehit verdik seni, devrim tarihimize altın harflerle geçtin, geçtiniz. Her barikat direnişinde birkez daha ölümsüzleşeceksin. Kanınla kızışlaştıran mücadele bayrağını, onurla bıraktığın yerden hiç düşürmeden taşıyacağım. Katillerini biliyoruz, hesabını soracağız. Faşizm sizi katletmekle bizi yok edeceğini sandı. Ama bu çabaları boşunadır. Çünkü biz, öldükçe çoğalır, çoğaldıkça savaşırız. Şimdi faşizme olan kinim bir kat daha arttı. Artık ölümüne savaşma günleridir. Şimdi senin ve iki yoldaşın gibi ölümü ölümsüzleşerek yenmenin zamanıdır. Sen rahat uyu ebedi yatağında baba, hesabınız sorulacak, katilleriniz cezasız kalmayacak. Sizlere devrim sözümüz var. Söz onurdur. Onuru çiğnetmeyeceğiz. Mücadelen, mücadelemize ışık tutacak.

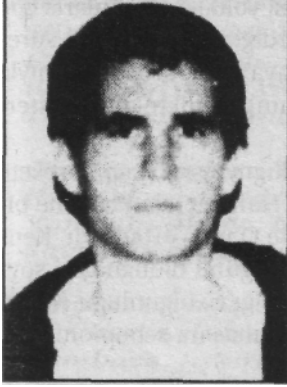
Yaşasın Buca Direnişimiz!

Buca Şehitleri Ölümsüzdür!

Yolumuz Devrim Yolunda Düşenlerin Yoludur!

Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi!

Mücadele arkadaşı
Ertuğrul Kılıç

**YÜSUF
BAĞ
(1970-
Kayseri,
Pınarbaşı)**

1989'lardan beri DEV-GENÇ'liydi. Olgun, ağırbaşlı kişiliğiyle, kitlelerle kurduğu sıcak ilişkilerle bir kitle örgütleyicisiydi. İzmir'in bütün gösterilerinde, direnişlerinde O'nu görmek mümkündür. Bu nedenle de gözaltını'ne tutsaklığı sık sık yaşamıştı. Sade, mütevazı yaşamıyla, ilişkileriyle bir DEV-GENÇ'Hden çok, doğal bir halk önderi karakterindeki Yusuf, aynı zamanda barikatların, direnişlerin en önünde olan insandı. Barikatların, direnişlerin yılmaz savaşçısı Yusuf, şimdi barikatın en önünde, yıkılan duvarlar önünde, düşmanın geçmesine engel olmaya çalışıyordu. Düşman, Yusuf'un cesedini çığnemedi barikadı aşip geçemedi.

**"Duvarlarda Çınlayan Kahkahası
Barikatlarda Silah Oldu"**

Yusuf BAĞ ile ilk olarak üniversitede tanıştım. Emekçi bir alilenin çocuğuydu, izmir'in '80' sonrası ilk DEV-GENÇ'liler'i arasındaydı. Mücadeleyle de izmir'de tanışmıştı. Kısa sürede okulda, gençlik içerisinde belli bir yer edinmişti. Sıcaklığı, dostane ilişkileri, hoş sohbetiyle insanlarla çok kolay ilişki kuruyordu. Hatta bu özelliği nedeniyle dönem dönem espri yapardı. "Benim görevim insanlarla tanışmak, sizinki de örgütlemek" derdi. Ancak DEV-GENÇ'li olduğu sürece ilişkilerine politikliği taşıyan, kavganın sıcaklığıyla sohbeti koyulaştıran olgun ve mütevazı kişiliğiyle insanları kendisine ve mücadeleye çekmeyi başaran birisiydi.

tik cezaevi deneyimini, 1990 yılında 16 Mart Katliamı'nı protesto forumuna polisin saldırısı sonucu gözaltına alınıp tutuklanmayla yaşamıştı. Yaklaşık 3 ay tutuklu kaldı. Eylül '93'te tutuklanarak tekrar cezaevine geldi.

Yusufun kendisini yenileme, hareketle bütünleşme süreci cezaevinde de devam etti. Uzun süren kendini aşma mücadelesinin başarıyla çıktı. Artık yaşamımızın ortasındaydı. Yöneticiydi,

eğitmendi, öğretmendi, öğrenciydi, dosttu, yoldaştı, insanlarla çok çabuk ilişki kurardı. Kendi doğallığıyla girdiği ilişkilerde kısa sürede tüm duvarlar yıkılır, her şey paylaşılmaya başlanırdı. Bu yanıyla birçok genç yoldaşımız için örnekti. O'nunla birlikte olmak isterlerdi.

Yusuf insanlara karşı gösterdiği doğallığı ve sıcaklığı, harekete karşı da açıklık ve samimiyetle gösterirdi. Hareket için Yusuf ne bilinmez, ne de çözülmez bir insandı. Neyse O'ydu, ortadaydı. Kendisini olduğu gibi ortaya koyardı. Düşündüğünü olduğu gibi söyler, bunu yaşamına da yansıtırdı. Ağırbaşlılığı ve olgunluğu en belirleyici yanıydı. Mütevazı kişiliği az konuşmasına sebep olurken, sözünü de esirgemez, yerli yerine oturturdu.

O tüm yönleriyle kendi için özgür tutsağı yaratma mücadelesi içindeydi. Olumluluk ve olumsuzluklarıyla kendini ortaya koymasını bildiği gibi, kendini aşma mücadelesinin yakıcılığını da biliyordu. Bunun bir yanını ideolojik-politik yetkinliği sağlama mücadelesi oluştururken, diğer yanını da cezaevinde dışı dışı sürmekte olan irade savaşı oluşturuyordu.

Buca Cezaevi'nde her geçen gün yükselen irade savaşında Yusuf hep ön saflardaydı. Örülen her barikatta emeği vardı. Hem bir barikat kurmayı, hem de hamalıydı. Günlük yaşamımızda, gece karşılıklı koğuşlarda eksik olmayan, kulaklarımızda çınlayan kahkahalarını barikatlarda da duyardık. Barikatlar açıldığında, anmalarda, eğlencelerde tüm yoldaşların ısrarları arasında, biraz da ağırdan alarak ortaya çıkar, tüm heybeti ve inceliğiyle bizlere Çerkez dansı oynardı. Az oynamasına rağmen yoğun ilgi görürdü. Kendini beğeni ile izlettirirdi. Yine barikattaydı, en öndeydi.

Düşman coplan, kalasları, gaz ve sis bombalarıyla gelmişti. Yıkacaktı barikatları. Her dönem vurguluyorduk, "Bu barikatları benzerimizi yıkarak yıkarsınız" diye.

Çerkez halkının mütevazı evladı, barikatlarımızın yılmaz emekçisi, düşman seni katlederek kahkahalarını yok edeceğini sanıyor. Sen rahat uyu Yusuf yoldaş, sen rahat uyu. Barikatlarda dalgalandırdığın, can pahasına yükselttiğin direniş bayrağı bizim ellerimizde. Bugün yükseklerde. And olsun ki, bizlere bıraktığın bayrağı daha da yükseklerle kaldıracak. Faşist cellatlardan hesabını soracağız.

**ALİ
ARSLAN**

VATAN BUCA OLMUŞTU

*Şiir yoktu, tőrķő yoktu Eylöl gőnő
zindanda Bombaların tőrķősiydi Tek
duyulan o anda*

*Şiir diye haykırları Kanlı sloganlardı
Yıpranmış boğazlardan Savrulan
cellatlara*

*Çetindi savaş setindi Barikatta,
duvarlarda Bombaya, fıőkıran suya,
Ölüme direnilai*

*Ve yangın kuşatırken Koğuş
duvarlarını Adlarına "özgőr" dendi
Nice barikatlarda*

*Özgörlük yare sarılmak Avare gezmek,
yaşamak, Zincirsiz ayaklara Sınırsız
koşmak değıldi*

*Özgörlük yanan yürekti, Ölüme
gölmekti hınçla Zindanda bir avuç
canla Ordulara direnmekti*

*Şiir yoktu, tőrķő yoktu Belki o gőn
zindanda Ama yaşanan destandı, Bir
armağandı yarına*

*Ve susarken üç nefer can Tarih yine
konuştu; Namus Buca, Onur Buca
Vatan Buca olmuştu*

**25 Eylöl 1995
Buca**

ALTINCI BÖLÜM

**TANIKLIK
LAR
ANLATIM
LAR
MESAJLA
R**

BÜTÜN MEVZİLERDE ŞEHİTLERİMİZİN EMEĞİ VARDI

Elleri kolları bağlı beklemedi, hiçbiri ölümü. Barikat kurdular, malzeme taşıdılar, bombalara hücum ettiler. Barikat başlarında, tavanda, mazgalda, koğuştaki tüm mevzilerde Yusuf, Uğur ve Turan yoldaşların emeği vardı.

**" 'Son Birer Cigara İçelim' dedim.
Güldü, 'Sonra İçeriz' dedi"**

(...)

"Artık barikatın önü biraz açılmış, itfaiye hortumu devamlı ön taraftan içeriye su sıkarak olmuştur. Turan yoldaşımız sürekli cam getirerek bana veriyordu. Ve 'Yoldaş, senin boyun uzundur, bu camları yukarı verir misin' diyordu. Turan yoldaşımız hiç tereddüt etmeden, rahat bir şekilde durmadan cephaneye taşıyordu. Barikat yıkıldıktan sonra artık düşmanla yüz yüzedik. Turan yoldaşımız yine, o köyündeki emekçi kişiliği ve yorulmak bilmez haliyle sürekli sunta parçalarını kucağında taşıyıp, ön saflara getiriyordu. Adeta tarlada günlük bir işi yapar gibiydi..."

(...)

"Yusuf patlatılmış olan baştan üçüncü mazgalın önüne dolap ve suntalarla barikat oluşturmuş, sırtını da dolaba yaslamış, içeri girmek için vurulan darbeleri engelliyordu. Bir ara baktım cebimdeki sigara hala sapasağlam duruyordu. Yusuf'un seveceğini tahmin edip, 'son birer cigara içelim' dedim. Güldü. Alıyordu ki, son anda vazgeçip, 'sonra içeriz' dedi. Çakmağını bile hazırlamıştı..."

" 'Elinde tutma' dediği anda, bomba patladı."

"Tavanda yeni bir delik açıldı. Buradan da bomba atacaktılar. Deliğin altına geçtim. Bir arkadaş bir kova suyun başında nazır bekliyor. Uğur'la birlikte ıslak bir havlunun uçlarından tutarak tavandaki deliğin altına tutuyoruz. Atılan bombalar havlunun içine düşüyor. Hemen ıslak havluyla sarmalayıp suya sokuyoruz. Bir bomba daha geldi. Ama bu farklı. Hemen eli-

me aldım havluyla. Uğur, 'elinde tutma' dediği anda bomba patladı. 2 metre geriye düştüm. Uğur hemen yanıma koşup 'bir şey oldu mu?' diye sordu. Sağıma solum baktım. Elim kolum yerinde, gözlerim de görüyor. 'Yok' dedim, 'sadece bir şimşek çaktı gözümde.' Uğur kolumdan tutup kaldırdı", tekrar görevimize döndük..."

"Neşemizi kaybetmemiştik..."

"Barikatın çözülmesine az bir zaman kalmıştı. Suntaları kırıp, düşmana atmaları için barikattaki yoldaşlara veriyordum. Ben suntaların ucunu ranzaya dayayıp kırmak için üzerinde iki ayağımla zıplıyordum. Bir ara tam zıpladığımda Yusuf suntayı ayaklarımın altından çekiverdi. Küt diye boşluğa düştüm. Yusuf benim şaşkın halime bakıp bakıp gülüyordu. Şaşkınlığımı atlatınca kahkahalarına ben de katıldım... Çatışmanın en kızgın anında dahi birbirimize şaka yapacak kadar rahattık, neşemizi kaybetmemiştik..."

DHKP-C'li Kadın Tutsaklar Anlatıyor:

C-3

(...)

Öğleyin saat 13.00'de maltada hareketlilik başlıyor. Önce Cezaevi Savcısı, 1.Müdür ve Alay Komutanı'nın geçtiğini görüyoruz. 6. koğuşa gidiyorlar. Gardiyanlar gidip geliyor. Az sonra kasklı askerler geçiyor. Bu arada elektrikler ve tüpümüz birkaç saat önceden kesilmişti. Bu dikkatimizi çekmişti. Sularımızı da kesebileceklerini düşünerek, tüm kapları suyla dolduruyoruz.

Rütbeli olanların askerlere "sert davranın" dediği duyuluyor. Olağanüstü bir durum olduğu açık. Hemen barikat hazırlıklarına başlıyoruz. Dolaplar, yataklar, suntalar hazır. Koğuşumuzun yapısından dolayı biraz zorlanıyoruz ve barikat kurma işlemi uzun sürüyor. Barikati kurduğumuzda "Yaşasın Barikat Direnişimiz" sloganları geliyor. Diğer koğuşların da barikat kurduğunu anlıyoruz. Bu arada 2. koğuş barikatta olmadığından, kapı aralığından maltayı gözlemleyebiliyor. Onlardan gelişmeleri öğrenmeye çalışıyoruz.

Biraz sonra maltadan yaralı askerlerin geçtiğini öğreniyo-

ruz. Yoldaşlarımız ilk saldırıyı püskürtmüşler. Maltadan koşuşturma, bağırma sesleri geliyor... Bekleyiş devam ediyor...

Birden büyük bir gürültüyle patlama sesleri duyuyoruz. Art arda patlıyor bombalar. Aynı zamanda ortalığı duman kaplıyor. Ve "Yaşasın Yangın Direnişimiz" sloganını duyuyoruz. Hemen slogan atıyoruz. Pencereleeri sunta ve battaniyelerle kapatıyoruz. Bomba sesleri kesilmiyor. Sayamıyoruz. Biz de pence-rede çarşaf ve battaniyeleri tutuşturuyoruz. O an tek düşündüğümüz yoldaşlarımız. Yoldaşlarımızın çatıştıklarını, mevziinizi ölümüne savunduklarını biliyoruz. Koğuşlarımız bizim için birer direniş kalesi artık. Bulduğumuz mevzide düşman kuşatması altında, halkımıza layık olmak için, devrim için, özgür vatan için çatışıyoruz şimdi. Halklarımızın umudunu, geleceğini temsil ediyoruz. Şaşırmıyoruz, en ufak bir panik yaşamıyoruz. Bizler, özgür tutsaklar olarak cezaevlerini de halkın mücadelesinin yaşandığı bir cephe olarak görüyoruz. Kendimizi hiçbir zaman bu mücadelenin dışında, uzağında görmedik...

Yükselen dumanlarla birlikte, yoldaşlarımızın koğuşu ve kendilerini yakmış olabileceklerini düşünüyoruz. Sloganlar geliyor. "Operasyonlar Bizleri Yıldırılmaz", "İşkenceci Katillerden Hesap Sorduk Soracağız" ...Maltadan koşuşturma sesleri geliyor yeniden, itfaiyeciler geçiyor. 6 ve 7'den sonra hedefin 3. koğuş olduğunu biliyoruz. Birazdan buraya gelecekler ve biz de yoldaşlarımız gibi; Sabolar, Edalar, Esmalar, Özlemler... gibi çatışacağız.

Yoldaşlarımızı çok merak ediyoruz. Şehitlerimiz olabileceğini düşünüyoruz. 3,5 saat süren çatışmanın ardından maltadan duyulan sesleri 2.koğuştakiler bize iletiyor. Şimdi tek tek maltaya çıkarıyorlar. Yarı baygın ve ölü durumundaki yoldaşlarımıza hayvanca saldırıyorlar. Biz sadece sesleri duyabiliyoruz, isim saymaya başlıyorlar. Sloganlarımız yükseliyor. "Hücreler, Sürgünler Bizleri Yıldırılmaz". Dışarıda itfaiye, ambulans ve polis arabalarının sesleri birbirine karışıyor. Yaralıları ve büyük ihtimalle ölülerimizi dışarıya taşıyorlar. Öfkeden deliye dönüyoruz. Düşmanın gelmesini bekliyoruz.

Askerler, özel tim, sivil polis ve gardiyanlardan oluşan katiller maltayı boşaltıyorlar. 7. koğuş tamamen yanmış neredeyse.

Bize de girmeye cesaret edemiyorlar. Yoldaşlarımızın direniş karşılarında şaşkınlar. Bize de gelseler değişen bir şey olmayacak. Koğuşumuzdan cesetlerimiz çıkacak.

Akşam üzeri ilk haberleri dinliyoruz. Bir şehidimizin olduğunu öğreniyoruz. Ardından sayı ikiye çıkıyor ve onlarca yoldaşımız yaralı. Şehitlerimizin olduğunu öğrenince, daha büyük bir kin ve öfkeyle sloganlarımızı haykırıyoruz "Şehitlerimiz Ölümsüzdür, Hesap Sorduk Soracağız." Şehitlerimizin kimler olduğunu merak ediyoruz. Sürekli haberleri dinliyoruz. Şehit sayımız ve yaralıların durumunu öğrendikçe saldırının ve çatışmanın boyutunu daha iyi kavırıyoruz. Kimimizin gözleri doluyor ama acımızı içimize gömüyoruz. Hayır, yas tutmayacağız. Savaş sürüyor... Düşman bombasıyla, tankıyla, topuyla girer belki. Belki ölülerimiz çıkar ama kazanan biziz, zafer bizim... Geçemediler ya o kapıdan cesetlerimizi çiğnemedi, teslim alamadılar ya bizi, ZAFER BİZİM. Şu an mevzide biz varız. Gelirlerse, karşılarında şehit yoldaşlarımızı bulacaklar, aynı bağlılık ve coşkuyla, başımız dik, ayaktaız.

Karanlıkla birlikte sessizliğe gömülüyor her yan. Sloganlarımızla yırtıyoruz karanlığı. Boğazlarımız parçalanana kadar marşlar söylüyoruz. Şehitlerimiz için meşalelerimizi yakıp pencerelere asıyoruz. Ve tabii ki bayrağımızı. Eda'nın sesiyle sesleniyoruz şimdi: "Bayrağımızı astık. Gökyüzünde emekçilerin orak çekiçli yıldızı dalgalanıyor, Korkaklar, Hadi girin, Tankınızla, topunuzla gelin, girin içeri. Cesaretiniz Varsa Gelin!"

Gece nöbetleşe dinleniyoruz. Gücümüz, enerjimiz bizim için gerekli. Her an tetikteyiz. Karşı koğuştan ipimizle yiyecek geliyor. Günün ilk ışıklarını yine sloganlarımızla karşılıyoruz. Hemen haberleri öğrenmeye çalışıyoruz. Şehitlerimizin sayısı hakkında kesin bilgimiz yok. Hemen barikatın ardında pankart yazmaya başlıyoruz. "Şehitlerimiz Ölümsüzdür, Hesabını Soracağız". Dostlarımız da yardım ediyor. Pankartımızı hazırlayıp bayrağımızın altına asıyoruz. Tilililerle, coşkuyla halaya duruyoruz. Düşmanı, saldırıyı, direnişimizi değerlendiriyoruz, sohbetler ediyoruz. Saat başı slogan atıyoruz, disiplinimizi hiç bozmuyoruz. Herkes görev bilinciyle, bir savaşçı olarak davranıyor...

O gece şehitlerimizden birinin Turan Ahimiz olduğunu öğreniyoruz. Turan Ahi bir emekçi, bir halk önderi. Partiye bağlılığıyla örnek biri... Eşi de aramızda. Biz gece öğreniyoruz, ama ona sabah açıklıyoruz. Önce inanmak istemiyor anamız, göz yaşlarını tutuyor. Üzülüyor doğal olarak, 20 yıllık eşini kaybetmenin acısı var. Ama eşine yaraşır biçimde karşılıyor, öfkeyle haykırıyor sloganlarımızı...

Barikatın üçüncü günü görüşme için temsilci çağrılıyor. Adalet Bakanlığı'ndan görevliler gelmiş. Görüşme uzun sürüyor. Yaklaşımları bizi yatıştırmak doğrultusunda oluyor ama yanılıyorlar. Hiçbir güç öfkemizi dindiremez. Yatışmayacağız, mutlaka hesap soracağız. Asıl şimdi korksun düşman. Şehitlerimizden aldığımız güçle daha bir bilendik şimdi. Dışarıda Partimiz'le-Cephemiz'le, yoldaşlarımızla hesap soracağız. Ailemizin her ferdinin bu inançla yanıp tutuştuğunu biliyoruz.

Görüşme sonunda hastanedeki yoldaşlarımızdan haber alıyoruz. Şehit sayımız 3, 40 kişi de yaralı. Durumlarını öğreniyoruz ve barikatımızı kaldırıyoruz. Barikat kalkıyor ama işkenceci katillerin hiçbiri kapımıza yaklaşmıyor. Yanaşmaya kalkanlar öfkemizden kurtulamıyor. Camlarla, sopalarla saldırıyoruz. Gelirlerse göğüs göğüse çatışacağız.

Akşam sayım vereceğiz. Ama gardiyanlar korkudan giremiyorlar. Bakışlarımız bile onları korkutmaya yetiyor. Ancak avukatla birlikte girip sayım alabiliyorlar. Karavana, ekmek gibi ihtiyaçlarımızı vermek için kapıya geldiklerinde dahi, ordu halinde geliyorlar.

Evet, düşman üç yoldaşımızı katletti, onlarcasını yaraladı. Ama işte zafer bizim, Buca bugün bir direniş kalesi.

Yaratılan gelenek dalga dalga yayılıyor şimdi. Düşmanın bütün politikaları alt üst oldu.

Biz halkız.

Zafer şehitlerimizle kazanılıyor, savaş onlarla büyüyor. Biz de savaşımızı daha da büyötmek, yeni zaferler kazanmak için yeri geldiğinde ölümü onlar gibi karşılayacağız.

"İki Üç Santim Aralıktan Gördüklerim Tam Bir Vahşetti"

Maltada yaşanan katliam saldırısını, 2. koğuşun kapı aralığından seyreden PRK-Rızgari davasından bir kadın tutsak, gördüklerini kavramakta güçlük çekiyor. Gözleri önünde yaşanan vahşet karşısındaki çaresizliği, ona, bir yıl önce geldiği cezaevinde ilk kez tutsak olduğunu hissettiriyor. Faşist asker ve gardiyanların, koğuşun içinde kalas ve demir çubuklarla öldüresiye dövdükleri yaralı direnişçilere, taltada tekrar nasıl işkence yaptıklarına tanık oluyor... (...)

"Onlarca asker, bir arkadaşın başına üşüşmüş, tekmelerle, kalaslarla, coplarla dövüyorlardı. Yüzü tanınmayacak durumdaydı. Her tarafı kan içindeydi. Ellerini kelepçelemişler ve kelepçelerden tutarak sırtüstü yerde sürüklüyorlardı. Askerlerin sayısını söylemem mümkün değil, çok kalabalıktilar. Yerde yatan arkadaşları hem sürükleyip, hem de kapı altına doğru götürdüler. Ve peş peşe kanlar içinde, üstlen çıplak arkadaşları zincirlerle sürükleyip, döverek taşımaya başladılar. Büyük olasılıkla arkadaşları koğuşta öldüresiye dövmüşlerdi. Bu, hallerinden belliydi.

Benimle bakan arkadaşlardan biri, 'arkadaşlar, kan kokusunu alıyor musunuz?' dedi. Bu arada gözüm zemine takıldı. Zemin kıpkırmızıydı. Yoğun ve ağır bir kan kokusu koğuşa girmeye başladı. Yanımdaki arkadaşlardan biri, kusarak gitti. Maltada iri kıyım bir asker, başını duvara dayamış, kusuyordu. Başka bir asker de yerdeki arkadaşları tekmeleyerek, 'ulan kanınız bile pis kokuyor' diye bağıırıyordu. Genç bir er ise, ağlamaya başladı. O sırada öbür askerler ona küfrederek, dışarıya atıldılar. Bu arada koğuşlardaki tutsaklar, tüm güçleri ve öfkeleriyle, 'İşken-ce Yapmak Şerefsizliktir', 'Operasyonlar Bizleri Yıldırılmaz' sloganları atıyorlardı. Benim gördüğüm manzara ise korkunçtu. Hayatımda ilk defa bu kadar çok kan ve öldüresiye dövülen insanlar görüyordum. Ama sanki o an donmuştum; gözümü kırpmadan arkadaşların dövülüşünü seyreliyordum. Koğuşlardaki arkadaşlar, slogan atmaya başlayınca, bizim kapıya gelip iğrenç küfürler ederek, 'merak etmeyin, birazdan size de

geliyoruz' demeye başladılar.

Hayatının en kötü anlarını yaşıyordum. Ve hiçbir şey yapamamak ise en kötüsü... Bir yıldır cezaevindeyim ve ilk defa, tutsak olduğumu yakıcı ve ağır bir şekilde hissediyordum. Çaresizlikten ardı ardına sigara içiyor, halen dövülen arkadaşlara üzülüyordum.

Bu arada koğuşlardan 'Hücreler Sürgünler Bizleri Yıldırılmaz', 'Yaşasın Devrimci Dayanışma' sloganları atılmaya başlandı. Sonra askerlerden biri 'yeter artık' dedi. Ama onu kimse duymuyordu. Halen arkadaşları dövüyorlardı. Bu arada gardiyanlardan bazıları döven gardiyan ve askerlere engel olmaya çalıştılar ve birbirlerine girdiler. Tam karşımda bir arkadaş yerde yatıyor, birkaç asker ise postallarıyla onun sürekli kafasına ve yüzüne vuruyorlardı. O ise cansız yatıyor, ancak darbelerden vücudu sarsılıyordu. (...)

Bir arkadaş ise, ayakta duruyor, yürümeye çalışıyordu. Bu sefer askerler ona saldırıp, 'nasıl ayakta kalırsın?' diyerek dövmeye başladılar. O ise inatla ayağa kalkıyordu. Sonunda cansız yere yığıldı. Bu arada bir gardiyan elinde kartlar, sayım yapmaya çalışıyordu ancak kimlikleri çıkaramıyordu. Sonunda arkadaşlara isimlerini sormaya başladılar. (...) Kiminin boğazına yapışıp, 'ismin ne ulan?' derken, sesleri bir hayvaninkini andırıyordu. O an insanlıktan çıkmış, çıldırmışa benziyorlardı. Sonunda, elleri kelepçeli olan 10-12 arkadaşın şevke gideceğini açıkladılar. Ardından dayak faslı yine başladı. Ve onlarca asker arkadaşların üstünde yürüyüp, tepinerek, 'Ne Mutlu Türküm Diyene' sloganını atmaya başladılar. Kapının arkasından kemik kırılma sesleri geliyordu. Gardiyanlar, 2. müdürler paçalarını sıvamış, kanlara bulaşmamaya çalışarak bir aşağı bir yukarı koşturuyorlardı. Birisi 'bunlar şevke gidecek, bunları böyle götürmek mümkün değil, tedavi ettirmek lazım' diyordu. Gardiyanlardan biri DHKP-C'li arkadaşların temsilcisini sormaya başladı. Ancak bulamıyorlardı. Kimi 'alt hücrelere attık', kimi, 'yok, koğuşta olabilir' diyordu. Sonunda birisi, 'burada işte' dedi.

Askerlerden biri 'şevke gideceklerin tedavisine başlansın'

dedi. Ve maltadan askerler çekildi. Her yer kandı. Bizim kapı bile kan içindeydi. Yerde arkadaşlar cansız bir şekilde yatıyordu. Bu sefer maltaya faşist gardiyanlar toplandı. Yerde yatan arkadaşları dövmeye başladılar. Bu arada bazı gardiyanlar, arkadaşları kelepçelerinden çekip, yerde sürükleyerek kapı altına taşıyordu. Yine böyle bir arkadaş sürükleyerek taşıyan bir gardiyanın önünü faşist gardiyanlar keserek, 'bırak orospu çocuğunu, kendisi yürüyerek gitsin' dediler. Gardiyan, arkadaşını bırakınca, ka" sini olanca hızıyla yere çarptı. Hiç hareket etmiyordu. Ancak gardiyanlar onu inatla yürütmeye çalışıyorlardı. Hiç hareket edemeyince, sürükleyip onu da taşıdılar. Bir anda ortalık ölüm sessizliğine büründü. Koğuşlardaki sloganlar da durmuştu. Bir süre sonra maltadan inleme sesleri gelmeye başladı. Arkadaşların bazıları kusuyordu. Ortalıkta birkaç gardiyan ve itfaiyeciler vardı. Olayın kini ve nefretiyle marş söylemeye başladık. Hiçbir şey yapamıyorduk. Bari sesimiz gitsin, güç versin onlara, moralleri yükselsin istiyorduk:

*Gayrı dur durak yok yoldaşlar
Çınlasın çınlasın doruklarda
Çınlasın kavgâ borusu Döne
döne yane yane geliriz Biz dostu
da düşmanı da biliriz Gelir
günler gelir Silah da çeker
vururuz Gelir günler Ölüyoruz...*

Biz marş söylerken, gardiyanlar ve itfaiyeciler kapımızı tek-meliyordu. Sonra yine sessizliğe gömüldük, O sırada doktorlar belirdi maltada. Kasalarla serum taşınyordu. Ancak, 'damara giremiyorum, vücudu serum kabul etmiyor' diye bağıryorlardı. 'Bunları hastaneye götürmek lazım' diyorlardı. Arkadaşları sedyelere, battaniyelere koyarak taşımaya başladılar. Bu işi adli tutuklular yapıyordu. Onların bile üstü başı kan içindeydi» Çoğu arkadaşların yüzü tanınmayacak durumdaydı. Sonra tüm arkadaşları maltadan çıkardılar..."

"Ağır Bir Kan ve Barut Kokusu Vardı"

21 Eylüldeki katliama tanıklık edenler, gördüklerini ve yaşadıklarını dehşet içinde anlatıyorlardı. Bunlardan biri de, işçi koğuşunda kalan bir adli tutukluydu. Yaşadıklarını anlatırken gözleri doluyor, sözcükler boğazında düğümleniyordu.

"Bizim koğuştan maltadaki bütün olayları görebiliyoruz. 21 Eylül günü bizim koğuşun kapısını kilitlediler, işçi koğuşu olduğumuz için, kapımızın kilitlenmesiyle 6. koğuşa ilgili bir şeyler olacağını sezinledik. Merak, hüznün ve korkuyla olayları izlemeye başladık. 6. ve 7. koğuşlardan birçok kişiyi tanıyorum. Özellikle iki üç arkadaşla iyi anlaşıyorum. Bu nedenle, idarenin, askerlerin bir saldırı yapacağını anladığımızda çok üzülüyorum.

Kapı aralığından maltada yüzlerce gardiyan ve askerinin ellelerinde kalaslarıyla dolaştığını gördük. İtfaiye geldi. Sloganlar atılıyordu. Tazyikli su sıkıyorlardı. Bir de oksijen kaynağı getirtiler. Tam bir karmaşa vardı. Savaş alanı gibiydi koğuşlar. 6. ve 7. koğuşlara su sıkıldılar. Bombalar patladı. Birçok bağırsık, çığırış ve gürültü vardı. Karşılıklı çatışma sesleri geldi. Dumanlar bize kadar ulaşıyordu. Daha sonra yangını maltadan izledik. 6. koğuştaki operasyon bitince, gardiyanlar bizi maltaya çıkardılar. Battaniyelerle 6. koğuştaki yaralıları aşağıya, hücreye taşımamızı emrettiler. Ortalık kan gölüydü. Tam bir vahşetti. Tanıdığım kişileri bile tanınamaz hale getirmişlerdi. Bizim koğuştakiler kanları, parçalanmış kafa ve elleri görünce dayanamadılar, kustular. Bayılanlar oldu. Altı yedi kişi taşıyamaz duruma geldi. Koğuşa döndü.

Benim gibi bazıları tüm bu vahşete rağmen zorla dayandık. Onları hemen hastaneye götürmek için, hızlı davrandık. Bazı gardiyanlar, yığılı, kanlı bedenlere o halde vahşice vuran askerlere 'başına vurmayın' diye yalvardı. Asker dinlemiyordu. Yaralıları kanlar içinde battaniyelere koyup hastaneye götürmek için koşarak ambulansa yetiştirmeye başladık. Kanları yerlerde oluk gibi akıyordu, bakamıyorduk. Tekrar kusanlar oldu. Koğuşa döndüler. Eski Bölüm'den bazı gardiyanlar, asker-

ler kadar vahşice saldırıyorlardı...

Daha sonra maltayı yıkattılar bize. Tam bir kan deryası vardı. 6. koğuşu temizlemeye gittik. Özellikle, direniş nasıl oldu diye ben de gittim. Bomba deliklerini betonla kapattılar. Yerlerde kanlar, yırtık ve dağılmış kitaplar, eşyalar, ağır bir kan ve barut kokusu vardı. 7. koğuşta barikat vardı. Slogan atıyorlardı. Alınlarında kırmızı bantlar vardı. Çok etkilendik. Bir kısmını tanıyordum. Yangından simsiyah duvarlar, yıkılmış ve darma-dağınık olmuştu. Tam bir savaş yeri gibiydi..."

Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde Görevli Bir Hemşire:

"Bunlar İnsan Değiller"

"Ben bu çirkeflği anlatmak istiyorum, insanlar artık derin uykularından uyansınlar. Susmanın, sinmenin, bana ne demenin anlamı yok. Yoksa sıra kendilerine geldiğinde, etrafta insanların kalmadığını farkedecekler.

Buca Cezaevi'ndeki tutsakların, bazı taleplerini kabul ettirmek için eylemde olduklarını biliyorduk. Ama saldırının bu kadar kanlı ve çirkef olacağını tahmin etmedik.

21 Eylül '95 günü 6. koğuşu, DHKP-C militanlarının koğuşunu tazyikli su ve bombalarla açmışlar. 300 kişilik asker ve kontrgerilla saldırmış, içeriden insanlar çıkartılırken, ellerinden ve bacaklarından tutularak fırlatılmışlar. Tam bir et yığını halinde, üst üste yığılmışlar. Sağlık ekibi, ambulansla gittiğinde et yığıyla karşılaştı. Sedyeye yerleştirilerek, Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne kaldırıldılar. Tam bir savaş alanıydı. Herkes bir panik, ne yapacağını şaşırmıştı. Bir yandan koşuşturuyorduk. Tüm yaralıları tanımayacak haldeydi. Hepsinin kafasına dikiş attık. Eller kollar kırık.

Biz insanlara yardım için koşuştururken, polisler bizi engellemeye çalışıyor. Askerler yoğun bakımda, yatakta yatan hastayı tekmeliyordu. "Ne yapıyorsun" diye bağırırdım. "O her şeyden önce hasta ve bana tedavi için gelmiş, bu bana yapılan saygısızlıktır" dedim. Tabii sağlıkçılar hasta gözüyle yardım etmek istiyordu. Askerler ise mümkün olduğu kadar engellemeye çalışıyordu. Bunlar ilk gece oldu.

ikinci gün: Hastaların hepsi bir odada. Ayakları zincirlerle yatağa bağlı. Askerler yoğun bakımda tur atıyorlar. Sözlü hakaretler yapıyorlar. "Bu kez sizi öldürmedik. İkincisinde sizi öldüreceğiz" diyerek küfür ediyorlardı. Bana, "Biliyor musun, iki kişi tıpcı, kafaları çalışmıyor, bu kadar okumuşlar yine de uğraşıyorlar. Biliyor musun, bu da valinin oğlu, o da bu işlerle uğraşmış". Yardım edenlerin hepsi anladılar onların kültürlü ve sıradan insanlardan farklı olduğunu. Biri bana "çok iyisiniz" dedi. Ben de "görevimiz, elbette yapacağız". "Siz de çok fedakarsınız" dedim. Tabii bu arada asker yanibaşımızda bizi dinliyordu.

Yoğun bakımın bir tane çıkışı var. O halde kaçmaları mümkün değildi. Ama hasta dışında kimsenin girmemesi gerekirken, askerler volta atıyorlardı.

İlk gün olaydan personelin haberi yoktu. Her yer polis kaynıyordu. Sabah mesaiye gelen arkadaşlar, personel kimlik kartlarını almadıkları için kapıdan içeriye alınmadılar. Şef muavini Serdar SAVAŞ'ı kapıdan dışarı zorla çıkarmışlar. O da sinirlenince "pis polis" demiş. Hemen şubeye çektiler. Bu insanlar zulüm yaparken kime güveniyorlar. Bir gün bizim elimize düşeceklerini unutmasınlar, yaptıklarından utansınlar.

39 kişi bir odada yatıyorlar. Odaya ilk girişte savaş kampına girmişsiniz gibi oluyor. Tek fark; hiçbir inilti sesi duymuyorsunuz. Görünüşe bakarsanız, insanlar mutlaka acı çekiyordur. O kadar vahşice dövülmüşler ki, kafası dikişsiz yok, kollar kırık. Kesinlikle insanları öldürmek için vurduklarını anlıyorsun. Tüm insanlar düşünüyor; bunu yapanlar nasıl insanlar.

Gözler morarmış ve kapalı, kafalar düşük ve sargılı, kollar alçılı. Bakıma o kadar muhtaçlar ki, ama bizi engelliyorlar. "Bırakın ölsünler, yemek vermeyin" diye tehditler savuruyor askerler. Hem insanları dövüyorlar, hastaneye getiriyorlar hem de hastalarla ilgilenmemize karşı çıkıyorlar. Bundan daha rezil ne olabilir ki?

Sağlıkçılar tüm çabalarıyla, zorluklar karşısında ellerinden geleni yapmaya çalıştılar. Ama şu olan, insanların yüz ifadelerinden okunuyordu. Bunları bu hale getirmeyi nasıl becerdiler? Herkes kendini savaş alanında hissetti bir an. Kendi güçleriyle direniyorlar yaşama. Düzen medyaları hiç söz konusu bile yapmadılar. Bosna-Hersek olaylarını saat başı bize bildiriyorlardı. Ve ayrıca gazete köşelerinde "Bosna'daki faşizm değil mi?" diyerek yazı yazıyorlardı.

Faşizmi gidip uzakta aramaya gerek yok. Faşizmin ta kendisini Türkiye'de yaşıyoruz. Olayı şiddetle kınıyorum. Herkesi duyarlı olmaya çağırıyorum."

DHKP-C tutsakları olarak, Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde, asker ve polisin tüm baskı ve tehditlerine rağmen, ağır yaralı tutsakları yaşama döndürmek ve ihtiyaçlarını karşılamak için özveriyle çalışan sağlık emekçilerine bir teşekkür mesajı gönderdik:

**BİZİ YAŞATMAYI ONUR SAYANLAR;
SİZLER DE BİZİM ONURUM UZSUNUZ**

Katliamın, vahşetin arasından ölümün kapısını çalarak, sizlerin arasına geldik. Kendimizi dost ellerinizde, insan yüreklerinizde bulduk. Yüreklerinizin yüreklerimizle bir attığını, aynı direngenlik ve kararlılığı taşıdığımı sevinerek, coşkulanarak gördük. Anladık ki, katiller sürüsünün kuşatması altındaki hastanede, halkımızın şefkatli kollarında, güvence altındayız. Bizi bağrınıza bastınız; mutlu olduk, güven duyduk, coşkulandık.

Emperyalizm ve oligarşinin işgal ve sömürüsü altındaki ülkemizde halkımız, kırlarda ve şehirlerde, dağlarda ve sokaklarda, alanlarda ve işkencehanelerde her gün, her an işkence, baskı zulüm ve katliama uğratılıyor. Buca Cezaevi'ndeki katliam bu saldırıların sadece küçük bir parçasıdır. Devrimci tutsakları katlederek ve teslim alarak, aslında halkımıza gözdağı vermek ve halkımızı teslim almak istediler. Özgür tutsaklar olarak bizler, halkımız için direndik. Tutsaklık koşullarında halkımız için ölümüne, göğüs göğüse savaştık. İşkenceci katiller sürüsünün halkımızı teslim almasına izin vermedik.

Katliam ve katliam karşısındaki direnişimiz cezaevinde başlayıp ambulanslarda sürdü. Çevresi, koridorları, yoğun bakım odalarına kadar sivil polis, çevik kuvvet ve jandarma işgaline uğramış hastanede bizleri ölüme göndermek istediler. Savunmasızdık. Kolumuzu kırıdatacak halimiz yoktu. Rahatça katledebilirlerdi. Bir tek yüreğimizle, devrimci irademizle ve halkımıza olan sevgimizle ayaktaydık. Sizler, yüreğimizle, devrimci irademizle, halkımıza olan sevgimizle bütünleştiniz. Teslim alınamayan bir halkın parçası oldunuz.

Cezaevinde başlayıp hastanede devam eden bir çatışma, bir savaştı yaşanan. Savaşta yerinizi aldınız, katliamı durdurdunuz. Çok sevgili Yusuf, Uğur ve Turan yoldaşlarımız gibi on-

larcamız şehit düşebilirdi. Yusuf, Uğur ve Turan şehit düştüğünde duyduğunuz büyük acıyı, yüreğinize akıttığınız gözyaşlarını düşmana öfke ve kin yaptınız, düşman karşısında direnç ve kararlılık yaptınız. Aynı gözyaşlarını birlikte akıttık. Ve siz bu gözyaşlarıyla bizleri yaşattınız. (...)

Sizler halkımızın sağlıkçılar ordusuydunuz. Ve büyük bir zafer kazandınız. Zafer sevincinizi paylaşıyoruz. (...)

(...)

Bizleri yaşatmayı onur sayanlar; sizler de bizim onurumuz - sunuz.

Kendi Döktükleri Kandan Korkuyorlar

21 Eylül günü ve sonraki günlerde, gardiyanlardan müdürlere kadar tüm cezaevi idarecilerinde ve personeline tam bir bozgun ve korku havası vardı. Devrimci tutsakların kararlılığını ifade eden "gerekirse buradaki tutsakların hepsi ölür, 6. koğuşa girdiğiniz gibi girer alırsınız sayımı" sözleri ve hmir'deki devrimci demokrat kamuoyunun, ailelerden avukatlara, kitle örgütlerinden, sağlık emekçilerine kadar uzanan bir yelpazede gösterdikleri tepki zindancıları çaresizleştiriyordu. Üstelik tepki yalnızca İzmir'le sınırlı kalmıyor, ülke ve dünya kamuoyuna yayılıyordu. Yine aynı günlerde, cezaevinde barikatlar kaldırıldığı halde, hiç kimse cesaret edip sayım almak için koğuşlara giremiyor, kontrgerilla uşağı medya da bu olayı, provokasyon zeminini canlı tutmak için, "Buca'da isyan Devam Ediyor" diye lanse ediyordu... Bugünleri, 7. koğuştaki kalan DHKP-C tutsaklarının temsilcisinin günlüğü tüm canlılığıyla yansıtıyor:

21 Eylül günü, operasyondan sonraki birkaç saat boyunca, birkaç kez asker ve gardiyanlar 6. koğuşa gelip, bir şeyler arayıp gittiler. Bir süre sonra 2. Müdür Ferhat ÜNAL, yanında kalabalık bir gardiyan gurubuyla 6. koğuşa girdi. Bize sesleniyor: "Savcı Bey, 'barikatı açıp sayımı versinler.' diyor". Yüzü şaşkın ve korkulu. "Kaç kişiyi öldürdünüz" diye bağıyoruz. "Biz öldürmediK, biz bir şey yapmadık" diye kaçamak yanıtlar veriyor. Bu, şehit verdiğimizizin ilk işareti oluyor. Kin doluyuz. "Savcı kendisi gelsin. Biraz önceki gibi girer, cesetlerimizi sayarsınız." diyoruz.

2. müdür gittikten az sonra, itfaiye hortumlarının sesi geliyor. Operasyona yine başlayacaklarını düşünüyoruz. Ama, kısa bir süre sonra itfaiye hortumlarıyla maltayı yıkadıklarını anlıyoruz. Demek ki, malta, itfaiyeyle yıkanacak kadar kanla dolmuş. Ardından 6. koğuşa girip onarım ve yıkamayı sürdürüyorlar.

22 Eylül Cuma... Gün boyunca süren sessizliği, sürekli attığımız sloganlar bozuyor. Saat 11.00 sularında PRK-Rızgari

temsilcisi bize sesleniyor. Direniş birliğe sürdürdüğümüz TDKP'li dostlarımızın temsilcisi ile birlikte, barikattaki açtığımız bir boşluktan çıkıyoruz. Malta gardiyanlarla dolu. 2. müdürler şaşkın, tedirgin ve korkak. Hepsi katliamda payları olmadığına bizi ikna etmeye çalışıyor. Maltadaki kalabalığın gözü bizim üzerimizde. Ne yapacağımızı kestirmeye çalışıyorlar. Kadın yoldaşlarımızın ve dostlarımızın kaldığı 3. koğuşun kapısı açılır açılmaz camlar yağmaya başlıyor. 2. Müdür Şeref, kadın tutsakların karşısında titriyor. Yüzü kıpkırmızı. Kapıyı bir daha açmaya cesaret edemiyorlar.

Ölüm sessizliğindeki koridoru geçip, avukat görüş yerine gidiyoruz. Müsteşar Yardımcısı İrfan BACAŞIZ'la görüşeceğiz. Görüşmeden önce, kadın tutsakların temsilcisini çağırmak üzere birkaç kez daha maltaya çıkıyoruz. Saldırıya katılan gardiyanlar da var. Yüzleri gergin... En sonunda tüm temsilciler, avukat görüş yerinde toplanıyor. Müsteşar yardımcısı, yavuz hırsız misali, bizleri bastırmaya, suçlu duruma düşürmeye çalışıyor. Aklınca her şeyi normale çevirip, pisliklerini temizleyecek. Asıl hedefiyse, sayımı alıp, devletin güçsüzlüğünün daha fazla sergilenmesini engellemek. Fazla seçenekleri yok; ya bizi ikna edip barikatları açtıracaklar ya da operasyona devam edip cesetlerimizi sayacaklar.

Akşama kadar görüşmeler sürüyor. Belli konularda taahhütler alındıktan sonra, sayımı alabileceklerini söylüyor ve koğuşlara dönüp barikatları açıyoruz. Ancak, sayımı almaya kimse gelmiyor. Yemekhane kapısını açtırmak için bir an önce gelmelerini istiyoruz. Ve onlara saat 21.30'a kadar mühlet veriyoruz. Gelen giden olmayınca, demir kapıyı birkaç dakika içinde yıkıyoruz. Maltadaki birkaç gardiyan panik içinde idare bölümüne doğru koşturuyor. Vakit geç olmasına rağmen, yemek yapacağız. Ancak, tüpümüzün vanası kapatılmış. Tüpü açtırmak için, alt maltadaki gardiyanlara sesleniyoruz. Sesimizi duyar duymaz, kapıdaki nöbetçi gardiyan, kapıaltına doğru kaçmaya başlıyor. Bu kez üst maltadan sesleniyoruz. Tüpü ve atmış olan sigortayı açıyorlar.

23 Eylül Cumartesi... Sabah da sayıma gelmiyorlar. Ancak saat 08.30'da "Savcı gelecek, sayımı öyle *alacağız*." diyorlar.

Ama gelmiyorlar. Saat 09.00'da gelip "Kartlı,sayım alacağız, savcı öyle diyor." diyorlar. Bunu da kabul etmemize rağmen, gelen giden yok. Kendi korkuları ellerini kollarını bağlıyor. En sonunda maltada kalabalık bir gardiyan grubu görünüyor. Nihayet sayıma geldiklerini düşünüyoruz. Kapıya gelip, "Kapıyı açacağız, ama:kapının önünü boşaltın." diye sesleniyorlar. İki kişi kalıyor. Kapıyı açıp, içeri karavana bırakıyorlar. Ve hızla kapıyı kapatıp gidiyorlar. Tüm bunlar, karavanayı vermek içinmiş. Kapının her açılışında aynı tören tekrarlanıyor. "Niye bu kadar korkuyorsunuz?" diyoruz, "Korkmuyoruz, talimat böyle." diyorlar. Ama hapşırırsak, hepsi yüz metreyi aşkın koridoru bir solukta geçip, soluğu kapıaltında alacaklar.

Günün ilerleyen saatlerinde temsilcileri yine çağırıyorlar. Bu kez, Müsteşar Yusuf Kenan DOĞAN'ın kendisi gelmiş. Yanında yardımcısı, cezaevleri genel müdürü ve izmir cumhuriyet başsavcısı da var. Baro avukatları da gelmiş. Ancak cezaevi idaresinden hiç kimse yok... Müsteşar, babacan pozlar takınıp, başsağlığı diliyor. Ne de olsa, kendisi olayın dışında(!) "Saat 16.00'da operasyondan haberdar oldum. Operasyonu durdurun emri verdim... Lanet olsun sayıma, sayım için insan öldürülür mü... Ben de henüz şimdi geldim, idarecilerle görüşmeden sizinle görüşüyorum." vb. şeyler söylüyor.

Taleplerimiz ve pazarlık sürüyor. Amaçlarının toplu sürgünlerle "Buca'yı dağıtmak" olduğunu, 60 kişi için sürgün kararı çıktığını öğreniyoruz. Müsteşar, neredeyse, her söylediğimize olumlu cevap veriyor. Onun istediği belli; "Müsteşar gitti, o da sayım alamadı dedirtmeyin" diyor. Sayım alamamalarının bizden kaynaklı olmadığını belirtiyoruz ve "saldırıya katılmayan gardiyanlar güvenle gelip sayım alabilirler, koğuşa girebilirler" diye güvence bile veriyoruz. Bir gün sonrası için randevulaşıp ayrılıyor.

Yine de sayım alamıyorlar. L, 4. ve 5. koğuşlarda sayım almalarına rağmen, öfkeyle dolu DHKP-C tutsaklarının kaldığı 3. ve 7. koğuşlara giremiyorlar. Bu öfke hepimizin gözlerinden okunuyor. Koğuşumuzun yangın sırasında isten kapkara olmuş duvarlarının, pencerelerinin görüntüsü bile yeterince korkutuyor onları. Her işi yapmak için grup halinde geliyor-

lar. Bunun dışında malta sessiz.

24 Eylül Pazar... Hala sayıma gelmediler. Bir ara başgardiyan gelip, "Sayımı yemekhanede alacağız, savcının talimatı. diyor. Bu kadarı da olmaz. Gülüyoruz hallerine. "Gelsin savcı kendi alsın sayımı, o gelirse sayım veririz." diyoruz.

Gazetelerimiz geldi. "İsyan Sürüyor", "3. ve 7. Koğuşlara Girilemedi", "Gerekeni Yapacağız" vb. başlıklar var. Korkuları sürüyor ama yelkenleri de suya inmiş durumda. Saldırıya katılan gardiyanlar artık ortalıkta görünmüyor. Yalnızca bizimle iyi geçinen ve saldırıya katılmayan gardiyanlar var. Ancak, hala alt maltayı kullanamıyoruz.

Bugün görüşmeler bir sonuca bağlanacak. Çağırıyoruz. Hava yumuşak. "Üzüntü"lerini belirtiyorlar uzun uzun.

Sürgünlerin durdurulması, ziyaret saatlerinin eskisi gibi olması, akraba görüşlerinde beyanın kabul edilmesi, avukat görüşlerindeki sınırlamaların kaldırılması, bu konuda doğacak sıkıntılarda muhatabın İzmir Barosu olması, aramaları jandarmanın değil, gardiyanların yapması, jandarmaların yalnızca güvenlik alması, ilaç paralarının ödenmesi, hastane şevklerinin yapılması, ziyaret günlerinde liste sınırlamasının kaldırılması gibi taleplerimiz kabul ediliyor. Dış güvenliğin saldırılarına ilişkin bir şey yapamayacaklarını söylüyorlar. Katliamın sorumlularının görevden alınmasının uzun süre alabileceğini söylüyorlar. Savcının görevden alınmasının ise Yüksek Hakimler Kurul kararına bağlı olduğunu belirtiyorlar. Biz de görüşmeleri bu noktada tıkamıyor ve "Gelsinler sayımı alsınlar. Ancak askerlerin ve idarecilerin can güvenliği konusunda garanti vermeyiz." diyoruz. Hala sayımın alınmamış olması, onları telaşlandırıyor. Öyle ya, devlet hala "Sayım alamamış.", "İsyanı bastıramamış."

Görüşmeler olgunlaşınca ara veriyoruz. Sayım için koğuşa gidiyoruz. Başsavcı ve Cezaevleri Genel Müdürü, koğuşun girişine geliyorlar. Saldırıya katılmayan iki gardiyanla birlikte ben içeri giriyorum. Bu gardiyanlar korkmadıklarını, çünkü korkacak bir şey yapmadıklarını söylüyorlar. Koğuşun durumu, göz-lerimizdeki kin, kapı önünde bekleyen başsavcıyı ve genel müdürü korkutuyor. Nabzımızı daha iyi almış oluyorlar. Gardi-

yanlar sayımı alıp çıkıyorlar. Ancak, kadın tutsakların kaldığı 3. koğuştaki işleri biraz daha zor...

25 Eylül Pazartesi... Saat 09.00 sıralarında, nihayet hava landırma kapımızı açıyorlar. Cezaevinde psikolojik üstünlük bizim elimizde. Düşman ne yapacağımızı kestiremiyor ama, herşeyi yapabileceğimizi de biliyor. İdareciler karşımıza çık mamaya çalışıyor, gardiyanlar ise sessiz, bize hiç karışmıyor lar.

Bugün ziyaret günü. Ziyaret saatinde listeler gecikince ka- piya vuruyoruz. Koşa koşa geliyorlar. Ziyaret yerinde, saldırıya katılan bir gardiyan, yoldaşlarımız ve direniş boyunca birlikte olduğumuz dostlarımız tarafından cezalandırılıyor. Cezaevi- nin dışı yine karışıyor. "İsyan çıktı" haberleri yayılıyor. Ancak, başsavcı ve genel müdür vekili gelip ortamı yatıştırıyor. Biz de bu arada tavrımızı göstermiş ve mesajımızı vermiş oluyoruz.

Görüş yerinde, ziyaretçilerimizle birlikte yaptığımız anma coşkumuzu yansıtıyor. Alınlarımızdaki Cephe yıldızlı kızıl bantlarımızla, havaya kalkan yumruklarımız hesap soracağı- mızın yemini oluyor. Ailelerimiz de bizimle birlikte kaldırıyor yumruklarını. Ziyaret kabininin iki tarafında da gözler pırıl pı- rıl...

26 Eylül Salı... Bugün hastanedeki yoldaşlarımızdan 32'si

sloganlarla koğuşa geliyorlar. O an yaşadığımız duyguların ko lay kolay anlatılabileceğini sanmıyorum... Öğlene doğru, bir likte görüşe çıkıyoruz. Dün yaptığımız anmayı bu kez yaralı yoldaşlarımızla birlikte tekrarlıyoruz...

Saldırıya katılan gardiyanları bir daha ortalıkta görmüyo- ruz. Müdürler ve saldırıya katılan gardiyanlar başka yerlere gönderilmişler. Kendi döktükleri kan korkutuyor onları...

"Tutsaklar Savaş Kazanmış Komutan Edasıyla Selamladılar Bizi"

Yaralanarak hastaneye kaldırılan direnişçi tutsaklardan birinin ağabeyinin 30 Eylül 1995 tarihli Zafer Yolunda Kurtuluş Gazetesi'nde yayınlanan anlatımı:

"26 Eylül günü hastanede bulunan tutsakların geldiğini duyunca kardeşimi ziyarete gittim. Koridora çıkıp görüş yerine yaklaştığımızda, ilk önce 'Devrim Şehitleri Ölümsüzdür', 'İnsanlık Onuru işkenceyi Yenecek' sloganları atılıyordu. Sloganlar cezaevini inletiyordu. Ardından bizi içeri çağırdıklarında görüşme yerindeki ilk kabinin camında DHKP bayrağının asılı olduğunu gördüm. En çok merak ettiğimiz, insanların genel durumları, sağlık durumlarının nasıl olduğuydu. Arkadaşların başları sarılı, gözleri kan çanağına dönmüş, gözakları morarmıştı. Bu da gösteriyordu ki, insanların sadece başlarına vurulmuş. Bir arkadaşın kulağından hala kan geliyordu, içeri girdiğimizde bizi zafer işaretleriyle selamladılar. Sevinçliyidiler. İçlerinde herhangi bir burukluk, yılgınlık, üzüntü kesinlikle yoktu. Bir savaş kazanmış komutan edasıyla bizi selamladılar.

Bu arkadaşlardan birinin gözlerini hiç unutamıyorum. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü mosmor, gözlerinin altı mor, başı sargılı ve hatta ellerinde alçılarla duruyordu. Yalnız, gözbebeklerinde açıkça görülen bir parıltı vardı. Anlatılamayacak bir sevinç, bir heyecan vardı. Bu insanın gözbebeklerindeki o parıltı, zafer kazandıklarını çok güzel belirtiyordu. Bu parıltıyı size anlatabilmem mümkün değil. İlk etapta hatırladığım bunlar. Bütün arkadaşlarda yüksek bir moral, zafer kazanmanın verdiği motivasyon, inanç, azim... yani sayılabilecek bütün iyi sıfatları üzerlerinde taşıyorlardı.

Saldırının başladığı andan itibaren en ufak bir tereddüt, ölüm korkusu yaşamadan, hatta tam tersine ölüme koşarak, direnmişler. Barikatlar kurulduktan sonra saldırmışlar, sayılarını kendileri de tam olarak bilmiyorlar. 100 kadar özel giyimli, kalkanlı asker tarafından yapılmış. Tazyikli su, demirler ve her türlü saldırı araçlarına rağmen barikatı geçememişler. Tavanın iki tane delik açıp 40 civarında bomba atılmış. Buna rağmen yine de barikatı geçememişler. Bunun üzerine, oksijenle

demirleri eritip, barikattaki malzemeleri dışarı doğru çekme suretiyle barikatı yavaş yavaş tahrip etmeye başlamışlar. Ancak yüz yüze kalındığında dahi bütün uğraşlara rağmen barikatı geçememişler. Özel giyimli askerlere rağmen, canla, başla her biri ayakta duramayacak hale gelene kadar savaşılmış. Bunun tarifi olamaz. Sizden kat kat fazla sayıda ve özel giyimli askerlere karşı ellerinde hiçbir şey olmamasına rağmen, inançla, 1.5 saat savaşıyor. Son kişi bayılana kadar, sloganlar dilden, mücadele elden düşmemiş. Bu bir zaferdir. Bunun başka tarifi olamaz.

Ziyaret mahalline girdiğimizde elleri kollan sanlı bir manzarayla karşılaştık. Bence bir sürpriz olmadı. Cezaevi idaresinin uzun zamandır süren baskıcı ve saldırgan tutumunu biliyordum. Ancak yine de böyle bir manzarayla karşılaşacağımı sanmıyordum. Özellikle kafaya vurulmuş. Tabii anneler ilk gördüğünde ufak bir sarsıntı geçirdiler. Bir anne yüreği böyle bir vahşiliği kabul edemezdi, ikinci bölmedeki bir anne 'Elleri kırılsın, bunlar insan değil, vahşi bunlar, hayvan bunlar.' diye bağıyordu. Ve bunu tüm gardiyanlar duyuyordu. Böyle 15 dakika bağırdı. Diğer anneler böyle bir şeyi ilk kez gördüğünden, hepsini endişe kapladı. Ne olabilirdi. Ben ailelerle sürekli konuşuyordum. Annelere olayı anlattık. Bir süre sonra anneler toparlandılar. Bu aşamadan sonra bu saldırıyı yapanlara olan kinlerini 'Size kalkan eller kırılsın, bunlardan hesap sorulmalı.' sözleriyle dile getirdiler. Bir arkadaşın eşi fenalık geçirdi. Genç bir arkadaştı. Böyle bir olayı hayal bile edemezdi. Karşılarındaki, bu insanlıktan nasibini alamamış yaratıkları daha yeni tanıyordu. Ama daha sonra tutsaklardaki direnişçi hava tüm anneleri ve diğer ziyaretçileri etkiledi. Hiçbir annede ağlama, üzülmeye yoktu. Sadece kin ve nefret vardı. Ziyaret biterken, yüreklerimizi içeride bırakıp çıktık..."

"Ölüme Meydan Okudular"

Direnen tutsakları yalnız bırakmayanlar arasında avukatlar da vardı. Polis tarafından sürekli taciz edilmelerine, uğradıkları baskı ve tehditlere, hatta gözaltına alınıp işkence görmelerine rağmen, devrimci tutsakları sonuna kadar sahiplendiler. Bunlardan biri olan, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ahmet Düzgün YÜKSEL 29 Eylül günü cezaevinde tutsaklarla yapılan görüşmedeki izlenimlerini şöyle anlattı:

"Buca Cezaevi'ne istanbul Çağdaş Hukukçular Derneği Yönetim Kurulu Başkanı ve 16 üyesiyle çeşitli illerden katılmış, toplam 21 kişilik hukukçu heyetiyle girdik. Dışarıda daha ilk buluşma için beklediğimiz kahvehane önündeki sivil ve resmi otolarda bekleyen meraklı bakışlarla karşılaştık. Heyete ev sahibi olarak izmir ÇHD yetkilileri öncülük etti. Kalabalık avukat grubunu gören işkenceci sivil polisler ile jandarma ve gardiyandan oluşan idare görevlileri telaşa kapıldılar. Öyle ki, sivil-ler pervasızca savcının odası önüne kadar geldiler. Daha önce-leri de bu cezaevine çok defa girdiğim için farklılık hemen farkediliyordu. Ancak bu farklılık, şehitlere rağmen taçlanan dire-nişin idare üzerinde yarattığı moral bozukluğu ve çaresizliği anlatıyordu. Gerçekten de öncelikle bu kadar sorunlar yaşamış cezaevinde idareyi daha saldırgan bekliyorduk. Ancak ne var ki, tutsaklar şehitleri pahasına inisiyatifi ele geçirmişti. Bu ne-denle de bütün görevliler süklüm püklümdü. Kimi, katliamda payının olmadığını söylemeye çalışıyor, kimi çeşitli biçimlerde günah çıkarmaya çalışıyordu.

Dakikalar geçti, içeri girildi. Önce temsilciler olmak üzere, tutsaklar birer birer görünmeye başladı. Bütün siyaset temsil-cileri geldikten sonra, 6. koğuşta saldırıya maruz kalan yaralı-ların da avukat görüş yerine girmesiyle, cezaevi bayram yerine döndü. Özellikle DHKP-C tutsakları, elleri, ayakları, önemli bir kısmının da başları beyaz sargılarla sarılı olduğu halde, başla-rındaki kızıl bant ve Cephe yıldızıyla adeta direnişin ruhunu görüş yerine taşıdılar. Yoldaşlarının omuzlarına dayanarak, zor yürüyen tutsakların yüzlerindeki zafer sevinci Cephe yıl-

dızlı kırmızı bantlarla bütünleşiyordu. Hele, görüş devam ederken, hastanede bulunan ağır yaralı Sekiz tutsaktan üçünün sedyeyle avukat görüş yerine girmesi ziyaretçilerin de şaşkınlığa uğramasına neden oldu. Kafası çökük, her iki gözüne ölüm derecesinde kan oturmuş, yoldaşlarına dayanarak dahi yürümeyi beceremeyen çok ağır yaralı bir tutsağın, içeriye girip, günlerce süren direniş ve hastane günlerinden sonra yoldaşlarıyla karşılaşırken, "çok heyecanlıyım komutanım" söylemiyle komutanı ve yoldaşlarına sevinç gözyaşlarıyla sarılışını cümlelerle anlatmak mümkün değil. Bu üç yaralının alana girmesiyle katliamın boyutu konusunda hemen fikir sahibi olan heyetten hukukçular, tutsağın bağıllık ve direncine tanık olduklarında ise iyice bir şaşkınlığa uğradılar. Uzun bir müddet sessizce tutsakları izlediler.

Sabah saat 10.00 sıralarında görüşme başladı. ÇHD başkalarının bütün tutsaklara yönelik yaptığı destek içerikli konuşmadan sonra, öncelikle siyasi temsilcilerin olayları ve sorunları anlatmasıyla devam etti. Daha sonra heyet, yaralıları ve şikayetlerini dinledi.

Tutsaklar kısaca saldırıyı, aylardır tezgahlanan, Türkiye cezaevlerinin bütününe yönelik bir planlı saldırı olarak değerlendirdiler. Pilot olarak Buca'nın seçilmesini de diğer bütün nedenlerin yanında dış kamuoyundaki cılızlık olarak nitelediler. Gerçekten de, içişleri ve Adalet Bakanının aylar önce cezaevlerini hedef gösteren ve saldırı start emrini veren açıklamalarının aylardır sinsice bu cezaevinde yürürlüğe konulduğunu kanıtlarıyla gözlemledik. Zira, aylardır duruşmalara giderken veya hastaneye götürülürken, yolda tutsaklara çok yoğun dayak atılmakta, linç edilir vaziyette dövülen tutsaklar baygın vaziyette koğuşların önüne atılıp kaçılıyormuş. idare bununla da yetinmeyip, çift kelepçe uygulaması, avukat görüşü ve aile görüşünde kısıtlama ve yiyecek almama gibi suni gerekçeleri uzun zaman dayatmış, ipleri koparmak noktasına getirmişti. Tutsakların eyleme başvurmaları üzerine, bunu bahane eden idare, bu defa fiili saldırı için ölçümlemeye başlamış, bomba atılacak yerleri dahi günler önceden belirlemiş. 6. koğuşta bu duruma bizzat ben tanık oldum, idareden alınan izin ile 6. ko-

guşa gittiğimde, tanık olduğum şeyler: Tutsakların hiçbir giysisi yok. Sonradan kendi olanaklarınca derme çatma örtünmüşler. Hiçbir yatağın nevresimi yok. San bez dağıtılmış. Hiçbir savunma belgesi kalmamış, kitap, arşiv ve bütün yayınlar tahrip edilmiş. Tutsaklar bütün koğuştaki bez ve çamaşırları yeniden yıkıyorlardı. Duvarlar defalarca boyanmasına rağmen, kan izleri silinememişti. Bomba atılmak için açılan delikler, o kadar intizamlı açılmıştı ki, koğuşun üzerinde günlerce hesap yapıldığı belliydi. Zira, bombaların, iki katlı ranzaların üzerine düşmeyip, araya düşmesi için, koğuşun içindeki ranzaların dahi yeri tespit edilmişti. Zaten tutsakların anlatımına göre de, yarbay, en son 6. koğuşu gezdiğinde, açıkça koğuşun içinde keşif yapmış. Buna bütün tutsaklar tanık. 6. koğuş, girişten itibaren üç koğuş sonra olmasına ve bütün koğuşlarda barikat bulunmasına rağmen, bu koğuş pilot saldırı odağı olarak seçilmiş. Zaten, daha önceleri askerler sabah sporlarında, "Vur Vur inlesin, PKK Dinlesin" diye nara atarken saldırıdan uzunca bir süre önceden .beri, bu defa "Dev-Solcular Dinlesin" şeklinde değiştirmiş, saldırının hedefini belirlemişler.

Katliama katılan işkenceci gardiyan ve diğer görevlilerin can güvenliği olmadığı için başka yere tayin edilmişler. Halen, olaya katıldığı belirlenip de tayini çıkmamış olan gardiyanlar, tutsaklar tarafından özellikle DHKP-C bayan tutsakları tarafından dövülüyor.

ışkenceci gardiyanlar suçlarını bildikleri için çareyi kaçmakta buluyorlar.

.Sonuç olarak, üç şehit olması ve onlarca ağır yaralı olması dolayısıyla görüntü içimizi burkmakla birlikte, tutsakların moral üstünlüğü, dayanışma ziyaretini bayram görüşüne dönüştürdü. Özellikle tutsakların ölümü, yaşamı ve direnişi birlikte karşılama, yaşama ruhu gözle görülür ve kıskandıracak şekilde etkileyiciydi.

Tutsaklar cüretkar davranışlarıyla, ölüme yeniden, yeniden meydan okuyorlar. İdare ve diğer devlet yetkilileri acz içinde."

"Eşim ve Oğlumla, Yoldaşlarımla Gurur Duyuyorum"

21 Eylülde Buca'da kadınlar koğuşundaydı. Eşi Turan 6., oğlu Ertuğrul ise 7. koğuştaydı. Katliam saldırısının ardından, Turan'ın katledildiğini öğrendiğinde, gözyaşlarını içine akıtıp, öfkesini yoldaşlarıyla birlikte sloganlarla haykırmıştı... Kısa bir süre sonra tahliye olan Menekşe KILIÇ, 29 Ekim günü Taştepe köylüleri ve yoldaşlarıyla birlikte Kırk Anması için eşinin mezarı başındaydı. Toplanan insanlara hitaben yaptığı konuşma sırasında onurluydu, gururluydu, başı dikti...

"Cezaevi benim için hem okul ama aynı zamanda eşimi kaybetmenin verdiği bir üzüntü olmuştur. Cezaevinden çok şeyler öğrendim. Düşmanı tanıdım, düşmanla yüz yüze geldim. Mücadeleyi, insanları çok sevdim.

Eşimin şehit düşmesi bana bir yandan acı verdi, fakat bir yandan da gurur duydum. Eşim, yoldaşlarım savaşırken ben de onların yanında olmayı çok isterdim. Hele, özellikle eşimin şehit düştüğünü öğrendiğimde düşmana karşı daha çok kin duydum, daha çok savaşmak istedim. Barikatlardan kalkıp da düşmanla yüz yüze gelmeyi istedim, eşimle birlikte savaşmayı istedim.

Eşim ve oğlumla, yoldaşlarımla gurur duyuyorum. Akşam olduğunda, yoldaşlarımla çay sohbetleri çok hoşuma gidiyordu. Onlar konuşurken ben daha çok onları dinlerdim. Onların kendilerini anlatmaları daha çok hoşuma giderdi. Onlar konuşurken, dinlemeye ve onlara bakmaya doyamıyorum.

Beni cezaevinden halaylarla ve sloganlarla uğurladılar. Hep-sini canımdan çok seviyorum...

Menekşe KILIÇ bu konuşmayı yaptığı anma toplantısına jandarmanın saldırması sonucu köylüleriyle birlikte gözaltına alındı, işkencelerden geçirildikten sonra Syakınıyla birlikte tutuklandı... işte faşizm bu... Devlet, halkın geleneklerim göre yapmak istediği bir anmaya tahammül gösteremeyecek kadar aciz ve zalim.

"Bizler Bu Vatanı Çok Sevdik, Çok Şehit Verdik"

Şehit yoldaşlarımızdan Yusuf BAĞ'ın ablası Leyla ALTAY'a birçok yoldaşımız tarafından gönderilen mektupların ardından, kendisinden aldığımız yanıt bizleri onurlandırdı.

Merhaba,

Benim için çok değerli ve önemli olan mektuplarınız için teşekkürler.

Sizler arkadaşınızı, bense bir oğul, bir arkadaş, kardeşimi kaybettim. Acılarım sonsuz, kaybım çok büyük. Kabullenmek istemiyorum ama gerçek. Anlayamıyorum nasıl olur. Bir insan nasıl yapar?.. Son bir gece misafirimdi. O kadar ağır yarası vardı, tanıyamadım. Sarıldım, öptüm defalarca ama soğuktu... İn-citmekten korktuğum, gerçek sevgiyi onda bulduğum... Kay-bım çok büyük, acılarım sonsuz.

Bizler bu vatanı çok sevdik, çok şehit verdik. Hepinize geç-miş olsun der, şehitlere de Allah'tan rahmet dilerim. Kendinize iyi bakın. Hepiniz birer Yusuf'sunuz. Sizi sevenler yıkılmasın, ağlamasın.

Eğer birgün eski gücümü ve yaşadığımı hissedersen ziyaret gelmeyi istiyorum. Bugünlerde çok umutsuz ve direncimi kaybettim. Düşünemiyorum, anlayamıyorum. Ama yalnız de-ğilim. Dostlarım ve sizler tek tesellim. Beraber dayanacağız, direneceğiz.

Hepinizi çok seviyorum. Onurumuz ve gururumuzsunuz. Kendinize iyi bakın.

Sevgi ve Selamlar
10.10.1995

21 Eylöl günü Buca'da, devletin ger^ekleştirdiği katliama rağmen teslim olmayan, ölen ama yenilme-yen özgür tutsakların sesi, yurtiçinde ve yurtdışında çeşitli demokratik kurum, kuruluş ve kişilerin yayın-ladıkları basın açıklamaları ve mesajlarla dalga dal-ga yayıldı.

Basma ve Kamuoyuna

Buca Cezaevi'nde dört çocuğumuzun özgürlük haklarını kullanmalarından bu yana hak gaspları üst boyutlara ulaşmış-tır. Her türlü insani hakları kısıtlanmıştır.

Cezaevi yönetimi bunlarla da yetinmeyerek 60 kişinin sür-güne gönderilmesini kararlaştırdı. Tüm saldırılar karşısında evlatlarımız en doğal hakları olan direnme haklarını kullandı-lar. Bu direniş karşısında gözü dönmüş katiller, silahlarıyla, sis bombalarıyla saldırdılar. Saldırıya yüzlerce asker, gardiyan ve siyasi şube polisleri de katıldı. Bu çapulcu sürüsünün başında Savcı Yaşar ASLAN'Ve Cezaevi 1. müdürü vardı. Saldırıdan 1 gün önceki gece cezaevine Terörle Mücadele Şube polisleri as-keri yetkililerle birlikte gelerek, koridorları dolaşarak saldırı planını hazırlamışlardır.

Katiller sürüsü gaz bombası nedeniyle baygın halde koğuş-larında yatan çocuklarımızı koğuş dışına çıkarıp, döverek öl-dürdüler. Çocuklarımızı vahşice döverken "En Büyük Asker, Kahrolsun Devrimci Sol diyeceksiniz" diye haykınıyorlardı. Her zaman olduğu gibi onları yine teslim alamadılar. Ancak cansız bedenlerini teslim alabildiler.

Bu vahşi saldırı sonucu üç yiğidimizi kaybettik. 40 yiğidimiz hastanelerde koma halinde yatmaktadır.

Evlatlarımız özgür vatan toprakları uğruna mücadelenin zindanlarda da yapılabileceğini gösterdiler. Onlarla onur du-yuyoruz.

Bu olaylar sonrası cezaevleri önünde çocuklarının akibetini öğrenmek için bekleyen ailelere ve avukatlarına çevik kuvvet polisleri tarafından saldırı düzenlendi. Onlarca kişi yaralandı ve 53 kişi gözaltına alındı. Bu 53 kişinin mahkemesini izlemeye gelenlere yine saldırdı. Bu saldırıda da 3 kişi yaralandı. İktidar

sürekli saldırıyor. Kriz derinleştikçe saldıracak, ta ki, bu kokuşmuş düzeni evlatlarımız başlarına yıkana kadar. 24^09.1995 akşamı, yani dün, cezaevinde anlaşma sağlandı. Çocuklarımızın tüm talepleri kabul edildi. Bu katliamın baş sorumlularından Adalet Bakanı Mehmet MOĞUI TAY bürokratlarından birini göndererek bu anlaşmazlığı çözdü. Sorunları kendileri yaratıp katliam yapıyorlar, sonra da bu sorunu çözmeye geçtik diyerek ikiyeüzlülük yapıyorlar. Bunlar suçlarını affettirmeyecek.

Cezaevine gelen müsteşar, bk müfettiş göndereceklerini ve sorumluları yargılayacaklarını söyledi. Bu kandırmacaları biliyoruz. Göstermelik davalarla infazcılar, işkencecileri beraat ettirenler, şimdi de Buca katillerini aklamaya çalışacaklar. Evet, bu göstermelik soruşturmayla katilleri belki düzen aklayacak, fakat unutulmamalıdır ki, bu halkın bir adaleti var. Bu adalet onları aklamayacak.

Her işkenceci katil gibi halkın şaşmaz adaletinden nasiplerini alacaklardır.

EVLATLARIMIZ ONURUMUZDUR

TİYAD'LI AİLELER

GÖKYÜZÜNDE BİRER YILDIZ OLDULAR

Bizler anayız, bizler babayız

Doğuran ve yaşamı yeryüzünde sürekli kılanlarız. 21.09.1995 tarihinde TV kanallarından bir haberle sarsıldı yüreklerimiz. Buca Cezaevi'nde evlatlarımızı katletmişti devlet.

Bekliyorduk. Aylar öncesinden bağıra bağıra geliyordu katliam. Yamyamlar,savaş çıgıkları atıyordu. Boyalı basından, TV kanallarından hedef gösteriyorlardı, "vurun, katledin, yok edin, ezin" diye.

Bekliyorduk. Bekliyorduk ama kanımızdan birer parça olan evlatlarımızın savunmasız bir haldeyken böyle bir vahşetle öldürülmeleri, katledilmeleri karşısında yüreklerimizdeki öfkeyi durduramaz olduk.

Evet bugün öfkeliyiz. Bir gece yarısı evlerimiz, işyerlerimiz tekmelerle açıldı. Onlarca silah namluları üzerimize doğrultularak bizden evlatlarımız istendi. Vermedik. Veremedik. Çünkü, küçücük bir fidanı, bir küçücük çiçeği bile yetiştirirken nasıl da üzerine titirdik. Oysa şimdi cellatlar, yani işkenceci polisler yavrularımızı istiyorlardı. Derin sancılarla büyüttüğümüz, soğuk kış gecelerinde koynumuzda ısıttığımız; bir dilim ekmek, bir tas çorba, bir kap süt bulabilmek için patronlara almterimizi yok pahasına sattığımız, pantolonlarını yamadığımız, saçlarını öpüp taradığımız, bir kere de öksürse yoksul gecekondularımızı isyan ettiğimiz ve bu dünyada payımıza düşen yegane varlıklarımız, yani çocuklarımız evlatlarımızdı bizden istenen. Zorla koparıp götürdüler karanlık dehlizlere...

Ağladık, dövündük, arandık. Tüm kapılar yüzümüze kapandı. "Terörist senin oğlun/kızın" dediler. "Hayır asıl terörist sizlersiniz" dedik. Saatler geçmiyordu. "Acaba dönecek mi, bir kez daha görebilecek miyim, gene dolu dolu sarılacak mıyım? Yoksa... yoksa şimdi şu kapıdan kanlı gömleğini mi getirecekler, kayıp mı diyecekler utanmadan" diye düşündük.

Kimimize ölüsü verildi, kimimiz soğuk bedenini bile görmedik. Ve kimimiz de çocuklarımızın cezaevlerine atıldığını öğrendik.

Görüş günlerini iple çektik. Kah küçücük demir kodeste on kat kurşun geçirmez camlardan görebildik evlatlarımızın yü-

zünü. Kah bunu da çok gördüler ve bizleri de tekmeleyerek, saçlarımızın ağarmışlığına bile aldırmaz etmeden sürükleyerek attılar cezaevlerinin o kasvetli kapısından. Sustuk... "Hayır" dedi çocuklarımız. "Susmayın, katledecekler, yok edecekler hepimizi..."

Gün gün geldi ölüm. Adım adım yaklaştı soğuk nefes, iktidardakiler kendi pisliklerini teşhir ederken, cezaevlerine yönelik saldırılara da zemin hazırladılar sinsice.

iğrenç bir tezgahtı bu;

Düşmana dişlilerinin dönmesi için kan gerekiyordu. Kan gerekiyordu yüzbinlerce emekçinin başlattığı grevlere gözdağı vermek için. Kan gerekiyordu adaletsizliğin, her türlü ahlaksızlığın, aşağılanmanın, horlanmanın sürmesi için. Ve tüm bunlara engel olmak için mücadele veren özgür, bağımsız bir ülkeyi yaratmak için yola çıkan evlatlarımızı hedef aldılar. Başardılar mı? Asla...

Bugün çiçekler içinde ve türküler eşliğinde toprağa vereceğimiz şehit evlatlarımızın yerini dolduracak milyonlarca çocuk sesi sarıyor ülkeyi, gecekonduların çamurlu, dar sokaklarından. Onlar da bizim evlatlarımız, onlarında üzerine titriyoruz. Onları da böyle büyütecek ve kavga dolu bir yaşama alınlarından öperek uğurlayacağız. Bugün düşenlerin hesaplarını sorunsunlar diye...

Şehitlerimiz önünde saygıyla eğiliyoruz. Bizler, onların ana babaları olarak, yakınları olarak yaşça büyüğüz belki ama evlatlarımız onurlu, namuslu ve bir o kadar da yiğitçe yaşamlarıyla bizlerden çok daha büyüktür. Şimdi ise ölümleri ile gökyüzünde birer yıldız oldular. Her bahar uğrunda öldükleri vatan topraklarında açacak milyonlarca çiçek olarak yeniden boy verecekleri günler çok yakın.

Evet bugün öfkeliyiz ve kin doluyuz. Böylesine bir vahşeti hazırlayan, tezgahlayan ve gerçekleştiren katillerden hesap sorulacak.

Bunu da biliyoruz, işte bu içimizi rahatlatıyor.

Çanakkale, Çankırı, Yozgat ve Ankara
Merkez Kapalı Cezaevi
Siyasi Tutsak Aileleri

Buca Cezaevi'nin Yiğit Politik Tutsaklarına,

Dr. Abimael Guzman'ın Yaşamını Savunmak İçin Acil Enternasyonal Komitesi, Türkiye rejminin Buca Cezaevi'ndeki politik tutsaklara yönelik gerçekleştirdiği saldırıyı şiddetle kınamaktadır. Komite, Türkiye hükümetinden, Buca'daki tutsaklara yönelik saldırıya derhal son verilmesini talep ederek, zorla gözaltına alınan avukatların ve ailelerin serbest bırakılmasını ister.

Bütün dünyada birçok insan Buca Cezaevi politik tutsaklarının da içinde bulunduğu Türkiyeli politik tutsakların yiğit eylemlerini ve direnişlerini çok iyi bilmektedir. Onlar, Peru'daki Fujimori rejimini Dr. Guzman'ın yaşamına yönelik öldürücü faaliyetlerinden ve Peru halkına karşı mücadelesinden dolayı kınamışlardır. Kampanyamızın taraftarları ve çalışanları, Buca Cezaevi'ndeki katliamda meydana gelen ölüm ve yaralanma olaylarından derin acı duymuşlardır.

Enternasyonal Acil Komite, Kürt ve Türk halklarının baskıya karşı mücadelesinde ve politik tutsaklık koşullarındaki mücadelesinde sizlerle beraberdir. Biz eminiz ki Türkiye devletinin katliamcı tutum ve davranışları hiçbir zaman bu direnişi bitiremeyecektir. Rejinin Kürt ve Türk devrimcilere saldırıları sadece mücadeleyi daha da güçlendirecek ve bu mücadele kendi yazgısını eline alana kadar devam edecektir.

Massoud Rahimi
Koordinatörü
Londra, 25.09.1995

Buca Cezaevi DHKP-C tutsakları bu mesaja verdikleri cevapta, dünya halklarının emperyalizmi yer-yüzünden sileceğine olan inançlarını belirttiler.

Merhaba,

(...)

...Gösterdiğiniz duyarlılık ve iletmiş olduğunuz mesaj, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi tutsak savaşçıları için çok anlamlı ve önemlidir. Onur ve güç vericidir.

Teşekkür ediyoruz.

(...)

Peru halkının, Peru Komünist Partisi'nin ve Önderi Abimael Guzman'ın direnişi ve mücadelesi bizler için sevinç kaynağı ve değerimizdir. (...)

Abimael Guzman emperyalizme ve Peru oligarşisine karşı 3 yıldır tutsaklık koşullarında yeraltı hücrelerinde, demir kafesler içinde direniş ve mücadelesini sürdürüyor. (...) Abimael Guzman'ın, emperyalizme ve işbirlikçi faşist hükümete karşı Peru halkının onurlu bir temsilcisi olarak sürdürdüğü direnişi direnişimiz sayıyor ve direnişlerimizle Peru halkının yanında olduğumuzu belirtiyoruz. Biz, cezaevinde olmasına rağmen direnen ve teslim olmayan tutsaklara "özgür tutsak" diyoruz. Hiçbir güç, emperyalizmin demagoji yalan ve katliamları özgür tutsakları ve devrimcileri yenemeyecektir. Tarih her zaman ilerlemeden, sosyalizmden ve halklardan yanadır. Dünya halklarının emperyalizmi yeryüzünden sileceğine yürekten inanıyoruz.

Bu inançla Anadolu topraklarında yükselttiğimiz gerilla savaşıyla dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağımıza and içeriz.

Ya Özgür Vatan Ya Ölüm!

Yaşasın Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Mücadelemiz!

Yaşasın Halk Savaşımız!

Yaşasın Peru Halkının Halk Kurtuluş Savaşı!

Özgür Tutsaklar Teslim Alınamaz!

Peru Faşizmi Abimael Guzman'ı Yenemeyecek!

(...)

Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi Güçleri, Partileri ve Dostları tarafından, İzmir'deki cezaevlerinden birinde 50 siyasi tutsağın uğradığı saldırı sonucu bir kısmının yaralandığı ve bir kısmının öldüğü haberi alındı. Bunu büyük bir nefret ve protestoyla karşılıyoruz.

Türkiye cezaevlerinde yaşanan bu insanlık dışı olayın sorumlusu Türkiye düzenidir. Uluslararası insan haklarını savunan bütün kurum ve kuruluşları Türkiye'de siyasi tutsakların maruz bırakıldığı, insanlık kanunlarının reddettiği bu olaylar karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Aynı zamanda herkesi, Türkiye'deki bütün siyasi tutsakların serbest bırakılması çağrısının-yanında yer almaya çağırıyoruz.

26.09.1995

**Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi Partileri,
Güçleri ve Dostları**

Merhaba Yoldaşlar,

'84 Haziran'ından sonra '95 Eylül'ü eklediniz tarihimize. Gerçek bir okul oldunuz bizim için. Bundan sonra tüm zindanlar "BUCA GiBi" direnecek düşmanın saldırılarına. Bundan sonra tüm özgür tutsaklar "YUSUF, UĞUR, TURAN GiBi" aşacak barikatlarda. Özgür tutsak için söylediklerimizi kazıla kazıdınız bilinçlere. Kıskanıyoruz sizi.

Bu kararlılık ve öfkeye baş eğdirilemez. Özgür tutsak kimliği mizle, zindanlarda direnişi bayrak bayrak açmaya devam ediyoruz. Yeni zaferlere koşmada şehitlerimizin hesabını sor-mada sabırsızız. Bütün coşku ve kararlılığımızla sizleri kucaklı-

"UZ.

Yoldaşça Selamlar.

**Sağmalcılar Cezaevi
DHKP-C Tutsakları**

Merhaba Yoldaşlar,

(...) •

Bugün sizlere saldırıp, yoldaşlarımızı katledip, sizleri yaralayanları çok iyi tanıyoruz. Bir kez daha diyoruz ki, öfkemizden ve adaletimizden kurtulamayacaklar. Suçlular bedellerini ödemek zorundadır.

Üzerimizde politikalarını uygulamak için katliama başvuranlara bir kez daha sesleniyoruz: Başaramayacaksınız!. Her koşulda kazanan yine biz olacağız... Tarih her seferinde "ÖL-DÜLER YENİLMEDİLER" diye yazmaya devam edecek.

Bursa Özel Tıp Cezaevi
DHKP-C Tutsakları

Değerli Dostlar, Sevgili Arkadaşlar,

(...)

Diktatörlüğün katliam, işkence, sürgün ve tecrit politikası 21 Eylül Direnişi'yle barikatlarımıza takılmıştır.

Barikat şehitleri; direniş mevzilerimizde bayrak, düşmana karşı duruşumuzda kararlılık, siyasi kimliğimizde onur, kavga alanlarında intikam yeminimiz olacaktır.(...)

Buca Cezaevi TKP(ML)-TİKKO
Davası Tutsakları

Dostlar,

(...)

Buca direnişi faşist diktatörlüğe verilmesi gereken bir yanıttı. Üç siper yoldaşımızın şehit verilmesine onlarca devrimci tutsağın yaralanması pahasına sürdürülen direniş, ilmek ilmek! örülmesi gereken direniş ağının bir parçasıydı. Bundan sonraki süreçte kamuoyunun da bilmesi gerekir ki, bu kirli saldırılan yanıtsız bırakmayacağız ve şehitlerimizin hesabını soracağız.

Buca Cezaevi MLKP
Davası Tutsakları

(...)

Yüzlerce asker, özel tim, gardiyanlar eşliğinde koşu larımı za saldıran faşist çeteler üç arkadaşımızı katletti. Özgürlük eylemiyle sarsılan faşist diktatörlüğün, intikam ahrcasma aylar öncesinden provalar yaparak planladığı bu katliamdan başta hükümet olmak üzere cezaevi yönetimi, yarbay ve faşist gardiyanlar sorumludur. Hesabı sorulacaktır.

(...)

Şehitlerimizin adları barikatlarda, direnişlerde ve devrim mücadelemizde onurla taşınacaktır.

Buca Cezaevi TKP/ML Davası Tutsakları

Değerli Dostlar,

21 Eylül tarihinde yaşamış olduğunuz katliam sonucu şehit düşen arkadaşlarınızdan dolayı başsağlığı dileklerimi sunuyor, yaralı arkadaşlara acil şifalar diliyorum.

Recep MAKASLI
Sağmalcılar Cezaevi

(...)

Sınıflar mücadelesinin Buca meVzisinde 21 Eylül'de yaşanan katliam saldırısı sonucu şehitler versekte teslim olmadığı mızı, bundan sonra da olmayacağımızı dosta da düşmana da gösterdik.

TDKP dava tutsakları olarak; ortak direnme tutumunun geliştirilip kalıcılaştırılmasında üzerimize düşen devrimci sorumluluğu yerine getirmekte tereddüt göstermeyeceğimizi belirtmek istiyorum.

Buca TDKP L. avası Tutsakları

Arkadaşlar,

(...)

insani yaşam koşullarının yaratılması, siyasi kimliğin tanınması, işkence, hakaret ve saldırıların durdurulması istemine bomba, kurşun, coplu-kalaslı saldırı ile karşılık veren Özel Savış Rejimi, 12 Eylül koşullarında bile yapamadığı kaltliam politikasını uyguladı. (...) Ancak bir kez daha işkenceci faşistlere

gösterildi ki, direniş çizgisi ve insanlık onuru işkence koşullarında, ölümün en gaddarca dayatıldığı bir koşulda da korun-
du. (...) Bu saldırı bir kat daha öfkemize öfke biletti, kinimize
kin kattı ve duruşumuzu daha bir kararlı kıldı.(...) insanlığın
tanık olmadığı bu katliam karşısında insanlık onuru adına
ölümlere meydan okunarak slogan ve marşlarla dillendirildi.

(...) Bilenen kin ve öfkemizi devrimci bilinç ve sorumlulukla
yerine getireceğimizi; direnişlerimizde ve kavga meydanları-
mızda şehitlerimizi yaşatacağımızı önemle vurguluyoruz. Bu-
nun sözünü veriyor, sözümüzü onurumuz sayıyoruz.

Buca Cezaevi PKK Savaş Esirleri

(...)

Zindandaki devrimci tutsaklar yürekleri ve beyinleriyle bir
kez daha haykırdılar: "Bizleri tutsak almış olabilirler ama asla
teslim alamayacaklar." Dost da düşman da bunu böyle bile...

PRK Rızgari Buca Zindan Birimi

Kısaltarak yayınlayabildiğimiz bu mesajlar ve açıklamalar dışında pek çok kişi ve kurum Buca Cezaevi'ndeki katliamı protesto ettiklerini, devrimci tutsaklarla dayanışma içinde olduklarını bildiren mesajlar yayınladılar. Verilen gazete ilanlarıyla faşizm lanetlenirken, Buca Şehitleri selamlandı.

Atılım Gazetesi, Sosyalist Kadın ve Özgür Gençlik Dergileri, Odak Dergisi, ilerici Gençler Derneği Hazırlık Komitesi, Kervan Dergisi Gazi Mahallesi Temsilciliği, Alınteri Gazetesi, Yapı Sanatevi, Devrimci Proleter Gençlik, Demokratik Üniversite Bülteni, Özgür Gelecek Gazetesi, TKP(ML) Yurtdışı Bürosu, Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik Dergileri, Demokratik Haklar Platformu, Demokratik Mücadele Platformu, TÜMTİS Genel Başkanı Sabri TOPÇU, Komal Yayınevi, Sterka Rızgari, izmir Demokrasi Platformu, İHD Cezaevleri Komisyonu, Çağdaş Hukukçular Derneği, Ankara ve istanbul Halkın Hukuk Büroları, Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu Dönem Sözcüsü Orhan ALTUG, Tüm Sağlık-Sen Genel Merkezi, Zafer Yolunda Kurtuluş Gazetesi, Zafer Yolunda Devrimci Gençlik Dergisi, işçi Hareketi Gazetesi, Memur Gerçeği Dergisi, Yoksul Halkın Gücü Gazetesi, Kültür ve Sanatta Tavr Dergisi, Özgür Karadeniz Gazetesi, Özgür Çukurova Gazetesi, Haziran Yayınevi, Nisan Yayıncılık, Haklar ve Özgürlükler Bülteni, Ortaköy Kültür Merkezi, Grup Yorum, Grup Ekin, Grup Nisan Güneşi, FOSEM, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, Sosyalist Basın Emekçileri, işçi ve Memur Sendikaları Merkez ve Şube Temsilcileri, çeşitli cezaevlerinden devrimci-yurtsever tutsaklar, İYO-DER, Tö-DEF, DLMK gibi gençlik örgütleri Buca Katliamı'nı kınayan açıklamalarda bulundular.

İngiltere'den DAY-MER, Fransa'dan ADTT Avusturya'dan Demokratik işçi Kültür Derneği, Almanya ve Hollanda'dan DİDF, İsviçre'den Türkiyeli işçiler Cemiyeti, İsveç Türk Dayanışma Kültür Derneği, Danimarka'dan Türkiyeli Göçmenler Derneği, Avusturalya'dan Kürdistan'lı ve Türkiye'li işçiler Birliği ortak bir açıklama yayımlayarak Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yönelik saldırı ve katliamı protesto ettiler.

Ayrıca yurtdışından pek çok örgüt, parti, demokratik kitle örgütü temsilcilikleri saldırıya uğrayan devrimci tutsakların yanında olduklarını duyurdular.

Ne yazık ki, Buca Katliamı'nın ve direnişin siyasal önemini, halklarımızın mücadelesi için taşıdığı anlamı ve içerdiği değerleri tam olarak anlayamayanlar da oldu... Sağmalcılar Cezaevi PKK ve DHP tutsakları yaptıkları açıklamada Buca Direnişi'ni "provokasyonlara açık kapı bırakmak ve katliama zemin sunmak" olarak nitelediler.

..."Türk sömürgeci faşizminin, çözümsüzlüğünün derinleştiği her dönemde böylesi provokasyon ve saldırıları uygulamaya koyduğu bilinmektedir. TC'nin tarihinde buna sayısız örnek gösterilebilir.

Ancak yaşadığımız süreç, Türk egemen sınıfları açısından tarihlerinin hiçbir dönemiyle kıyaslanamayacak kadar derin bir çözümsüzlüğün, bitmişliğin, bu temelde de kendi çelişki ve çatışmalarının en son noktaya ulaştığı bir süreç olma özelliği taşımaktadır. Kurdistan'daki bütün saldırıları kendi tükenmişliğini açığa çıkarmaktan başka bir işe yaramayan TC, 1995 yaz aylarında geliştirilen eylemlilikle zindanlarda da siyasal taarruzla yüz yüze geldi. Bütün çabalarına rağmen Kurdistan Devrimi'nin her alandaki siyasal taarruzunu geri püskürtemedi. Gelineen süreçte ise, Kurdistan devriminin her alanda yürüttüğü siyasal taarruz karşısında özel savaşın bütün güç ve olanaklarıyla yaşatmaya çalıştığı hükümeti de artık götüremez duruma geldi. Siyasal çözüm dayatan Kurdistan devrimi karşısında rejimi temsilen hükümet, kendi çözümsüzlüğü altında çöktü.

Böyle bir süreçte, özellikle devrimci muhalefet güçlerinin birer rehine olarak tutulduğu cezaevlerine dönük politika ve uygulamaların nasıl gelişebileceği politik öngörüye sahip herkes için az çok açıktı. Rejimin en başta saldıracığı, saldırmak isteyeceği cezaevlerindeki tutsakların bu gerçeği bilerek sonucu katliamlara gidecek provokasyonlara açık kapı bırakmayan uyanık ve politik yaklaşım içinde olmaları beklenen ve olması gereken bir yaklaşımdı.

Cezaevlerini esas politika zemini olarak gören ve bütün taktiklerini de cezaevlerinde bunun etrafında şekillendiren DHKP-C, bütün bu somut gerçeklere rağmen politikasını olduğu gibi sürdürmekte ısrarlı bir tutumun sahibi oldu. Aslında

rejimin çözümsüzlüğüne, sol adına kendi politik çözümsüzlüğü ile yanıt olma durumundan çıkamadı. Buca Cezaevi'ndeki planlanmış provokasyonu görüp boşa çıkarmak bir yana, düşmanın istediği zemin ve zamanda ve istediği biçimde karşılaşması da bunun son bir örneği oldu.

Karşımızdaki devlet eğer gerçekten savaştığımız bir düşman güç olarak görülüyorsa, bizleri imha amacı ve bu amaca ulaşmak için her türlü yöntemi kullandığı açıktır. Burada mesele karşıdaki savaşılan gücün karakterini bilerek devrimcilerin her mevzide gerekli tutumu zamanında gösterebilmeleridir. Düşman gerçeğini ve koşulları gözardı eden örgüt ve mücadele anlayışının her zeminde düşmanın imha politikalarına açık kapı bıraktığı görülmelidir. Buca Katliamı bir kez daha göstermiştir ki; devlet, imha politikalarına uygun zaman ve zemin bulduğunda "yargısız infaz"larını artık cezaevlerine de taşımaktan geri durmamaktadır.

Şahadet, her devrim savaşıncısının ulaşabileceği en anlamlı onur nişanıdır. Bu tartışmasız bir gerçektir. Şehit düşmüş her devrimcinin anısının hepimize görev ve sorumluluklar yüklediği de bir gerçektir. Buca Cezaevi'nde şehit düşen DHKP-C'li beş tutsağı saygıyla selamlıyor; bu saygının bir gereği olarak sözkonusu değinmeleri de yapmak zorunluluğu duyuyoruz.

Zaman dönemin büyük görevleri üzerine yürüme büyük amaçlar için gerekirse herşeyini çekincesiz ortaya koyma zamanıdır. Böylesi bir zamanda önlenebilecek provokasyon ve katliamlara kapılan açık tutmamak ise her devrimci hareketin unutamayacağı bir sorumluluktur.

Kemalist mafya-kontra özel savaş güçlerinin Buca Cezaevi'nde tutsaklara yönelik olarak geliştirdiği katliam ve baskıları şiddetle lanetliyoruz. Hesabını mücadelemizi daha da yükseelterek soracağımızı belirtiyoruz. Tutsaklara yönelik geliştirilen hiçbir katliam bizleri yıldıramadı ve yıldıramayacaktır.

Tüm insanlığı, kemalist mafya-kontra cumhuriyetine dönüşmüş olan TC'nin zindanlarında bulunan tüm siyasi tutsaklara karşı geliştirebileceği baskı ve katliamlara karşı duyarlı olmaya, Buca katliamının hesabını sormaya çağırıyoruz."

*Buca Direnişi'nin ruhunu kavramaktan uzak olan
bu açıklamaya cevap Sağmalcılar Cezaevi'ndeki
TKP(ML), TİKB, TKP/ML, MLSPB, Ekim, DHKP-C ve
Devrimci Yol Davası Tutsaklarından geldi.*

Katliamlara Açık Kapı Bırakmamak Direnmekle Mümkündür

Bizler Sağmalcılar Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar olarak 30 Eylül 1995 tarihli Özgür Politika gazetesindeki istanbul Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li ve DHP'li tutsakların "Katliamlara Açık Kapı Bırakmayalım" başlıklı açıklamasında devletin Buca Cezaevi'ndeki katliamına devrimci tutsakların uzlaşmaz direnişçi tavırlarının neden olduğunu ima eden açıklamaya zorunlu bir cevap verme ihtiyacını hissediyoruz.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li tutsaklar açıklamalarında; "Türk sömürgeci faşizminin çözümsüzlüğünün derinleştiği her dönemde böylesi provokasyon ve saldırıları uygulamaya koyduğunu", "son süreçte bu çözümsüzlüğün daha da derinleştiğini ve özellikle devrimci muhalefet güçlerinin birer rehine olarak tutulduğu cezaevlerine böyle bir süreçte saldırı-leceğinin belli olduğunu" söyleyerek, faşizmin cezaevlerine yönelik katliam saldırılarına girişeceğim belirtiyor. Bu politika karşısında tüm devrimci tutsakların birlikte, kararlı bir şekilde direnmeleri gerektiği çok açıkken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki ' PKK'li tutsaklar açıklamalarında "uyanık ve politik yaklaşım içinde olma" adına, direnmenin katliamlara zemin hazırladığını, provokasyona neden olduğunu ima ederek uzlaşmayı öneriyorlar.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li tutsaklar, düşmanın, genelde tüm emekçi kesimlere, özelde de devrimci mücadelenin başeğmez sürdürücüleri olan devrimci tutsaklara saldırılarını tüm toplumu teslim almak ve susturmak amacıyla her geçen gün arttırdığını görmek durumundadırlar. Faşist devlet Buca'da devrimci tutsakları katlederken, tüm topluma "*devlete başkaldıranm, direnenin başını ezeriz*" mesajını vermek istedi. Bugün işçilerin, memurların grevleri ve diğer emekçi kesimlerin direnişleriyle açmazı iyice derinleşen egemen sınıfların da-

yatmalarına karşı tüm emekçilerin ve devrimci güçlerin birlikte direnmeleri zorunlu görevdir. Faşist devletin "*teslim olun*" dediği yerde direnmek **"uyanık ve politik yaklaşım"** olmaz. Aksine bu saldırılar karşısında uyanık ve politik yaklaşım, devrimci güçlerin birlikte daha güçlü direnişleri örgütlemeleridir.

Buca Cezaevi'nde faşist devletin katliam saldırısı karşısında teslim olmayan devrimci tutsaklar, düşmanın politikalarını provokasyona gelmeme adına sessiz kalarak değil, kahramanca direnerek ve şehitler vererek boşa çıkarmıştır.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının düşmanın saldıracağı belliyken **"katliamlara gidecek provokasyonlara açık kapı bırakmayan"**, **"uyanık ve politik yaklaşım"** olarak önerdikleri uzlaşma, faşist devletin "*teslim olun*" çağrısına sessiz kalmaktır. Saldırının devrimci tutsakları odağa koyarak, tüm toplumu hedeflediği saldırıların bundan sonra da artarak süreceği gerçeği gözönüne alındığında, bu saldırıların boşa çıkarılması için, daha güçlü direnişler örgütlemek zorunluluğu da anlaşılabacaktır. Burada kazanımları koruma adına eylemsizliği savunmak teslimiyettir.

Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları, Buca Cezaevi kahraman direnişçilerinin, düşmanın tüm toplumu hedefleyen bu saldırısını kendi alanlarında şehitler pahasına paramparça etmesini görmüyor. Bunun sonucu olarak Buca Cezaevi Direnişi'ni karalayan bir yaklaşıma sürükleniyor.

Faşist devletin saldırılarının nedenini, provokasyona zemin hazırlayan direnişler olarak gören Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li tutsaklar, açıklamalarında, katliamın sorumluluğunu direnip teslim olmayan devrimci tutsaklara yüklüyor. Buca Cezaevi'ndeki destansı direnişi provokasyon ilan ediyor.

Varolan hakları yitirmemek için direnmemenin çare olmadığı, aksine, faşist devletin tüm cezaevlerinde daha sistemli bir şekilde saldırılarını arttırdığı ortadayken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li tutsakların yapması gereken, direnişlerin karşısında değil, içinde yer almaktır. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının kendi açıklamalarında belirttikleri "zaman, dönemin büyük görevleri üzerine yürüme, büyük amaçlar için

gerekirse her şeyini çekincesiz ortaya koyma zamanıdır" gerçeği kendilerini de bağlayan bir durumdur.

PKK'li arkadaşları söylediklerine uygun davranmaya davet ediyoruz. Aksi davranışlar, yıllarca kan, can pahasına yaratılan devrimci değerlere zarar verir.

**TKP(ML), TİKB, TKP/ML, MLSPB, Ekim, DHKP-C,
Devrimci Yol Davası Tutsakları Adına;
Cemal KESER, Can Ali TÜRKMEN, Mehmet YEŞİLÇALI,
Erol ÇELİKTEN, Burhan KARTAL, Sadi ÖZBOLAT,
Ahmet GEÇKİN**

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK ve DHP tutsakları yaptıkları açıklamada DHKP-C'ye saldırmaktan da geri durmadılar. Bu yüzden, yukarıdaki ortak açıklamanın yanında DHKP-C tutsakları da bir açıklama yaptılar.

Provokasyon korkusu PKK ve DHP tutsaklarına faşizmin Buca Katliamı'nı onaylatıyor

DİRENMEYENLER TESLİM OLMAYA MAHKUMDUR

30 Eylül 1995 tarihli Özgür Politika Gazetesinde yayınlanan İstanbul Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK ve DHP'li tutsaklar imzalı "Katliamlara Açık Kapı Bırakmayalım" başlıklı açıklama faşizmin Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsakları katletmesinin, sorumluluğunu DHKP-C tutsaklarının başeğmez tutumlarına yükler bir nitelikte. "Provokasyonlara açık kapı bırakmayan, uyanık ve politik yaklaşım" adına Buca Cezaevi'nde direniş destanı yaratan DHKP-C tutsaklarını üstü kapalı bir biçimde "provokatör" ilan ediyorlar. "Provokasyon olur, katlediliriz." korkusuyla yıllardır cezaevlerinde direniş kaçınıklığı yapan PKK tutsakları gelinen noktada direnişleri de, faşizmi kısı kırtan katliam zemini yaratan davranışlar olarak kendince mahkum ediyor.

21 Eylül'de Buca Cezaevi'ne yönelik faşizmin planlı katliam saldırısı ne ilkti ne de son. Devrimci mücadele boyutlandıkça, devrimci savaş halkı kapsayarak yaygınlaştıkça, karşı devrimin saldırılarının tükenmişliğin ifadesi olarak her alanda azgınlaşarak artacağı devrimin değişmez yasalarından biridir. Burada bütün mesele direnerek ve savaşarak zafere yürümekte. Direnme ve savaşma yerine; uzlaşmayı ve teslimiyeti seçenler özgürlüğü ve zaferi de kucaklayamazlar. Karşı devrimin azgın saldırılarına karşı daha büyük bir kararlılık ve şiddetle cevap veremeyenler her alanda yenilmeye mahkumdurlar. PKK tutsaklarının mantığına göre karşı devrimin saldırılarını etkisizleştirecek devrimci şiddetin kendisini de "provokasyon" ilan etmek mümkündür.

Faşizm, yıllardır devrimci tutsaklara saldırıyor ve onları teslim almaya çalışıyor. Faşizmin DHKP-C savaşçılarına saldır-

ması onları katletmesi, tüm tutsaklara ve halka vermek istediği bir mesajdı: *"Teslim olun"*. Evet faşizm, devrimcilere ve halka *"Teslim olun"* diyor. O yüzden direnen, baş eğmeyen, teslim olmayan özgür tutsakları katlediyor. Çünkü onların geleneğinde *"teslim olmak"* diye bir sözcük yok. Çünkü onlar direnerek savaşıyorlar tüm halk kesimlerine zaferi müjdeliyorlar.

PKK tutsaklarının öğrenemediği acı bir gerçek var. Teslim olmak belki provokasyonların önüne geçebilir. Fakat faşizmin katliamları ve saldırıları için provokasyon bahanesine gerek yok. Katliam faşizmin yaşam kaynağıdır. Teslim almayla yetinmez ajanlaştırmak, hainleştirmek için saldırmaya katletmeye devam eder.

"Provokasyona geliriz, katlediliriz" korkusuyla düşmanın hemen her türlü dayatmasını kabul eden pratiğin bugün geldiği nokta direnişleri engelleme çabasıdır. Bugün bazı cezaevlerinde PKK'li tutsakların direnen devrimci tutsaklara karşı tavır alışları söz konusu. Özellikle Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları hemen her direnişte özgür tutsakların karşısında yer almaktadır. Düşman keyfi arama dayatır, hemen herkes buna karşı tavır alır, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları **"İki değil on kez aransak da bizim için sorun değil"** der. Düşman devrimci tutsaklara saldırır, bu durumu protesto etmek için slogan atmak, tavır almak söz konusudur: Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları **"tavır alırsak, slogan atarsak hepimize saldırırlar"** der ve hiçbir eyleme katılmaz. Özgür tutsaklar sayım vermeme eylemi gerçekleştirir: Düşmanın hiçbir koğuştan sayım almayacağı korkusuyla Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları düşmanın kapısına dayanır **"Gelin bizim koğuşlardan sayım alın"** der. Ne yazık ki bu davranışlar düşmanın gözleri önünde ve ona açıktan ifade edilerek, mesajlar verilerek yaşandı ve yaşanıyor.

PKK tutsakları bazı cezaevlerinde özgür tutsakların direnişleri sonucu rahat çalışma ortamına sahip olurken direniş düşmanlığına varan bu tür tavırlarından da vazgeçmiyorlar. Var olan hakların kaybedileceği korkusuyla düşmanın dayatmaları karşısında direnmemeyi ve eylemsizliği tercih ediyorlar. Direnenleri de düşman katliamına zemin hazırlamakla suçluyorlar.

Devrimci tutsakların olmadığı bazı cezaevlerinde direnmenin var olan hakları da kaybettiği gerçeğini görmek istemiyorlar. Örneğin; PKK tutsakları dışında kimsenin bulunmadığı Diyarbakır Cezaevi'nde 1994 yılı sonlarında düşman saldırmış ve 2 yurtsever tutsağı katletmiştir. Ortada hiçbir "provokatör" yokken düşmanın dayatmaları karşısında radikal tavır alınmazken böyle bir saldırıyı Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının mantıklarına göre açıklamak oldukça zor. Oysa durum apaçık ortada: Düşman yaptırımları kabul ettirmeyle işi bırakmıyor. İtirafçılığı, ajanlığı, hainliği dayatıyor. Erzurum Cezaevi'ndeki itirafçılaştırma saldırıları ortadadır. Karşısında direnen bir güç olmayan faşizm, yaptırımların kabul edilmesi ile yetinmemiş *"hain olacaksınız, ihanet edeceksiniz"* diyerek azgınca saldırmaya devam etmiştir.

PKK tutsaklarının düşman saldırıları karşısındaki yaptırımları kabul eden uzlaşmacı tavırlarından örnekleri fazlasıyla mevcut. Bunlardan çarpıcı bir örneği ifade etmek bu durumu daha anlaşılır kılacaktır. 1994 yılı sonları düşman Diyarbakır Cezaevi'ne saldırmış ve 1 yurtsever tutsağı katletmiştir. Aynı gün Sağmalcılar Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsakları olayı duyar duymaz tüm siyasetlere -Öncelikle PKK'ye- katliama karşı tavır alma konusunda bir eylem programı önerirler. Sayım verme, koridor ve şebekede slogan atma, aileler vb. kamuoyunu birlikte harekete geçirerek katliamların önünde set oluşturma içeriğinde olan program karşısında Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları yine her zamanki gibi "böyle yaparsak buraya da saldırırlar, bizi de katlederler, fiili tavır almaya gerek yok, basın açıklaması yaparız" diyerek devrimci tutsakların bu eylemlerini gerçekleştirmemelerini istemişlerdir. DHKP-C tutsakları kendi eylem programlarını kimi siyasi anlayışlarla birlikte yaşama geçirip katliama karşı tavır alırken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları ise kendi koşullarında attıkları sloganla yetinmişlerdir. Daha sonrasında yine bu davranış kadar ilginç olan gelişme ise kendilerine ait gazetede, sayım vermemeye eylemini PKK tutsaklarının gerçekleştirdiği açıklaması yayınlanmış ve DHKP-C tutsaklarının sözü bile edilmemiştir. Görünen o ki kendi yayın organları da PKK tutsaklarının "uya-

nık ve politik" yaklaşımını kavrayamamış tam tersi yavuz hırsız misali eylemi üstlenerek gelişmeleri çarpıtarak kamuoyuna sunmuşlardır. Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkün fakat gereksiz.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının kavraması gereken bir diğer nokta kendilerinin de sıkça ifade ettiği gibi dire işin zafere; teslimiyetin ihanete götüreceğidir. Düşmanın kendi iradesini dayattığı noktada **"uyanıklık ve politiklik"** adına uzlaşmak teslim olmaya ve giderek ihanet yolunun açılmasına neden olur. Düşman iradesi karşısında her ne şart altında olursa olsun devrimci iradeyi daha kararlı bir şekilde koymanın kazanımları ortadadır, işte Buca Cezaevi'ndeki destansı direniş sonrası düşmana kabul ettirilen irade. Buca Ceza-evi'nde devrimciler bugün kendi iradelerinin üstün gelmesinin kazanımlarıyla hareket ediyorlar. Oysa benzer katliamın yaşandığı Diyarbakır Cezaevi'nde hangi tutsağın nereye sürgün edildiği bile aylarca öğrenilemedi. Yurtsever tutsaklar kaçırılıp itirafçılığa zorlandı. İşte iki farklı davranış ve iki farklı sonuç. Buca Cezaevi'ndeki destansı direnişin en önemli yanı ise özgür tutsakların *"Bizi teslim alamazsınız, devrimcileri ve halkı teslim alamazsınız"* mesajını faşizmin suratına çarparak ülkemiz ve dünya halklarına iletmesidir. PKK tutsakları halklarımıza hangi mesajı iletmiştir? Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları yaklaşımlarının sonuçlarını iyi düşünmelidirler.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları, katliamlara açık kapı bırakmamak için direnmemeyi vaaz ederken, DHKP-C'ye saldırmaktan da geri durmuyor. **"Cezaevlerini esas politika zemini olarak gören ve bütün taktiklerini de cezaevlerinde bunun etrafında şekillendiren DHKP-C"** diyerek DHKP-C'nin devrimci pratiğine saldırmak onu karalamak direnenleri, savaşanları **"provokatör"** ilan etmek Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının DHKP-C'nin savaşı hangi alanlarda yükselttiğini görebilmeleri ve anlayabilmeleri için öncelikle dar siyasi bakış açılarından kurtulmaları gerekir.

Katliam korkusu ve direniş kaçkınlığı Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsaklarına Buca direnişi ile ilgili garip değerlendirmeler yaptırıyor. Diyorklar ki **"Aslında rejimin çözümsüzlüğüne sol**

adına kendi politik çözümsüzlüğü ile yamıt olma durumundan çıkamadı. Buca Cezaevi'ndeki planlanmış provokasyonu görüp boşa çıkarmak bir yana düşmanın istediği zemin ve zamanda ve istediği biçimde karşılaşması da bunun son bir örneği oldu." İşte Buca'daki katliamın ve destansı direnişin dar kafalıcı bir yorumu. Evet siyasi iktidar tükenmişliğinden dolayı savunmasız silahsız devrimci tutsaklara saldırıyor. Direndikleri baş eğmedikleri için de özellikle DHKP-C tutsaklarına saldırıyor. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsaklarının bu durumda önerdiği çözüm, direnmemek, uzlaşmak, düşmanın direnen tüm halk kesimlerine vermek istediği "*teslim olun, uzlaşın*" mesajına, çözüm adına önerilen yine düşmanın istediği gibi davranmak. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının bu açıklaması eldekini kaybetmemek için tavır almama mantığının geldiği noktayı ifade ediyor. Fakat gariptir yine aynı açıklamada "zaman dönemin büyük görevleri üzerine yürüme büyük amaçlar için gerekirse her şeyini çekincesizce ortaya koyma zamanıdır. Böylesi bir zamanda önlenebilecek provokasyon ve katliamlara, kapıları açık tutmamak ise her devrimci hareketin unutamayacağı bir sorumluluktur" denilerek her şey birbirine karıştırılıyor. Direnmeyi görev kabul etmeyenler her şeyini çekincesizce ortaya koyamazlar. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları hem "zamanın büyük görevlerinden" hem "her şeyini çekincesizce ortaya koyabilmekten" hem de bu ifade ettiklerinin tam karşısı olarak provokasyon ve katliamları önlemek adına düşmanın iradesini dayattığı, teslim olmaya zorladığı bir noktada, uzlaşmayı, teslim olmayı öneriyor. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları ya ne dediğini bilmiyor ya da görünüşü kurtarmak için boylarından büyük laflar ederek her şeyi birbirine karıştırıyorlar.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının kavramak zorunda olduğu başka bir nokta ise var olan hakları kaybetmemek için uzlaşma, direnmeme tavırlarının tutsak kitlesini faşizmin saldırıları karşısında duyarsızlaştırdığıdır. Buca Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının içler acısı durumu buna acı bir örnektir. Düşman DHKP-C savaşçılarına azgınca saldırmış ve 3 yiğit DHKP-C savaşçısını katletmişken DHKP-C savaşçıların

kaldığı koğuşlarda bombalar patlarken, yaralı tutsaklar kan revan içerisinde koridorda sürüklenirken Buca Cezaevi'ndeki PKK tutsakları **"provokasyon olmasın"** korkusuyla slogan dahi atmıyarak tüm bu olayları sessizce izlemişlerdir. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları da devrimci tutsakların protesto eylemliliklerine katılmıyarak başka bir tavırsızlık örneği göstermişlerdir. Gözlerinin önünde süren katliama suskun kalmak kılını bile kıpırdatmadan sessizce izlemek sonrasında da tavır almaktan kaçınmak kolay anlaşılır şeyler değil. Durum buyken Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsaklarının **"tüm insanlığı"** saldırılara ve katliamlara karşı duyarlı olmaya, hesap sormaya çağırması samimiyezsizliktir. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları sözlerinin gereğini önce kendileri yerine getirmek zorundadırlar. Sonra **"tüm insanlığa"** çağrı yapabilirler ancak. Devrimci politika samimi ve dürüst davranmayı gerektirin PKK tutsakları bu suskunluklarını ve tavırsızlıklarını bir kenara bırakmak zorundadır.

Zafere yürüyebilmek için, özgürleşebilmek için direnmek ve savaşmak zorunlu koşuldur. Karşı devrimle, devrim güçleri arasındaki mücadele her alanda her cephede iradelerin birbirine kabul ettirilmesi savaşdır. Düşman iradesine boyun eğmek onunla uzlaşmak teslimiyet ve ihanetle sonuçlanır. Ancak direnerek ve savaşarak özgürleşilir. Bu mücadelenin her alanının değişmez yasasıdır. Düşmanın kendi iradesini dayattığı, teslim olmaya zorladığı noktada uzlaşmak, kaçış yolları aramak yenilgiyi ve ihaneti getirir.

**Sağmalcılar Cezaevi'nden
DHKP-C Davası Tutsakları**

Çeşitli örgüt, kurum ve kişilerin yaptığı açıklamalar ve yayınladıkları mesajların yanında, Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar da yayınladıkları ortak bildiriyle katliamı ve direnişi değerlendirdiler.

BİRLEŞELİM, SAVAŞALIM, KAZANALIM

(...)

21 Eylül saldırısı, haftalar öncesinden hazırlanmış, planlı bir katliamdı. Son özgürlük eylemini bahane eden cezaevi idaresi, yeni hak gasplarını gündeme getirdi. Avukat görüşünü ve ziyaret haklarımızı keyfi bir şekilde gaspederek alınca, devrimci tutsaklardan öç almış, cezalandırmış olacaktı.

Bu temelde başlattığımız sayım vermeme eylemimiz boyunca tüm görüşme taleplerimizi yanıtsız bırakan cezaevi yönetimi, 21 Eylül Katliamı'nın hazırlığı içinde olmuştur.

(...)

Düşman cephesinde iğrençliğin, alçaklığın bütün çıplaklığıyla sergilendiği 21 Eylül saldırısı ve direnişi boyunca, devrimci tutsaklar arasında yoldaşlığın, dayanışmanın ve siper arkadaşlığının en olumlu örnekleri sergilenmiştir. 7. koğuşta tutsaklar, koğuşlarını tutuşturarak 6. koğuştaki direnişe destek verirken, diğer koğuşlarda kalan devrimci tutsaklar ise barikatları ve sloganlarıyla direnişi tüm cezaevine yaymışlardır.

Cezaevi Yönetimi Hala Yeni Provokasyonlar Peşinde

Katliam sonrasında müsteşarları, müdürleri ve başsavcılarını aracılığıyla bir taraftan tutsakların öfkelerini yatıştırmaya çalışan yönetim, diğer taraftan basına verdiği demeçlerle yeni provokasyonlar peşinde koşmaktan da geri kalmıyor. 22 Eylül Cuma gecesi barikat kaldırıldı. Ve görüşmeler sonucu 23 Eylül Cumartesi sabahı katliama katılmayan gardiyanlarla sayım alabilecekleri bildirildi, idare 25 Eylül Pazartesi sabahına kadar sayım almaya korktukları için gelemedi. Ancak basına yaptıkları açıklamalarla bu gerçeği "3. ve 7. koğuşlar sayım vermiyor" şeklinde çarpıtarak yansıttılar.

Ayrıca başka cezaevlerine şevkler yapılmak istenmesi üzerine direnişe geçtiğimiz şekilde açıklama yapılmıştır. Evet, bu

biz tutsaklar için başlı başına bir direniş nedeni olabilecek bir saldırdır. Sırf tutsakların direncini kırmak için davaları hala devam eden tutsakların sürgüne gönderilmek istenmesi fiili bir saldırdır ve hiçbir koşulda kabul edilemez. Şehitler bedeli de olsa, vereceğimiz yanıt, bir öncekinden farklı olmayacaktır. Fakat 21 Eylül'de bizleri katletmeye geldiklerinde herhangi bir açıklama yapılmamıştır. Tutsakların sürgüne gönderilmeleri tamamen kendi kafalarındaki plandır ve katliamdan sonra açıklanmıştır. Aile ve avukat ziyaretleri vb. kenulardaki en temel haklarımızın gaspedilmesi üzerine başlattığımız sayım vermeme eylemimizi katliamla yanıtlayan idare şevkler konusunu, işlediği cinayeti gizleyebilme telaşıyla sonradan gündeme getirmiştir.

Başbakan, Adalet ve İçişleri Bakanları, Cezaevi Savcısı, 1. Müdür, Jandarma subaylar, yarbay, yüzbaşı ve burjuva basın başta olmak üzere saldırıya katılan tüm subay, astsubay ve uzman çavuşlar, erler ve gardiyanlar katliamın birinci dereceden sorumlularıdır. Ve er ya da geç halka ve devrimcilere hesap vermekten kurtalamayacaklardır.

21 Eylül'de devrimci tutsaklar kanla, katliamla teslim alınmak istendi ve bu azgınca saldırı sırasında Yusuf BAĞ, Uğur SARIASLAN, Turan KILIÇ adlı üç arkadaşımız faşist askerler ve gardiyanlarca bomba, cop, kalas ve demir çubuk darbeleriyle öldüresiye dövülerek katledilmişlerdir. Mehmet KURNAZ adlı bir arkadaşımız ise halen yoğun bakımda olup, yaşamından umut kesilmiş durumdadır. Ayrıca Bernar SATAR, Kaan TOKSOY, Mesut AVCI, Barış YILDIRIM, Murat BECERİKLİ, İsmet AVCI ve Barış KAYA adlı arkadaşlarımızın durumları halen hayatı tehlike arzettiğinden müşahade altında tutulmaya devam edilmektedir. 26 Eylül Salı günü taburcu edilen 32 arkadaşımızın çoğu kafalarından aldıkları darbeler sonucu olmak üzere ağır yaralı durumdadır.

Yaşanan bu katliam ne ilk ne de son olacaktır. Onyıllardır devrimci tutsakları siyasi kimliklerinden ve onurlarından arındırmaya çalışan iktidar tarafından bu ve benzeri saldırılar defalarca tekrarlanmıştır. Amaçları bizleri teslim almak ve sonra da uğruna her şeyi göze aldığımız emekçi halklarımıza

"İşte oğullarınızı/kızlarınızı teslim aldık, umudunuzu yok ettik," diyebilmektir. Ama biz devrimci tutsaklar böyle bir fırsatı onlara asla vermedik, bundan sonra da bedeli ne olursa olsun vermeyeceğiz. Hangi koşullarda olursa olsun devrimci değer ve geleneklerimizi sonuna kadar sahiplenmeye devam edeceğiz. Katliamın ardından, başta ailelerimiz olmak üzere emekçi halkımız ve tüm devrimci demokrat, ilerici yurtsever kesimler tarafından büyük bir duyarlılıkla sahiplenildiğimizi görmek bu yöndeki kararlılığımızı daha da arttırmış ve gücümüze güç katmıştır. Geline aşamada, yine başta ailelerimiz olmak üzere tüm ezilen, sömürülen emekçileri devrim saflarında birleşmeye ve katliamın sorumlularından hesap sormaya çağırıyoruz.

İlericiler, demokratlar, devrimciler ve yurtseverler,

Egemen güçlerin saldırılarına karşı Birleşelim, Savaşalım ve Kazanalım.

Yaşasın 21 Eylül Buca Direnişimiz!

Şehitlerimizi Unutmadık, Unutturmayacağız, Hesabını Soracağız!

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Buca Cezaevi

DHKP-C, TDKP, PRK-Rızgari, YRNL, Ekim, TKP/ML,
MLKP, TKP(ML)-TİKKO, TİKB Davası Tutsakları

YEDİNCİ BÖLÜM

DİRENİŞ VE SAVAŞ ÇAĞRISI OLDULAR

Katliama
Tepkiler

Buca Katliamı duyulduğu andan itibaren yurtiçinde ve yurtdışında irili-ufaklı pek çok gösteri, yürüyüş ve protesto eylemleri gerçekleştirildi. Katliamı lanetleme, devrimci tutsaklarla dayanışma ve sorumlulardan hesap sorulacağını gösterme amacıyla gerçekleştirilen sayısız eylem arasından basma yansıyanları aktarıyoruz.

21 Eylül 1995

*Yenibosna, Taşyol durağında bulunan polis işbirlikçileri ne ait Gün Makine Ltd. Şirketi DHKC tarafından bombalandı.

*Maltepe Zümrüt Evler'de bulunan Marlboro dağıtım araçlarına DHKC tarafından düzenlenen bombalı saldırıda 2 araç tamamen tahrip edilirken, fabrikada da hasar meydana geldi.

22 Eylül 1995

*Tutsak aileleri, izmir Demokrasi Platformu, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının da aralarında bulunduğu 200 kişi Buca Cezaevi önünde basın açıklaması yaparak saldırıyı protesto etti.

*Bağcılar Göztepe'de polis işbirlikçisi bir faşistin mağazası DHKC tarafından yakıldı.

*Mecidiyeköy Pepsi Cola Başbayii DHKC/Liseli DEV-GENÇ(LDG) tarafından yakılarak tahrip edildi.

*Şişli-Kurtuluş'taki Türk Ticaret Bankası DHKC tarafından molotofla tahrip edildi.

*Okmeydanı Mahmut Şevket Paşa Mahallesi Anadolu Meydanı'nda bulunan Zabıta Müdürlüğü'ne ait kulübe DHKC tarafından yakılarak imha edildi.

*Aynı bölgede sivil faşistlere ait bir araba yol ortasında durdurularak DHKC tarafından tahrip edildi.

*Küçükköy Emniyet Amirliği'nin hemen yanında toplanan 15 kişilik Yunus Polis grubunun yanında ses bombası patlatıldı. Eylemi DHKC/LDG üstlendi.

*Gazi Mahallesi ikinci Nalbur durağında bir sivil faşiste ait kuruyemişiçi dükkanı DHKC tarafından yakıldı.

*Esenler Aşağı Karabayır'da DHKC savaşçıları tarafından bir gösteri düzenlendi. Gösteride 2 belediye aracı yakılırken, asılan pankartların ardından eylem havaya ateş açılarak bitirildi.

*Esenyurt Saadetdere, Incirtepe, Depo Mahallesi, Balıkıyolu Caddesi ve Avcılar Parseller'de Devrimci Halk Güçleri(DHG) imzalı yazılamalar yapıldı.

*DHG, Tuzla'da Esenyalı ve Güzelyalı Mahalleri Buca Katliamı'nı protesto eden yazılarla donatılırken, bir duvara DHKP bayrağı işlendi.

*Malatya'nın Cemal Gürsel, Paşaköşkü, Cengiz Topel Mahallelerinde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*İzmir Selami Yiğitalp Lisesi duvarları LDG tarafından Buca Katliamı'nı protesto eden yazılarla donatıldı.

*İzmir, Akıncılar ve çevresinde, Narlıdere ikinci İnönü Mahallelerinde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*Kayseri İnsan Hakları Derneği'nde bir araya gelen devrimci tutsak aileleri Buca Katliamı'nı protesto etti.

*Almanya, Stuttgart DHG Ziraat Bankasını işgal etti.

*Almanya, Köln DHG tarafından Ziraat Bankasına taşlı saldırı ve boyalı bir saldırı düzenlendi. Eylem sırasında cadde trafiğe kapatıldı.

*Almanya, Dortmund'ta Türkiyeliler'in yoğun olduğu bir caddede DHKC imzalı bir pankart açan kitle yaklaşık 1 km. yürüyerek yolu işgal etti.

*Almanya, Berlin Pamukbank Şubesi'ne DHG tarafından taşlı saldırı düzenlendi. Amacı Türkçe ve Almanca bildiriler

okunarak açıklanan eylem sloganlarla bitirildi.

* Benzer bir gösteri Hamburg'da yine DHG tarafından kent ana caddesi trafiğe kapatılarak yapıldı.

* Duisburg'da Devrimci Halk Güçleri Atılım ve Partizan Sesi okurlarının katıldığı, lastik yakılarak yolların kesildiği bir gösteri düzenlendi.

* İngiltere, TC Londra Büyükelçiliği önünde DHG tarafından bir gösteri düzenlendi.

* Avusturya; DHG Viyana'da bir gösteri düzenledi. Gösteri bitiminde Türkiye Turizm Müşavirliği önüne pankart asıldı.

* Değişik ülkelerde bulunan DHKC Enformasyon Bürolarının katliam hakkında hazırladığı bildiri geniş bir şekilde dağıtıldı.

23 Eylül 1995

* Gülsuyu Heykel'e DHG imzalı pankart asıldı.

* Çeşitli demokratik dernek, sendika ve parti temsilcileriyle tutuklu aileleri temsilcileri tarafından "Buca Cezaevi Olaylarını izleme ve Dayanışma Komitesi" kuruldu. Komite tarafından İzmir Elektrik Mühendisleri Odası'nda hem katliamı, hem de katliam sonrası tutsak yakınlarına yapılan saldırıyı k'ırayan ve halkı duyarlı olmaya çağırın basın açıklaması yapıldı.

* Avcılar Parseller İş Bankası DHKC tarafından bombalandı. Bombalanan yerin karşısına "Buca Katliamı'nın Hesabını Sorduk Soracağız" yazılı ve bomba süslü bir de pankart asıldı.

* DHG tarafından Pendik Betonyol'da molotoflu, sis bombalı bir korsan gösteri düzenlendi.

* Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi DHG tarafından yazılarla donatıldı.

* Adana, Emeğin Kurtuluşu Kurultayı tarafından Tüm Bel-Sen binasında yapılan bir toplantıyla Buca Katliamı protesto edildi ve bütün emekçiler devrimci tutsakları sahiplenmeye çağırıldı.

* Bursa, Kurtuluş, Alınteri, Atılım Gazeteleri, HADEP, İHD ve çeşitli kitle örgütlerinin İHD'de yaptıkları basın açıklamasıyla Buca Katliamı kınandı.

* İstanbul, İHD Cezaevleri Komisyonu 100 kişilik bir toplulukla Taksim Postanesi'nden Başbakan Tansu Çiller'e Buca olaylarıyla

ilgili olarak protesto telgrafi çekti.

* İstanbul, kayıp yakınlarının Galatasaray Lisesi önündeki oturma eyleminde Buca Katliamı protesto edildi ve Devrimci Tutak Aileleri pankartı açıldı.

* Ankara, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD)'inde bir araya gelen kitle örgütleri temsilcileri, 25 Eylül'de içişleri ve Adalet Bakanları ile görüşme kararı aldı. Görüşme talebinin reddi halinde ise Bakanlık binaları önüne siyah çelenk bırakma, ÇHD, İHD ve Türk Tabipler Birliği'nin kısa sürede "cezaevi raporu" hazırlaması ve Buca'da katledilen Uğur SARIASLAN'ın cenazesine kitlesel olarak katılma kararı aldılar.

* Almanya, Darmstadt Devrimci Halk Güçleri, Buca Katliamı'nı protesto için Avrupa'nın en büyük havaalanı olan Frankfurt Havaalanı'nı işgal etti.

* DHG 1.5 saat süren bir eylemle Türkiye'nin Hamburg Konsolosluk'u'nu yumurta ve domates yağmuruna tutarak yolu trafiğe kapattı.

* Halk Bankası'nın Hamburg Şubesi DHG tarafından işgal edildi ve binaya pankart asıldı.

* Yunanistan, Atina'da Buca Katliamı'nı protesto yürüyüşü düzenlendi.

* Atina, DHKC, TKP/ML, PKK, MLKP, Rızgari, Kıvılcım, PSK ta raftarlarınca ortaklaşa bir eylem gerçekleştirildi. Konsolosluk önünde başlayan eylem 3.5 kilometrelik yol yürünerek sona erdirildi.

* İsviçre, GBI sendikası DHG tarafından işgal edildi.

* İngiltere, Buca Katliamı TC Londra Elçiliği ve Konsolosluk önünde DHG tarafından protesto edildi. Katillerin halkın adaleti ne hesap vereceği haykırıldı.

24 Eylül 1995

* İzmir, Buca Cezaevi Olayların İzleme ve Dayanışma Komitesi'nin çağrısı üzerine yapılacak olan basın açıklaması tutak ailelerinin açıklamanın açık havada yapılması ve protesto yürüyüşü gerçekleştirilmesi önerisi ile 600 kişinin katıldığı v pankartların açıldığı bir gösteriye dönüştü. Ana caddede yapılan eylem slogan ve alkışlarla sona erdi.

* İzmir, Yamanlar Mahallesi'nde DHKC ve MLKP taraftarlarınca korsan gösteri düzenlendi. Gösteri Devrim Şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Kısa bir konuşmanın ardından pankartlar açılarak yürüyüşe geçildi.

* DHKC/LDG tarafından Okmeydanı Şark Kahvesi civarında bir gösteri düzenlendi. Gösteride Çaykur Şirketi ile bir sivil faşiste ait dükkan yakılarak tahrip edildi. Eylem yerine "Buca Cezaevi'ndeki Katliamın Sorumlusu Devlettir" pankartı asıldı.

* DHKC/LDG tarafından Yenibosna Zafer Mahallesi'nde de benzer bir gösteri düzenlendi.

* DHG tarafından Kartal E-5 yolu trafiğe kesilerek bir gösteri yapıldı.

* Gazi Polis Karakolu karşısında bulunan polis servis aracı DHKC/LDG tarafından bombalandı. Eylem yerine üzerinde "Buca Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı pankart asıldı.

* Bağcılar Demirkapı Mahallesi'nde sivil faşist örgütlenme yapan ve faşistlere maddi destek sağlayan Flaş Giyim Mağazası DHG tarafından yakılarak tahrip edildi.

* Ümraniye Alemdar Caddesi Adem Yavuz Durağı'ndaki sivil faşistlere ait Okumuşlar Kereste Deposu DHKC tarafından yakılarak tahrip edildi.

* Sarıyer Ferahevler'deki Ülkü Ocağı, yine aynı caddede bulunan ve Ülkü Ocağı'na maddi destekte bulunan Akkaya Harfiyat, Güneşler Market ve Esnaflar Kiraathanesi DHKC tarafından yakıldı.

* Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde 3001. caddeye DHG tarafından "Buca Cezaevi'ndeki Katliamın Hesabını Soracağız" yazılı pankart asıldı.

* Zeytinburnu'nda asker lojmanları karşısındaki İŞMAR Market'e DHG tarafından "Buca Katliamı'nın Sorumlusu Devlettir, Hesabını Soracağız" yazılı pankart asıldı.

* Zeytinburnu Ziya Gökalp İlkokulu'na "Buca'da Şehit Düşen Yoldaşlarımızın Katili Devlettir, Hesap Soracağız" yazılı DHG imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı.

* Şişli Kurtuluş Caddesi'nde bulunan Türk Ticaret Bankası DHG tarafından tahrip edildi.

* Şişli Ergenekon Caddesi'ndeki İş Bankası DHKC/LDG ta-

rafından yakılarak tahrip edildi.

*Gazi Karakolu'nun karşısında bulunan Tekel'e ait büyük Mercedes araç DHKC/LDG tarafından bomba ve benzin kullanılarak tahrip edildi.

*Gaziosmanpaşa, Barbaros Hayrettin Paşa ve 500 Evler Mahallelerinde DHG imzalı yazılamalar yapıldı.

*Fransa, Paris'te DHG, TİKB ve TKP/ML tarafından ortak izinsiz gösteri düzenlendi.

25 Eylül 1995

*Gebze Özgürlük Meydanı'nda DHKC tarafından gösteri düzenlendi. Gösteri bitiminde Alay önüne "Buca Şehitlerinin Hesabını Soracağız" yazılı bomba süsü verilmiş patıkart asıldı.

*Zeytinburnu'nda DHG imzalı pankart asıldı.

*Gebze, DHG tarafından Darıca, istasyon, Gaziler, Mudurnutepe, Güzeltepe, Emek, Özgürlük, Yeni Mahalle, mahallelerinde 150 ayrı yere yazılama yapıldı.

*Adana, LDG tarafından Dumlupınar Mahallesi'ne "Buca Katliamı'nın Hesabını Soracağız" içerikli yazılamalar yapıldı.

*Bayrampaşa Cezaevi önünde yapılmak istenen basın açıklaması polis tarafından engellenirken, Sultanahmet Adliyesi önünde 100 kişilik bir topluluk tarafından pankartlı, sloganlı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

26 Eylül 1995

*Ankara, Siteler Ulubey'de bulunan Nizam-ı Alem Ocakları binası DHKC/Halk Milisleri tarafından yakılarak tahrip edildi.

*Gebze, DHG tarafından 5 ayrı yere pankart asıldı.

*Aynı gün yine Gebze'de DHKC/LDG tarafından da bombalı bir pankart asıldı.

*Adana, Demokrasi Platformu, Eğitim-Sen'de basın toplantısı yaparak Buca Katliamı'nı protesto etti.

*İstanbul, Taksim'deki Atatürk Kültür Merkezi önünde; OKM, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Yapı Sanat Evi, Piya Kültür Evi, Genç Ekin Sanat Merkezi, MKM ve Evrensel Kültür

Merkezi Buca Katliamı'nı bir basın açıklamasıyla protesto ettiler.

*Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri, Buca Katliamı'nı ve Tüm Haber-Sen'in kapatılmasını CHP istanbul 11 Merkezini işgal ederek protesto ettiler.

*Atina DHKC, TKP/ML, MLKP ve Yunanlı örgütlerin yer aldığı 250 kişilik bir grup protesto yürüyüşü gerçekleştirdi. Yürüyüş TC Konsoloslğu önünde yapılan saygı duruşuyla sona erdi.

*Uluslararası Af Örgütü Buca Cezaevi'ndeki tutsaklara yönelik katliam için "Gözaltında Ölüm" kaydıyla "ACİL EYLEM" çağrısında bulundu.

27 Eylül 1995

*Örnektepe Mahallesi'nde bulunan ve Terörle Mücadele Şubesi DHKP-C Timi'ne ait 2 sivil oto DKHC/LDG tarafından bombalandı.

*Adana, Haklar ve Özgürlükler Platformu SLP binasında "Buca'da Katliam Yapanlar Yargılsın" diyerek basın toplantısı düzenledi.

*istanbul Yakacık'ta yeni tamamlanan ve daha önce de 1990 yılında Devrimci Sol tarafından bombalanan E Tipi Cezaevi'ne DHKC tarafından bombalı bir saldırı düzenlendi. Eylem yerine DHKC bayrağı asıldı. Ancak teknik bir aksalıktan dolayı bombalar patlamadı.

28 Eylül 1995

*istanbul Avcılar Parseller'de Ford Bakım Servisi'ne çekilmiş olan polis aracı DHKC tarafından bombalandı.

*izmir, Devrimci Halk Güçleri bütün şehri Buca Katliamı'nı protesto eden ve hesabının sorulacağını belirten yazılamalarla donattı.

*istanbul Barosu, DHG tarafından 4 saat süreyle işgal edildi.

*istanbul, Gültepe'de Demirdöküm'e ait binaya DHKC tarafından bombalı saldırı düzenlendi.

29 Eylül 1995

*istanbul, Esenler Turgut Reis Mahallesi'nde bir sivil faşis-

te ait kamyonet DHKC tarafından bombalandı.

* İstanbul Nurtepe'de bir korsan gösteri düzenlendi.

* İstanbul Nurtepe'de TEM Otoyolu trafiğe kapatıldı. Eylem yerine 60 metre uzunluğunda bir halat gerilip üzerine 4 adet bomba yerleştirildikten sonra DHKC imzalı pankart asıldı.

* İstanbul Ümraniye'de bir korsan gösteri düzenlendi.

30 Eylül 1995

* İstanbul Esenyurt'ta DHG, EHB, Büyükçekmece EP Girişimcileri ve Pir Sultan Abdal Canlar Derneği tarafından geniş katılımlı bir basın açıklaması yapıldı.

1 Ekim 1995

* Buca Cezaevi Olaylarını İzleme ve Dayanışma Komitesi tarafından Buca Katliamı'nı kınama amacıyla tertiplenen miting İzmir Valiliği tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden yasaklandı. Komite, mitingin yapılacağı yerde gerçekleştirilecek basın açıklamasına herkesi davet etti. Basın açıklamasına katılan yüzlerce kişi sloganları ve pankartlarıyla hem Buca Katliamı'nı hem de mitingin yasaklanmasını protesto etti.

* İstanbul, Okmeydanı Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nde "Cezaevlerinde Durum ve Buca Cezaevi" konulu bir panel düzenledi.

* İstanbul'da Haklar ve Özgürlükler Platformu (HOP), Demokratik Mücadele Platformu (DMP), Demokratik Haklar Platformu (DHP), Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi (DETAK) ve Yapı Sanatçıları'nın katılımıyla Buca Katliamı gibi saldırılara karşı set oluşturmak ve devrimci tutsaklarla dayanışmak amacıyla Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve Mücadele Platformu (DETUDAP) kuruldu.

2 Ekim 1995

* İstanbul Bağcılar'da DHKC/DEV-GENÇ tarafından bir gösteri düzenlendi.

* İstanbul'un birçok yerinde yaygın olarak pankart asma ve yazılama eylemleri yapıldı.

* Zonguldak'ta DHG tarafından yazılımlar yapıldı.

* Bağcılar Çanakkale'de sivil faşist örgütlenme yapan 'Profi-

Io' beyaz eşya mağazası DHKC tarafından tahrip edildi.

4 Ekim 1995

*İstanbul Yedikule'de Hacı Ehvaddin Mahallesi'nde bir grup MHP'li faşist DHKC'liler tarafından dövülerek cezalandırıldı.

*Elazığ, Antakya, Adana'da Buca Katliamı'nı protesto eden yazılamalar yapıldı.

*Antakya'nın Yaylıca Belediyesi'ne pankart asıldı.

*İstanbul Gülsuyu pazarında DHG, Emekçi Halkın Birliği ve Direnişçiler tarafından pankart açılarak ortak bir gösteri düzenlendi.

*Çorlu'da DHG tarafından pankart asıldı.

*İstanbul Örnektepe Polis Karakoluna 100 metre mesafede bulunan ve DHKP-C Polis Timi'ne ait sivil ekip otosu DHKC tarafından bombalandı.

6 Ekim 1995

*İstanbul Sağmalcılar Cezaevi önünde; HOP, DMP, DETAK, Yapı Sanat Evi ve Kızıl Bayrak Gazetesi tarafından Buca Katliamı ve Ümraniye Cezaevi ile ilgili basın açıklaması yapıldı.

8 Ekim 1995

*Adana Dumlupınar Mahallesi'nde bir faşiste ait Ford Taurus marka otomobil DHKC tarafından tahrip edildi.

*İstanbul Esenler Turgut Reis Mahallesi'nde faşistlere ait bir dükkan DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*Yalova'da Yüzüncüyü Caddesi'ne DHG tarafından pankart asıldı.

*Bursa Teleferik Namazgah bölgesine DHG tarafından pankart asıldı.

*Bursa'da Zümrütevler, Kurtbasan, Ortabağlar bölgesi DHG tarafından duvar yazılarıyla donatıldı.

*İstanbul Sultan Murat, Yenimahalle, Rasathane, Hekimbaşı, Beykoz'da yazılamalar yapıldı.

*Elazığ'da DEV-GENÇ ve DHG tarafından, İzmir Gülte-

pe'de DHG tarafından, Çanakkale'de DEV-GENÇ ve Sivas'ta DHG tarafından yaygın yazılamalar yapıldı.

10 Ekim 1995

*İstanbul Okmeydanı'nda DHKC savaşıları tarafından düzenlenen gösteri sırasında Özçiftçiler Oto Galerisi molotof kokteyli ve ses bombası kullanılarak tahrip edildi.

11 Ekim 1995

*İstanbul Sötlüce'de siyasi polise ait sivil oto DHKC tarafından bombalanarak imha edildi.

14 Ekim 1995

*İstanbul Kağıthane Milli Eğitim Müdürlüğü DHKC/LDG tarafından yakıldı.

*Trabzon Hacıkasım'da, Zonguldak Fener ve Kozlu Mahalleleri'nde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*Karabük'te DHG tarafından afişleme ve pullama yapıldı.

*İstanbul Zümrütevler'de DHG tarafından pankart asıldı.

*Eskişehir'de DHG Takkalı-Gündoğdu, Yunuskent, Gökmevdanı, Yıldıztepe ve Gültepe Mahalleleri'nde yoğun olarak Buca Katliamı ile ilgili yazılamalar yaparken, Anadolu Üniversitesi Yunusemre kampusu önündeki üst geçite de pullamalar yapıldı.

*İstanbul Esenler Turgut Reis mahallesi Depo durağından bir sivil faşiste ait Dodge marka kamyon DHKC savaşçılarınca yakılarak tahrip edildi.

*İzmir'de Ege Kültür Sanat Merkezi'nde, şehit Buca Direnişçilerini anma amacıyla bir etkinlik düzenlendi.

15 Ekim 1995

*Antalya'da DHG tarafından pullama ve kuşlama yapıldı.

16 Ekim 1995

*İstanbul, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi ile Esatpaşa Mahallesi'ni birbirine bağlayan köprüye LDG tarafından pankart asıldı.

21 Ekim 1995

*İstanbul, Esenler Belediye Başkanı'nın kullandığı araç ve otoparkı DHKC tarafından bombalandı.

22 Ekim 1995

*Gebze'de DHG tarafından yaygın yazılama yapılırken, aynı saatlarda iki ayrı yerde korsan gösteri düzenlendi.

*Gebze İlyasbey İlkokulu ve İstasyon civarına bomba süslü iki ayrı pankart asıldı.

*Trabzon 2 No'lu Erdoğan Mahallesi'nde bulunan faşist odaklar gece saat 03.00'de DHKC tarafından yakılarak tahrip edildi.

24 Ekim 1995

*İstanbul Gazi Mahallesi 2. Nalbur durağında DHKC Liseli DEV-GENÇ tarafından bir gösteri düzenlendi. Gösteri havaya ateş açılarak, ses bombası patlatılarak bitirildi.

*İstanbul Okmeydanı'nda DHKC tarafından 2 adet ses bombalı pankart asıldı.

25 Ekim 1995

*İstanbul 1. Boğaz köprüsü yaklaşık 50 tutsak ve şehit anası tarafından işgal edildi. Yaşları 50 ile 70 arasında değişen analar, ellerinde "Buca'nın Hesabı Sorulacaktır", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir", "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın", "Çocuklarımızı Ölüme Terk Etmeyeceğiz" yazılı dövizler ve "Cezaevlerinde Devlet Terörüne Son, Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın, Evlatlarımızı Öldürmeyeceğiz" yazılı, DETUDAP imzalı pankart olduğu halde yolu trafiğe kapatarak araçların geçmesini engellediler.

Köprü üzerinde yarım saat devam eden eyleme saldıran polis, yaşlı anaları döverek gözaltına aldı.

*DHG tarafından Rize Bahçecik Mahallesi'ndeki Affan Kitapçı Lisesinin arka tarafına, üzerinde Cephe bayrağı bulunan bir pankart asıldı. Yine Rize DHG tarafından Fındıklı Kanlıdere mevkiinde, Çayeli'nde ve Ardeşen'de yoğun yazılamalar yapıldı.

26 Ekim 1995

*İstanbul Şehremini Odabaşı'nda DHKC/DEV-GENÇ ve Li-

seli DEV-GENÇ tarafından ortak bir gösteri düzenlendi. Gösteri bitiminde Vezir Caddesi'ndeki Türkiye İş Bankası yakılarak tahrip edildi.

* Adana Çukurova Üniversitesinde DHKC/DEV-GENÇ imzalı yazılamalar yapıldı.

26 Ekim 1995

* DHG tarafından Malatya'da yazılamalar yapıldı, Çanakkaile'de bildiri dağıtıldı. Yine DHG tarafından Çorlu'da yazılamalar yapıldı.

28 Ekim 1995

* Okmeydanı'nda DHKP-C Timi işkencecilerine ait sivil minibüs DHKC savaşçıları tarafından parça tesirli bomba kullanılarak tahrip edildi.

31 Ekim 1995

* İstanbul Okmeydanı Mahmut Şevket Paşa, Piyale Paşa ve Fikirtepe Mahallelerinde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

* İstanbul Esbank Gültepe Şubesi DHKC tarafından molotoflandı.

1 Kasım 1995

* İstanbul Gazi Mahallesi'nde DHKC/LDG tarafından yazılamalar yapıldı.

* İstanbul Ümraniye'de DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

* İstanbul Okmeydanı Yolağzı'nda DHG tarafından 2 pan kart asıldı.

* İzmir Konak Belediyesi'ne ait bir iş makinesi DHKC tarafından tahrip edildi.

3 Kasım 1995

* İstanbul Sanayii Mahallesi'nde bir faşist şefe ait kuru temizleme dükkanı Molotoflanarak tahrip edildi. Eylemi DHKC üstlendi.

* İzmir Millet Mahallesi'nde yaygın olarak yazılamalar yapıldı.

5 Kasım 1995

* istanbul, Kartal Halk Bankası DHKC/LDG tarafından yangın bombasıyla tahrip edildi.

* istanbul Seyrantepe iş Bankası DHKC tarafından bombalandı.

* istanbul, Sanayii Mahallesi'nde bulunan tş Bankası Şubesi DHKC tarafından molotoflandı.

* istanbul Esenler'de bir faşiste ait Mazda marka oto DHKC/LDG tarafından molotofla yakılarak tahrip edildi.

6 Kasım 1995

* istanbul Seyrantepe Nato Caddesi üzerine asılan DHG imzalı ve bombalı pankart, polisler tarafından ancak 2 saatlik bir uğraştan sonra indirilebildi.

15 Kasım 1995

* istanbul Gültepe Garanti Bankası DHKC savaşırlarınca bombalandı.

* Sivas Akkayalar mevkiine üzerinde Cephe bayrağı da bulunan bir pankart asıldı,

18 Kasım 1995

* istanbul Pendik'te sivil faşistleri ait bir araç DHG tarafından yakıldı.

23 Kasım 1995

* izmir Buca Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsakları, 21 Eylül Katliamında aktif olarak yer alan bir gardiyanı döverek cezalandırdılar.

30 Kasım 1995

* izmir Boğaziçi Polis Karakolu önünde bulunan polis aracı DHKC tarafından bombalanarak tahrip edildi.

ZİNDANLAR BUCA İLE YANKILANDI

"Duyduk ki... Duyup da Durmak Olur mu..."

Buca zindanın da faşizmin devrimci tutsaklara saldırdığını ve 3 DHKP-C tutsağını katlettiğini öğrenen diğer cezaevlerindeki devrimci tutsaklar, hemen o akşamdan başlayarak katliamı protesto etmek için çeşitli eylemler geliştirdiler. DHKP-C tutsaklarının hemen aynı akşam başlattığı sloganlarla protesto, kapı vurma, açlık grevi, sayım vermeme gibi eylemlere pek çok cezaevinde diğer devrimci tutsaklar da katıldılar. İlk günden başlayan protesto eylemleri üçüncü güne girildiğinde devrimcilerin bulunduğu tüm cezaevlerine yayılmıştı bile. Açlık grevleri, malta işgalleri, karavana boykotları, sayım vermeme direnişleri, anmalar...

Öyle ki tek bir devrimcinin bulunduğu, hatta hiç siyasi tutsağın bulunmadığı cezaevlerinde bile faşizmin Buca saldırısı, Buca yiğitlerinin taşıdığı cüret ve kararlılıkla protesto edildi.

Malatya Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsakları hemen 21 Eylül'de koğuş kapışma barikat kurarak akşam sayımını, 22 Eylül günü ise sabah sayımını vermeyerek slogan ve marşlarla direnişe geçtiler.

22 Eylül akşamı kadın ve erkek koğuşlarında havalandırma-ları işgal ederek havalandırmaların kapatılmasını 3 saat engellediler. 22 Eylül günü saat 13.00'te koğuşların açıldığı şebekeyi ve iç görüşün yapıldığı koridoru işgal ettiler, işgal eylemi, slogan ve marşlarla saat 15.00'e kadar sürdü. "And Olsun ki, Buca Katliamı'nım Hesabını Soracağız" diyen Malatya Cezaevi DHKP-C Tutsakları, erkekler koğuşunda 21 Eylül'den, kadınlar koğuşunda ise 22 Eylül'den itibaren açlık grevine başladılar.

"Biz de Sayım Vermiyoruz..."

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi DHKP-C tutsakları Ankara'dan başlayıp Ümraniye, Kırşehir ve Buca'da devanı eden kontrgerilla saldırılarını protesto etmek amacıyla 20 Eylül'de başlattıkları 3 günlük Açlık Grevi direnişinin ikinci gününde aldılar Buca'daki katliam haberini. Aldıkları ilk haberlere göre 5 DHKP-C tutsağı şehit düşmüş, onlarcası ağır yaralıydı...
"...2.

günün akşamı kurduğumuz barikatlarla açlık grevimizi bir üst aşamaya çıkararak sayım vermeme eylemiyle pekiştirdik. Ve barikatlarımızla buradan da faşist kontgerilla devletine şu mesajı ilettik: ***Buca'da sayımı bahane ederek yoldaşlarımızı katlettiniz. Biz de sayım vermiyoruz. Bedel ödemeye ve ödetmeye hazırız. Buca Katliamı'nın hesabını soracağız!***"

"Biz de Sayım Vermiyoruz" tavrı Malatya ve Ankara ile sınırlı değildi. 21 Eylül akşamı Sağmalcılar Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsakları da sayım vermeyerek **"Biz de Sayım Vermiyoruz"** dediler. Ülkenin bütün cezaevleri 21 Eylül akşamı karanlığı yaran sloganlarla "Buca Katliamı'nın Hesabını Soracağız" sloganlarıyla yankılandı, kapılar faşizmi titretircesine dövülerek, devrimci iradenin teslim alınamayacağı, katillerden mutlaka hesap sorulacağı haykırıldı.

Aynı akşam Bartın Cezaevi'nde DHKP-C, TKEP-Leninist ve THKP-C/HDÖ tutsakları da sayım vermeyerek, kapı döverek ve slogan atarak katliamı protesto ettiler, Buca'nın yolundan yürüyerek, özgür tutsakların teslim alınamayacağını gösterdiler.

Çanakkale Cezaevi DHKP-C tutsakları yaptıkları açıklamada, faşizmin saldırılarının özgür tutsakların yenilmez, yıkılmaz barikatlarına çarparak kendilerini vuran silaha dönüşeceğini belirttiler. DHKP-C, TKP(ML), TDKP, MLKP, TKEP, TKP/ML tutsakları Buca'nın yolundan yürüdüler: "Buca Katliamı'nı duyduğumuz andan itibaren protesto etmek ve hesap sormak için 21 Eylül gecesinden başlayarak öfkemizi kapı dövme, slogan atma ve 22 Eylül günü malta işgali, sayım vermeme olarak ortaya koyduk."

Bursa Özel Tıp Cezaevi'ndeki TKP(ML)-TİKKO, TİKB, DHKP-C, MLKP, MLSPB, THKP-C/HDÖ ve TKP/ML dava tutsakları 21 Eylül günü sloganlarla, 22 Eylül'de sayımı vermeme eylemiyle ve 23 Eylül gününden itibaren de Süresiz Açlık Grevi'yle direnişe geçtiler.

23 Eylül günü devrimcilerin bulunup da, Buca Katliamı'nın protesto edilmediği cezaevi kalmamış, hemen tüm devrimci tutsaklar süreli-süresiz açlık grevlerine başlamışlardı.

Bir ses de Londra'dan geldi 23 Eylül'de. Londra'da tutuklu

bulunan Devrimci Halk Güçleri tutsakları protesto açlık grevine başladılar.

23 Eylül'de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde DHKP-C tutsaklarının sürdürdüğü açlık grevine PKK, DHP, PRK-Rızgari, TKP(ML), Devrimci Yol, MLKP, TKEP-Leninist, TİKB, TKP/ML, TDKP, TDP, Direniş hareketi dava tutsakları da 2 günlük açlık greviyle katıldılar.

Yozgat Cezaevi'nde DHKP-C ve TKEP-Leninist tutsaklarının cezaevlerindeki uygulamaları protesto etmek için başlattıkları açlık grevi devam ederken Buca Katliamı'nın gündeme gelmesi üzerine, Buca Katliamı'm protesto etmek ve cezaevlerindeki genel saldırılara karşı 23 Eylül'de PKK ve TKP/ML tutsakları da 2 günlük açlık grevi ile katıldılar.

Konya E Tipi Cezaevi'nde DHKP-C, TDKP, PKK, TKP/ML, TİKB, MLKP, MLSPB dava tutsakları 3 günlük açlık grevine başladılar.

Buca Katliamı'yla artık doğrudan katlederek diğer tutsaklara "Teslim olmazsanız katlederim." mesajım vermek isteyen oligarşi, Buca'daki kahramanlığın karşısında rezil kepaze olmuş, ülkedeki diğer devrimci tutsakları sindirmek bir yana yeni Bucalarla karşı karşıya gelmişti...

Genel Direniş

Faşizmin saldırısı siyasi tutsakları yeniden devrimci dayanışma ile bir araya getirmiş, Buca'nın kahramanca direnişinin yoluna koymuştu.

25 Eylül'de başlayan ve kısa sürede 23 cezaevindeki 1200 devrimci tutsağın katılımıyla tüm ülkeye yayılan GENEL DİRENİŞ şu maddelerde odaklaştı:

- ***Buca'daki katliamın hesabının sorulması,**
- ***Tecrit ve sürgünlere son verilmesi,**
- ***Ümraniye Tabutluğu'nun kapatılması,**
- ***Cezaevlerinde insanlık onuruna ve siyasi kimliğe yönelik saldırıların durdurulması,**
- ***Gaspedilen hakların geri alınması.**

Bu programla başlayan ve DHKP-C, TKP(ML), Ekim, TKEP-Leninist, MLKP, HKG, Devrimci Yol tutsaklarının katılımıyla

süren Genel Direniş'in etkisi, Buca Katliamı'na duyulan öfkeyle de birleşerek zindan duvarlarını ve ülke sınırlarını aşarak büyüdü.

43 gün boyunca kitlesel gösterilerle, yurtiçi ve yurtdışında gerçekleştirilen işgal eylemleriyle, faşist odaklara yönelen devrimci şiddetle ve halk düşmanlarını hedef alan cezalandırma eylemleriyle kamuoyunun gündeminde geniş yer tutan Genel Direniş, hiçbir koşulda başeğmeme anlayışının ve devrimci dayanışmanın tam zaferiyle bitirildi.

Kazanılan zafer, faşizmin Buca Katliamı ile hiçbir şey kazanmadığını gösterdi. Genel Direniş ve zafer, devrimci tutsakları katliamlarla teslim alabileceğini sanan faşizme karşı bir meydan okuma olarak ülkemiz cezaevleri tarihine eklenen onurlu bir sayfa oldu. Bu onurlu sayfanın yazılmasında, Buca'da şehit düşerek bayraklaşan Uğur SARIASLAN, Yusuf BAĞ ve Turan KILIÇ'ın kanları unutulmayacaktır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

**HALKIN
ADALETİ
HESAP
SORDU**

Halkın Buca Katliamı'na öfkesinin ve adalet talebinin yükseldiği günlerde DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ savaşıları Halkın Adaletini uyguluyor, faşizmden bütün suçlarının hesabının sorulacağını dosta, düşmana gösteriyorlardı.

Bu süreçle ilgili olarak yayınlanan ve Halkın Adaleti eylemlerinin üstlenildiği DHKC Haber Bültenlerini ve DHKC Basın Bürosu açıklamalarını yayınlıyoruz.

DEVRİMCİ HALK

K U R T U L U Ş C E P H E S İ

HABER
BÜLTENİ

TAfdM:29.Ej>
)!!i.IS8

**BUCA'DAKİ SES ÖZGÜRLÜĞÜN, DİRENE
HALKIN,
ONURUN VE ADALETİN SESİDİR.**

**BUCA'DAKİ SES ÖZGÜRLÜĞÜN, DİRENE
HALKIN,
ONURUN, ADALETİN SESİDİR
BUCA'DAKİ SES DEVRİMCİ**

HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'NİN SESİDİR

21 Eylül 1995 günü faşizmin kontrgerilla güçleri, yüzlerce jandarma, polis, silah ve bombalarla Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tutsaklarının kaldığı koğuşa saldırdılar. Yok etmek istiyorlardı. Parti-Cephe'nin sesini kesmek istiyorlardı. "...Siz direnirseniz, siz firar ederseniz, siz teslim olmazsanız cezaevlerini teslim alamayız..." diyorlardı. Bu gerçek, yıllardır hep böyle süre gelmişti... Halkımızın özgürlüğü için, ülkemizin bağımsızlığı için bedellerin en ağırını ödemek gerekiyorsa, bu bedeli biz ödeyecektik. Hep en önde, hep özverili, kararlı ve yiğit olmalıydık. Gerektiğinde kendimizi feda etmeliydik. Partimizin Buca'daki tutsakları yine böylesi bir anla karşı karşıyaydılar. Ta-

rih ve halkımız karşısında bir sınavdaydılar. 17 Temmuz 1995'de Ali Rıza KURT ve üç yoldaşımız özgürlük haklarını kullandılar. Düşman çılgına dönmüştü. Bütün politikalar alt üst olmuştu. Buca Buca olalı böylesi bir firarı yaşamamıştı. Buca özgürleşmişti. Düşman saldırıyor, tutsaklar daha çok birbirlerine kenetleniyor, dayanışma içerisine giriyor ve güçleniyordu. Özgürlük rüzgarları Buca'dan halk kitlelerine akıyordu. Düşman fırsat kolluyordu. İntikam peşindeydi. Buca'da özgürlüğün sesi kesilmeliydi. Parti-Cephe susmalıydı. Öyle bir ders verilmeliydi ki, bir daha ne özgürlük eylemine, ne de direnmeye kalkmamalıydılar. Tansu Çiller hükümeti, kontgerilla kurmaylarıyla birlikte, adım adım Buca Katliamı'm planladılar. Katliam adeta gelişini ilan etmişti. Özgürlük eyleminden sonra saldırılar hiç bitmedi. Hemen her gün, saldırı gözdağı ve tehditler sürüyordu, tutsaklar daha büyük bir saldırıyı göğüslemeye hazırlanıyorlardı. 20 Eylül günü kontrgerilla son hazırlıklarını yaptı. Siyasi Şube'nin işkenceci polisleri, Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı subaylar ve Cezaevi Savcısı, Buca koridorlarını adım adım gezerek, planlarının son rötuşlarını yaparken, gözdağı vermeyi de ihmal etmediler.

Tutsakların nasıl bir saldırı gelirse gelsin direnmekten başka hiçbir seçenekleri yoktu. Teslim olmak, düşmana yalvarmak, halka ve vatana ihanet, kişiliksizleşmek, ahlaksızlaşmak ve kendini satmaktı. Nasıl direnilecek?...Hangi tür saldırı karşısında nasıl bir tavır alınacak?...Barikat nasıl kurulacak?...Kimler hangi görevleri yapacak?...Her şey tekrar tekrar gözden geçirilerek örgütlendi. Düşman "Allah Allah" nidalarıyla ve faşist sloganlarla saldırırken, tutsaklarımız halkımızın ve Partimizin sloganlarıyla direnişe başladılar. Bomba, kurşun ve faşist ulularının susturamadığı Partinin Sesi, Buca duvarlarını aşarak yankılanıyordu. 43 tutsak tüm gücüyle haykırıyordu... BİZİ YENEMEZSİNİZ... ANCAK, CESETLERİMİZİ ÇİĞNEYEREK BARİA'ATLARIMIZI AŞARSINIZ... Bu ses Gazi'de, Okmeydanı'nda, Bağcılar'da, Çiftelavuzlar'da yankılanıyordu. Parti-Cephe'nin hemen hiçbir üssü cesetleri çiğnenmeden aşılamıyordu. Buca bir savaş üssüydü. Düşman, her yerde düşmandı ve karşısında direnen Parti-Cephe'li vardı. Savaş sürüyordu.

(...) Biliyorlardı, er geç, cezaevini yıkma pahasına da olsa, koğuşa girilecek, öldüresiye dövülecekler, tecrit ve sürgün edilecekler ve öldürüleceklerdi. Ama Parti-Cepheli tutsakların teslim olmadıkları, olmayacaklarını, şehitler pahasına tüm Türkiye ve dünya halklarına göstermeliydiler. O an, bir tarihi. O an, Türkiye halklarının özgürlük taleplerinin en güçlü bir sesle, bütün dünyada yankılandığı bir andı. O an, düşmana vurulan bir darbedir. Teslim olmayacaklardı. Ancak cesetlerine basarak barikatları yıkabilirlerdi. Barikatları yıkamadılar.

Ölüme hazırdılar. Ama, ölümün kaygısı değil, direniş ve kahramanlık coşkusu yüklüydüler. Halktılar. Bir halk hareketinin savaşçısıydılar.

(...)

Düşman, barikatı yıkamıyordu. Bir yandan yaralıları tedavi ediyor, bir yandan düşmanın duvarları delerek, camları kırarak koğuşa attığı gaz ve ses bombaları tekrar dışarı atılıyordu. Faşistler duvarları yıkarak açtıkları gediklerden girmeye cesaret edemiyorlardı.

(...)

43 tutsak... barikatın önünde barikattılar. Barikat yıkılabilir, geçilebilir ama, onları ezip geçemezlerdi. Ölümlerdi ama ezilmezlerdi. Ezilmek, düşman karşısında el pençe durmaktır. Teslim olmaktır. Teslim olmak kendini inkar etmektir. Soysuzlaşmaktır. Soylu bir gelenekten geliyorlardı.

(...)

Turan KILIÇ, Uğur SARIASLAN ve Yusuf BAĞ yoldaşlarımız katledilerek onlarca yoldaşımız komaya sokularak, sakat bırakılarak ve istisnasız 43 devrimci tutsak "öldü" diye üst üste yığıldığında, ancak, barikatları yarıp koğuşa girebildi düşman. Buca kan gölüne dönmüştü. Ama, Buca özgürdü. Halkımızın ve Parti-Cephe'nin onuru korunmuş, gür sesi susturulamamıştı. Hiçbir Parti-Cephe tutsağı tek kelime söylüyemiyordu. Bir kısım siyasetler bu duruma akıl erdiremiyor. Parti-Cepheliler nasıl bu kadar suskun olabilirlerdi, yoksa yeni bir taktik mi diye düşünüyorlardı. Parti-Cepheliler susmaz, susturulamazdı. Ancak ölü diye bırakılmışlardı. Artık şehitler konuşuyordu.

Bu vahşetin, bu katliamın sorumlusu ve planlayıcısı başta DYP ve CHP koalisyon hükümeti olmak üzere Adalet Bakanı, İzmir Emniyet Müdürü, İzmir Valisi, İzmir İl Jandarma Alay Komutanı, İzmir Cumhuriyet Baş Savcısı, Buca Cezaevi Müdürleri, Buca Jandarma Dış Güvenlik Komutanı'dır. Bunlar katliamın planlanmasında ve uygulanmasında birinci dereceden rol alan suçlulardır.

Bütün polis güçleri, siyasi polis, jandarma güçleri, DYP, CHP partilileri, MHP'liler, saldırıda görev alan bütün gardiyanlar katliamı bizzat uygulamak suçunu işlemişlerdir.

Hiçbir katliam, hiçbir suç cevapsız kalamaz. Halkın Adaleti'ni uygulayacak ve yoldaşlarımızın intikamını alacağız.

Terörizm edebiyatı yaparak, faşizmin zulmünü gizlemek isteyen, yoldaşlarımızın katledilmesini meşrulaştırmaya çalışan bütün çevreleri uyarıyoruz. Bu vahşetin sorumluları, karar vericileri dünyanın en büyük teröristleridir. Bu vatan hainlerinden, halk düşmanlarından hesap sormak boynumuzun borcudur. Katliamı planlayanlar, yerine getirenler ve bu tür katliamları savunanlar, alkışlayanlar bedelini de ödeyeceklerdir.

Bu amaçla; Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Ali Rıza KARA-GÖZ SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ'ne bağlı savaşçılarımız 27 Eylül 1995 sabahı İstanbul Yeşilköy Karakolu'nda görevli, faşist polis Şakir TOSUN'u Bağcılar Parseller durağında ölümle cezalandırmıştır.

28 Eylül 1995 saat 19.30'da İstanbul Maslak İl Jandarma Alay Komutanlığı'na Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Ferit ELİUYGUN SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ'ne bağlı savaşçılarımız tarafından silahlı bir baskın düzenlenmiştir. Bu baskında 2 jandarma eri ölümle cezalandırılmıştır.

Savaşçılarımız kayıp ve yaralı vermeden üslerine dönmüşlerdir.

Ayrıca Buca Katliamı'na misilleme olarak iktidar yanlısı sivil ve faşist hedeflere, resmi devlet güçlerine ve kurumlarına yönelik çok sayıda bombalama ve sabotaj eylemleri gerçekleştirilmiştir.

Buca Direniş Destanı'm yaratan Uğur, Turan ve Yusuf yoldaşlar,

Yaralı tutsak yoldaşlar,

Düşmandan yaptıklarının hesabını soracağımızdan ve adaletin yerini bulacağından kuşkunuz olmasın. Parti-Cephe düşüncesi özgürlük düşüncesidir. Onurlu ve namuslu olmanın, insanca yaşamanın savaşıdır. Bu savaşı zafere kadar sürdüreceğiz.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ
(29 Eylül 1995, 18 Sayılı Haber Bülteni)

DEVRİMCİ HALK

KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 3 Ekim 1998

Açıklama: 14

**UĞUR, TURAN VE YUSUF YOLDAŞLARIMIZIN
KANLARI YERDE KALMAYACAKTIR.
KATİLLER YAPTIKLARINA PİŞMAN
OLACAKLARDIR**

UĞUR, TURAN VE YUSUF YOLDAŞLARIMIZIN

KANLARI YERDE KALMAYACAKTIR

KATİLLER YAPTIKLARINA PİŞMAN OLACAKLARDIR

(...)

Hiçbir adalet kurumunun işlemediği, bütün kurumların kontrgerillaya göre şekillendiği ve ona bağlı hale geldiği ülkemizde adaleti yalnızca halk ve devrimciler uygulayabilir. Adaleti uygulamanın başka hiçbir yolu kalmamıştır. Katilleri hal-kin adaletiyle cezalandırmamızı terörizm diye nitelendirenler, lafızları ne olursa olsun faşist devletten yanadırlar. Buca Katliamı'na ses çıkartmayanlar, herhangi bir biçimde tepkilerini göstermeyenler, devletin katliamlarını savunuyorlar demektir. Halktan ve adaletten yana değiller demektir. Buca'daki Uğur, Turan ve Yusuf yoldaşlarımızın katledilmesinin, onlarca yoldaşımızın yaralanmasının, sakat kalmasının sorumlularını ce-

zasız bırakmak, şehitlerimize, halkımıza ihanettir. Katilleri cezalandırmaya devam edeceğiz.

Bu amaçla; 2 Ekim 1995 günü saat 19.30'da Rami Cuma Mahallesi'nde, Eyüp Çevik Kuvvet Amirliği'nde görevli işkenceci ve halk düşmanı polis Ali ÜNLÜ, Ali Rıza KURT SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

(...)

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ **(3 Ekim 1995 tarihli, 15 Sayılı Basın Bürosu Açıklaması)**

DEVİRİMCİ HALK

KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

YALNIZ BİZİM ANALARIMIZ DEĞİL,
DÜŞMANLARIMIZIN DA ANALARI
AĞLAYACAK

Faşist katiller, iktidarın yönetici ve bürokratları kendilerinin her türlü katliamını ve insanlık dışı uygulamalarını vatan, millet demagojisiyle örtmeye çalışıp, meşrulaştırmak isterken, devrimci adaletin uygulanmasını ve hesap sorulmasını "terörizm" olarak nitelerler. Ve halk kitlelerini etkilemek için de, cezalandırılan katillerin, gözü yaşlı analarını, eşlerini ve çocuklarını göstererek, halkı açındırarak devrimcilere karşı çıkmaya zorlarlar. Doğrudur, faşist iktidar, emperyalizmin ve tekellerin çıkarları için, asker olarak, polis olarak, herkes gibi, annesi, babası, çocukları olan, esas olarak da yoksul halkın ekonomik açmazlarını kullanarak bunları, kendi çıkarları için değerlendirecek ve halka karşı her türlü kirli görevi vermekten çekinmemektedir. Burjuvazinin eğitimi ile donatılmış, onların yalanla-

rıyla aldatılmış, faşizm adına cinayetler işlemekte, katliamlar yapmakta, burjuvazinin sömürü ve zulmünü sürdürebilmesi için, onların güvenlik görevlisi olmaktadır. Devrimci savaşın gelişmesiyle, birçok halk çocuğu faşizmin çirkef yüzünü görerek, faşizm adına sürdürdüğü savaşı isteyerek yapmayarak, askerden firar ederek veya devrimcilerle karşı karşıya gelmekten kaçarak görevini tamamlayıp kendi yaşamına dönerken, birçok güvenlik mesubu ise sistemin çarkları içerisinde kendi halk özünü yitirerek, faşizmin her türlü uygulamasını meşru görüp, halk düşmanları haline gelmektedirler. Devrimci savaş sürdükçe, karşı-devrimin silahlı kurumları da kendi içinde saf-laşacaktır. Ordu ve polis güçleri, bugünkü özel tim gibi şekillenecek ve bu kurumlar, devrimciler tarafından yok edilene kadar, halka karşı savaşı sürdüreceklerdir. "Ekmek parası" adına, "zorunlu askerlik" adına, halka ve devrimcilere silah çeken, sömürü ve zulmün koruyuculuğunu, bekçiliğini yapan hiç kimse sınıfsal kökeni ne olursa olsun, halktan yana değildir. Doğrudan halk düşmanı konumundadır ve dolayısıyla, devrimcilerin hedefidir. İşte, burjuvazinin gözü yaşlı anneleri olduğunu ve çocuklarının yetim kaldığını söylediği polis ve askerler bunlardır. Katiller, katillik görevini sürdürürken, katlettikleri devrimcilerin çocuklarının da yetim kaldığını, onların da anne ve babaları olduğunu düşünmez. Hatta onları teröristin babası ve çocuğu diye suçlar ve yaşam hakkı tanımaz. Savaş gerçeği budur. Ama devrimciler, halka karşı suç işlememiş, suçsuz hiçbir insanı cezalandırmazlar. Faşizm ise, terörle, geniş halk kitlelerini yıldırma ve gözdağı vermek için, silahlı-silahsız demeden hemen herkesi hedefler. Faşizm, devrimcilerin ve halk kitlelerinin haklı mücadelesini engellemek için, her türlü şiddeti mu-bah görürken, devrimcilerin bunun karşısında eli kolu bağlı oturarak, faşizmin kendilerini daha çok katletmesini ve daha çok halkın sömürülmesini bekleyemezler. Beklemek ve susmak halka karşı cinayet işlemektir.

Buca Katliamı, oligarşinin, tutsakları dolayısıyla tüm halkı sindirmek için yapılmıştır. Bu katliamı bizzat yapanlar jandarma, özel tim ve gardiyanlardır. Muhtemelen hepsinin anneleri, babaları ve çocukları vardır. Ama, katliam yaparken katlet-

tiklerinin de aileleri ve çocukları olduğunu hiç düşünmediler. Burjuvazi "öldür" diyor, öldürüyorlardı. Halk, suçluları nerede arayacaktır? Suçlular, herkesin gözü önünde katliam yapmış ve kimlerin emir verdiği, nasıl yapıldığı ayrıntılarıyla ve belgeleriyle bilinmektedir. Katliam emrini veren hükümet, kendi kendisini cezalandırmayacağına göre, adalet, sistemin dışında aranacaktır. Aksi halde faşizmin terörüne teslim olmuş, özgürce yaşama kavgasından vazgeçmiş, ulusal kimliğini ve. onurunu yitirmiş insanlar ortada kalır ki, bu halkın kendi kendini inkar etmesi demektir.

Evet, katillerin de çocukları var. Halkı katlederken, kendi çocuklarını düşünmeyenler, annelerinin çocuklarının gözyaşlarını kullanarak devrimci adaletten kurtulamazlar. Faşist iktidar ve katiller ne anneleri, ne çocukları... hiç kimseyi düşünmezler. Onlar için geçerli olan tek şey, kendi çıkarları, can kaygılarıdır. Bunun için aileleri dahil, kendi çıkarlarına alet ediyor ve kullanıyorlar.

Buca Katliamı'na misilleme eylemlerimiz sürecektir.

1- 1 Ekim 1995 günü saat 22.30'da istanbul Esenyurt Jandarma Karakolu'na savaşçılarımız tarafından bombalı saldırı düzenlendi. Esenyurt Jandarma Karakolu bölgede halka karşı terör estiren, işkence yapan, rüşvet alan, mafyayla işbirliği halinde çalışan, devletin faşist bir kurumudur. Buca Katliamı'na misilleme olarak karakol bombalanmıştır. Bu eylem aynı zamanda halk düşmanı tavırlarından vazgeçmeleri için yapılmış bir uyarıdır. Bu eylemimiz, sadece ciddi bir uyarıdır. Halk düşmanı uygulamalarına son vermezlerse cezalandırılacaklardır.

2- 3 Ekim 1995 günü saat 22.00'de Küçükarmutlu Köprüaltı gişeler girişinde, Sarıyer Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı 3 kişilik bir polis ekibine, HÜSNÜ İŞERİ SİLAHLI PROPAGANDA BİR LİĞİ tarafından BUCA KATLIAMINA MİSİLLEME olarak, bombalı ve silahlı bir saldırı eylemi düzenlenmiştir. Bu saldırıda ekip amiri Mehmet Zülfikaroğlu ağır yaralanmış, polis aracı ise tahrip edilmiştir.

(...)

Katillerin başı, kontrgerilla yöneticisi Menzir'i, hezeyanları kurtaramayacaktır. Boşuna çırpınıyor. Cenaze kaldırmaya de-

vam edecektir. O, bizim cenazelerimizle ünlendi. Çetesinin cenazeleriyle çok daha ünlenecek, ağlayacak ve yok olacaktır. O'nun da eşi ve çocukları ağlayacaktır. Bugünler çok uzak değil. Menzir ve diğer kontrgerilla şefleri çok iyi bilir. Ağababaları, hocaları HİRAM ABAS, Kurdistan kasabı HULUSİ SAYIN ve TEMEL CİNGÖZ gibilerini, ne silahları ne de korumaları koru-yamadılar. Nereye girerseniz girin, sizi bulacağız ve cezalandıracağız.

(...)

ŞEHİTLERİMİZİN DİRENİŞ VE ZAFER SLOGANLARI BÜTÜN ÜLKEYE YAYILACAK VE HALK DÜŞMANLARI CENAZE KALDIRMAYA DEVAM EDECEKLERDİR.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

(4 Ekim 1995 tarihli, 16 Sayılı Basın Bürosu Açıklaması)

DEVİRİMCİ HALK

KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

MENZİR HİÇ KORKMUYOR Kİ

**Basın
Bürosu**

(...)

19 Ekim 1995 günü saat 19.00 sıralarında Kartal Topselvi Karakolu'nda görevli işkenceci polis Ali Kaya ERDEM, Turgutpaşa Caddesi'nde ALİ RIZA KURT SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİMİZ tarafından Buca Katliamı'na misilleme olarak cezalandırılmıştır.

HALK DÜŞMANLARI HESAP VERMEYE DEVAM EDECEKLERDİR.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

(20 Ekim 1995 tarihli, 17 Sayılı Basın Bürosu Açıklaması)

DHKC'DEN ALİBEYKÖY MERKEZİNE OPERASYON

DHKC, 4 Kasım sabahı İstanbul'un göbeğinde bir semt merkezini bastı. Basılan yer Alibeyköy Merkeziydi. Hedef seçilen yerler ise infazların, kayıpların, Buca Katliamı'nın sorumlularına ve işbirlikçilerine ait hedeflerdi:

- *Alibeyköy Polis Karakolu
- *Polis ekip otosu
- *Nizam-ı Alem Ocağı
- *Ülkü Ocağı
- *Faşistlerin karargah olarak kullandığı bir spor kulübü
- *CHP Binası
- *Emlak Bankası
- *Zabıta Amirliği
- *Bir döviz bürosu

DHKC Savaşçıları eylemin ardından bölgeyi terk ettiklerinde geride panik halindeki işkenceciler ve ki-reç gibi bir yüzle şefleri Mehmet ÇAĞLAR kaldı.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu
'Açıklama 19

Tarih 5 Kasım 199S

İSTANBUL EYÜP - ALİBEYKÖY MERKEZİNDEKİ ÖÜŞMAN

BUCA'NIN KATİLLERİNİ
YARGILAYACAĞIZ, KAYIPLARIMIZI
BULACAĞIZ
(...)

Alibeyköy baskını, BUCA KATLİAMININ hesabını sormak için yapılmıştır. Buca Katliamı'nın birinci dereceden sorumlu-

lan İzmir Valisi, İzmir Emniyet Müdürü, İzmir Cumhuriyet Başsavcısı Melih TARI ve Cezaevi Savcısı Yaşar ASLAN'dır. Bu katiller hemen tutuklanıp, bağımsızlığı tartışma götürmeyen bir mahkemede yargılanmaya kadar, Buca Katliamı'nın hesabını sormaya devam edeceğiz.

(...)

Hükümet katliamlara devam ettikçe ve katilleri ödüllendirmeyi sürdürdükçe misilleme eylemlerimiz devam edecektir.

(...)

KATİLLERİN, İŞBİRLİKÇİLERİN, SOYGUNCULARIN İKTİDARINI DESTEKLEMİYİN, ONLAR YOK OLMAYA MAHKUMDUR.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

(5 Kasım 1995 tarihli, 19 Sayılı Basın Bürosu Açıklaması)

DOKUZUNCU BÖLÜM

KATİLLER SUÇLARINI GİZLEYEMİYOR

-Belgeler-

21 Eylül Katliamı'nın üzerinden henüz birkaç saat geçmişken, katiller suçlarını gizleme telaşıyla belgeler, tutanaklar hazırlamaya başladılar. Bunlardan, jandarma tarafından hazırlanan tutanak suçu gizleme şurada dursun, tam tersine bir itiraf belgesidir:

OLAY YERİ TESPİT TUTANAĞI

21 Eylül 1995 günü saat 11.00 sıralarında Buca Bölge Kapalı Cezaevi Cumhuriyet Savcısı Yaşar ASLAN, İzmir Cumhuriyet Başsavcı Vekilleri Yücel TEZEL, Hasan EKEN ve Hüseyin YILDIZ'ın komutanlığımıza müracaatla; cezaevindeki mevcut terör örgütü tutuklularından DHKP/C(DEV-SOL), Rızgari ve PKK mensuplarından (60) kişinin Aydın Kapalı Cezaevi'ne Adalet Bakanlığınca şevklerinin ivedi yapılmasının yazılı olarak istendiğini ancak söz konusu terör örgütü mensuplarının (4) gündür cezaevi iç yönetimine sayım vermediklerinin ve koşullarına ceza infaz memurlarını sokmayarak pasif direnişe girdiklerini, aynı gün görevli savcıların istemleri üzerine saat 12.35'de cezaevi iç görevlileri ile jandarma müştereken yeni bölüm 6. koğuşta bulunan (46) DHKP/C(DEV-SOL) koğuşuna geldiğini. Cezaevi mümessil Cumhuriyet Savcısı Yaşar ASLAN'ın koğuş liderleri ile konuşarak sayım alınacağını sözlü olarak huzurda tebliğ ettiğini bu arada cezaevi infaz memurları ve Jandarmanın koridorda silahsız olarak nizami şekilde tertiplendiğini, cezaevi cumhuriyet savcısının terör örgütü mensupları ile 15 dakikalık görüşme yaptığını görüşme sonunda teröristlerin sayıma karşı çıkarak ölürüz biz sayımı yaptırmayız, ancak sizden de bu arada ölen olur bununda sorumlusu biz değiliz yüksek sesle bağırıklarını bu arada Başsavcı Vekili Yücel TEZEL'in de teröristleri ikna etmeye çalıştığını yine netice alınmadığını kısa zamanda terör suçluları kendi koşullarının kapısını ani olarak kapatıp beklemeden, iç kısımda bulunan çelik dolapları, masaları ve çelik oturakları kapı arkasına yığmak suretiyle üç sıralı barikat oluşturdıklarını.

Olay üzerine bizzat cezaevi ve cumhuriyet savcısının emri ile bu barikatın cezaevi infaz koruma memurları ve jandarma marifeti ile kaldırılıp, sayım yapıp, şevke gidecek bu koğuşta

bulunan (18) kişinin çıkartılmasının istendiğini. Bunun üzerine öncelikle koğuştaki mevcut teröristlerin tekrar ikaz edilerek zor kullanılacağını bildirildiğini. Teröristlerin slogan ve hakaretlerle karşılık verdiklerini bunun üzerine öncelikle itfaiye kullanılarak içeriye su sıkıldığını, suyun sıkılması esnasından koğuş gözetleme deliklerinden göz yaşartıcı bomba, sis bombası ve ses bombası atıldığını. Ancak bu bombaların da teröristler tarafından ıslak battaniyelerle sarılarak etkisiz hale getirildiğini. Bunun üzerine koğuş tavanında iki delik açılmak suretiyle yine söz konusu bombaların kullanıldığını teröristlerin de gelişen olay karşısında koğuş iç camlarını tamamen kırarak, bombaları havalandırma bahçesine attıklarını, bu işlemler cezaevi cumhuriyet savcısı nezaretinde sürdürülürken, başlangıçta kapatılan koğuş kapısının, kaynak makinasıyla kesilerek açıldığını, barikat kurulan çelik dolapların infaz koruma memuru ve jandarma marifetiyle tekrar tekrar alındığını, bu esnada geri bölgede koğuş içerisindeki teröristlerin koğuşun arka kısmına toplanarak geri kalan çelik dolaplarla ikinci barikata yaptıklarını, kendilerine usûlüne göre tekrar ikaz edilerek zor kullanmadan dışarı çıkmalarının istendiğini. Bu sırada bir kısım teröristin kırdıkları camları görevlilere fırlattıklarını. Başlangıçta 2 uzman jandarma çavuş ile 5 jandarma erinin atılan cam parçalarıyla muhtelif yerlerinden yaralandıklarını, terörist saldırılarının şiddetlendiğini dolayısıyla bahse konu dolaplar ve bunları destekleyen karyolaların güvenlik güçleri tarafından açıldığını. Barikat açılma esnasında karşılıklı ve silahsız olarak mücadelenin sürdürüldüğünü. Terörist saldırılarının etkisiz hale getirilmesi için kalkan ve cop kullanıldığını. Bu sataşmada çelik dolap ve karyolaların üzerine çıkan teröristlerin düşerek beton zemine çarpma suretiyle yaralandıklarını. Yaralıların anında devlet hastanesine sevk edildiğini. Bu arada bu yaralılardan ikisinin devlet hastanesinde öldüğünü.

Olay sonunda güvenlik güçlerinden 2 uzman jandarma çavuş ile 16 jandarma erin muhtelif yerlerinden yaralandığını, yaralıların hastaneye kaldırılarak tedavilerinin yapıldığını. 6. nolu koğuştaki tüm terör örgütü mensuplarının silah kullanmadan etkisiz hale getirilerek dışarıya çıkartıldıklarını olayda

35 adet göz yaşartıcı, 24 adet sis bombası ve 26 adet ses bombası kullanıldığını, ayrıca 15 adet kalkan, 9 adet kask ve 7 adet copun kullanılmaz hale geldiğini.

Olaya cezaevi cumhuriyet savcısı başından sonuna kadar yerinde el konularak tahkikatın sürdürüldüğünü. Dev-Sol örgütüne ait 6 nolu koğuşun dışındaki 3 koğuşta sayım ve sevk işleminin yapılması için cumhuriyet savcısının talimatı üzerine girildiğini, 7 nolu koğuşun teröristlerce ateşe verildiğini, 1, 3 ve 7 nolu koğuşlarda 6 nolu koğuştaki gibi barikat ve eylemlerin devam ettiğini. Ateşe verilen koğuşun itfaiyece dışarıdan söndürüldüğüne dair iş bu olay tutanağı mahalinde huzurda tanzimden imza altına alındı.

21 Eylül 1995

Saat 18.10

Lütfü	TahirCEBI	Muammer	Ziya
J.Kd. Albay	J. Yarbay	J. Binbaşı	J. Yüzbaşı
II. J. K. Yrd.	HRK. ASYŞ.	ISTH. Şb. Md.	C.EviJ. Bl.
Erdoğan	Mustafa SAKA	Nuri CURA	Nadir
J. Kd. Ücvş.	J. Kd. Ücvş.	J. Kd. Ücvş.	J. Kd. Çvş.
1. Sevk. T.	II. Sv. T. K.	Bl. Idr. iş.	II K. Tk. K.

Mehmet
KALAY J.
Kd. Çvş.
III. K. Tk.
K.

Hacı KÖK	Oğuz	Yaşar	Hüseyin
Uzm. J. II.	DÖNMEZ	KARAKUŞ	İLHAN
Kad. Ç.	Uzm. J. II.	Uzm. J. II	Uzm. J. II
Cengiz	Ramazan	Adem	Kenan
KARAHALLI	YAVUZ Uzm.	İLDEMİR	GÜLEÇ
Uzm. J. I. Kd.	J. I. Kad. Çvş.	Uzm. J. I. Kd.	Uzm. J. I.
Erkan	Levent	İbrahim	Ahmet
GAZAN	KAYABAŞI	GÖKGÖZ	SAVAŞ
Uzm. J.	Uzm. J. Çvş.	Uzm. J. Çvş.	Uzm. J.
Osman	Alakan	Atilla	Murat
MALAK J.	KARABEYOĞLU	GÜÇLÜ	BAR J.
Çvş.	J. Çvş.	J. Onb.	Onb.
Erkan	Zafer		
KÜÇÜKOĞLU	GÜNERİ		

Tutanakta da itiraf ettikleri gibi, katliam emrini "bizzat Cezaevi Cumhuriyet savcısı" vermiş ve "Olaya başından sonuna kadar yerinde" el konulmuştu. Katliam timleri, askerler ve infaz koruma memurları (gardiyanlar)'dan oluşuyordu. Ancak, Cezaevi müdürü, gardiyanların operasyona katılmadığını iddia ediyordu. İZMİR Cumhuriyet Başsavcılığına "personel hukuku" konu başlıklı, 1995/6670 sayılı, 5 Ekim '95 tarihli yazısında şöyle diyordu. Cezaevinin yeni müdürü Cihan ŞAHKA-RAKOÇ

"(...)

Yaptığımız araştırma ve soruşturma sonunda aldığımız şifai bilgiler doğrultusunda bahsedilen infaz ve koruma memurları olay günü normal mesailerinin olması sebebiyle cezaevindeki görevleri başında oldukları, fakat olay esnasında infaz koruma memurlarının jandarma tarafından olay yerinden uzaklaştırıldığı, olay sırasında infaz koruma memurları ile tutukluların temasının tamamen kesildiğini, olaya hiç bir şekilde müdahale etmeleri ortadan kaldırılarak engellendiği belirtilmektedir.

(...)"

Ancak jandarmanın hazırladığı tutanakta, barikatların "jandarma ve infaz koruma memurları marifetiyle" kaldırıldığı söyleniyordu. Suçlarını örtbas etmek için tek ayaklarının üzerinde onlarca yalan söyleyen cezaevi idarecileri ve jandarma komutanlığı, bu arada birbirlerinin yalanlarını da açığa vuruyor, suçu birbirlerine atmaya çabalıyorlardı.

35 göz yaşartıcı, 24 sis bombası ve 26 ses bombası atmışlardı. Yüzmetrekarelik koğuşa 85 bomba... Silahsız ve korumasız insanlara karşı böyle savaşmışlardı. Kendi itiraflarıyla 7 copu tutsakların üzerinde kırmışlardı. Ancak onlar, tutsakların "çelik dolap ve karyolalarından düşerek beton zemine çarpma suretiyle" yaralandıkları ve öldüklerini söylüyorlardı. Şehit düşen yoldaşlarımızın cesetleri üzerinde yapılan muayenelerin tutanakları bu beceriksizce uydurulmuş pis yalanı gözler önüne seriyor. Yusuf BAĞ yoldaşımızın kimliğini tespit etmek amacıyla hastaneye giden gardiyan Tahsin AKYOL şöyle diyor:

"Bana gösterilen cesedin yüzde meydana gelen darbe ve ekimozlar sonucunda şişkinliği ve beyin ameliyatının yapılma-

sı için kafa traşının yapılması nedeniyle tam ve kesin olarak belirlenmemekle beraber (...) Yusuf BAĞ'a ait olduğunu zannetmekteyim. (...) "

Yusuf BAĞ yoldaşımızın bedeni ranzalardan düştüğü için mi tanınmaz hale gelmişti?...

Yine muayene tutanaklarında Uğur SARIASLAN yoldaşımızda "kafa apsital bölgede çökme kırığı, saçlı deride çökme kırığı, bu kırığın üst kısmında 4-5 santim kemiğe nafız kesik izi, sağ kaş üzerinde kemiğe nafız 4 santim uzunluğunda açık yara, sağ yanakta 1.5 santim kesik izi"; Turan KILIÇ yoldaşımızda ise "baş kısmında 7-8 santim uzunluğunda yay şeklinde kesik, kemiğe nafız kesik, burnun ön kısmında kesik ve kopuk olduğu, ağızdan kan geldiği" tespit edilmişti. Ayrıca her iki yoldaşımızın sırtında ve tüm vücudunda ekimozlar yaygın olarak gözlenmişti.

Katiller, suçlarını gizlemek için tertipleedikleri tutanaklarla, bir de devrimci tutsakları suçlamak istedi. Ancak, izmir Asliye Ceza Mahkemesi'ne 1995/39472 Hazırlık No'suyla iletilen ve tutsakları suçlu gösteren iddianame, 12.10.1995 tarihinde reddedildi, takipsizlik kararı verildi. Devrimci tutsakların avukatlarının hazırladığı suç duyurusu ise hala bir sonuca bağlanmış değil. Faşizmin mahkemelerinin işkencecileri cezalandırmayacağı biliniyor ve bu suç duyurusunun sonucu da az çok tahmin edilebilir. Ancak, karar ne olursa olsun Halkın Adaleti katillerden hesap soracak, suçluları cezalandıracaktır.

22 Eylül'de İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne yaralananlardan ifade almaya gelen 3 cumhuriyet savcısının hazırladığı tutanakta "mevr it koşullar itibariyle ifadelerinin alınmasının mümkün olmadığı gibi, ifade veremeyecek durumda oldukları anlaşıldı" denilmektedir.

Ayrıca, yaralılarından Mehmet KURNAZ, bir ay boyunca hastanenin yoğun bakımında kaldı ve hafızasını kaybetti. Bir ay sonra cezaevine getirildiğinde kendi adını bile hatırlamıyordu. Tedavisi hala sürüyor.

ÖLÜ MUAYENE TUTANAKI

21.9.1995 günü Bıyca Bölge Cezaevinden sayın vermemeden dolayı Cezaevinde bulunan siyasi hükümlü ve tutukluların isyan çıkardıkları bu isyan neticesinde yaralananlardan UĞUR SARIARSLAN isimli tutuklunun öldüğünün Saat:19.50 sularında C.Başsavcı Vekili Yücel Tazel tarafından bildirilmesi üzerine anında Adliyeden Hb.C.Savcısı M.Cemal Tuğcu, Dr. Nejat Altolga, Katip Berrin Özen ve Yardımcı İlhan Aktaş olduğu halde C.Başsavcılığına ait vasıta ile Yeşilyurt Devlet Hastahanesine hareket edildi. Devlet Hastahanesinin Beniyetçe ve Ja. dermase kontrol altına alınmış olduğu, isyandan dolayı 43 kişinin devlet hastahanesine getirilmiş olduğunun bildirilmesi üzerine bunlardan Uğur Sariaarslan'ın cesedinin morgta olduğu öğrenildi. Cezaevine talimat verildi. Tezhis için Cezaevinde görevli Infaz Koruma Memurları Halil Karakoç, Ayhan Yıldırım ve Yılmaz Ağdaş olduğu halde morga gelindi. Ceset kendilerine gösterildi. Cezaevinde getirmiş bulunanları tutuklu ve hükümlü kinye kartları ile karşılaştırıldı. Her üçüne birlikte soruldu.

Bize gösterdiğiniz ceset Cezaevinde tutuklu bulunan UĞUR SARIARSLAN'a aittir. Babası Niyazi, annesi Feride olup, 1971 D.ü., Kayseri ili Konaclar hıfısuına kayıtlıdır. Bu kimlikleri kinye kartından tespit ettik. Yüzünde olaydan dolayı şekil bozuklukları olmakla birlikte UĞUR SARIARSLAN olduğu kanaatindeyiz dediler.

Refakatte getirilen Adli Tabip husura alındı kimliğinin tespitine geçildi:

BİLERİKİŞİ: DR.NEJAT ALTOLGA: M.Şevket oğlu, 1932 D.ü., İznir C. Başsavcılığı Adli Tabibi olarak görev yapar. Engel hali yok, Yasını yaptırıldı. Birlikte cesedin harici muayenesine geçildi.

CESEDİN HARİCİ MUAYENESİNE: Cesedin 1.80 cm.boyununda, 70 kgr.-ağırlığında, 25 yaşlarında, esmer, sıçan saçlı, siyah bıyıklı, düğnetli bir erkek cesedi olduğu tespit edildi. Cesedin göz renginin kahverengi olduğu görüldü.

Üzerinde bulunan elbiselerden tasvir edildiğinde en üstte islat vaziyette eski bir kahverengi yün kasket olduğu görüldü çıkartıldı. Çen altında kahverengi kalem-sarı çizgili bir gömlek görüldük çıkartıldı. Boyunda sarı vaziyette boyun-kısımında düğümlemiş sarımsı renkte bir boyun bağı olduğu görüldü. Kesilerek çıkartıldı. Alt kısmında kahverengi keserli bir pantolon olduğu görüldü. Çıkartıldı. Altında slip beyaz bir külot olduğu görüldü. Çıkartıldı. Aytağında kirli beyaz renkli bir çorap olduğu görüldü. Çıkartıldı. Cesedin harici muayenesine de baş kısmında yapılan incelemede kafa opsipital bölgede çökme kırığı olduğu görüldü. Ayrıca, saçlı deride çökme kırığının üst kısmında 4-5 cm. uzunluğunda kesi izi olduğu (kemige nafiz) görüldü. Sağ kaş üzerinde kemige nafiz 4 cm.uzunluğunda kaşa paralel açık yara olduğu,sağ yanak üstünde 1,5 cm. uzunluğunda enlemesine bir kesi izi olduğu, sağ kulaktan kan gelmiş olduğu görüldü. Ağzında yapılan incelemede ağızdan kan gelmiş olduğu görüldü. Çenede 1 cm.uzunluğunda kemige nafiz bir yara olduğu tespit edildi. Alt dudak sol kısmında 3 cm. uzunluğunda yara olduğu görüldü.

Sol yanaktan 1 cm. uzunluğunda açık yarama olduğu tespit edildi. Sol yanakta şiş ve ekimesin olduğu görüldü. Boyun kıcıt kemik üzerinde boyunu kaplayacak şekilde 4 cm. çapında ekimesin olduğu tespit edildi. Sol ve sağ omuz üzerinde sathi ekimesin olduğu görüldü. Ayrıca, boyunda boyun bağının meydana getirmiş olduğu teles izinin olduğu tespit edildi.

Sağ kol üzerinde ekimotik semaların olduğu, sağ ve sol bacak üzerinde ekimotik semaların olduğu tespit edildi. Her iki el üzerinde geçmeden sütevalit ekimotik semaların olduğu tespit edildi. Sırt kısmında yapılan muayenede sırtta yaygın ekimotik semaların olduğu tespit edildi.

Cesette dil katılığı ve dil acısının teşekkülü olmamış olduğu görüldü. Kesici delici işlerin yukarıda tespit edilenler dışında olmadığı görüldü. Ayrıca ateşli silah izine rastlanılmadığı tespit edildi.

Cesedin penis, testis ve anal bölgelerinde patolojik durum görülmeyişi tespit edildi. Yukarıdaki bulguları C. Savcısı ile birlikte tespit edildi. Adli Tabip'ten soruldu.

Kesin ölüm sebebinin tespiti için cesedin Adli Tıp Grup Başkamlığına gönderilerek sistematik otopsi yapılması gerekmektedir. Bu bulgulara göre kesin ölüm sebebinin tespiti mümkün değildir dedi.

Kesin ölüm sebebinin tespiti için TÜRK HAKKARİSLERİ'ne ait olduğu tespit edilen cesedin Adli Tıp Grup Başkamlığına otopsi yapılması için gönderilmesine karar verildi. Ceset hastaneye Polisim Hıfız Halkası'na teslim edildi. Adli Tıp Grup Başkamlığına gönderilmesi talimatı ve olayın büyük boyutlara varacağı yönünden morgta gerekli tedbirin alınmasını hususunda ilgililere talimat verilmesi hususu kendisine talimat olarak verildi.

Bu işlemler bittikten sonra yaralı olarak getirilenlerden isimlerin TÜRK KILIÇ olduğunu bildirdikleri bir kişinin de Boyun Cerrahi Servisine de alındığı ve morga indirilmekte olduğunu bildirilmiş olması nedeniyle o cesede barınmasına karar verildi. Asaevinden gelen infaz koruması memurları Halil Karakoç, Ayhan Yıldırım ve Yılmaz Aktaş ile birlikte bu cesedin de kimliğinin tespiti için morga girildi.

Cesedin morgna olduğu görüldü. İnfaz koruma memurlarına gösterildi. Kimi ait olduğu soruldu.

Birlikte getirilen Tutuklu ve hükümlü kayıtları ile karşılaştırıldı. Cesedin TÜRK KILIÇ'a ait olduğu babasının adı Veli anasının adı Zehra, 1958 B.İ.Ü. olup, Kırıkkale'de doğmuş kayıtlı olduğu görüldü. Her üç infaz memuruna soruldu.

Öldürülen ceset TÜRK KILIÇ'a aittir dediler.

Yukarıda kimliği tespit edilen adli tabip ile birlikte cesedin harici muayenesinde geçildiğinde cesedin üzerinde bulunan kemik beyaz etlet kesilerek çıkartıldı. Ait kısmında bulunan kırık alıp kilitte görülmektedir. Cesedin harici muayenesinde 1.60 cm. boyunda, 65 kgr.

çarlığında, 37 yaşlarında, esmer, açık alınlı, büyük, sun-
netli bir erkek cesedi olduğu görüldü.

Baş kısmında yapılan incelemede sol oksipital ve pariyetal böl-
gede 7-8 cm uzunluğunda yay şeklinde kesik ve kemige nazif bir kesi
olduğu, sol kulaktan kan gelmekte olduğu, burun ön kısmının kesik ve
kopuk vaziyette olduğu yerine dikiş atılmış olduğu, ağızdan kan gelmekte
olduğu, her iki yanına ekimozlu olduğu, her iki gözün etrafında ekimoz
veşiğliğinin olduğu görüldü. Sırtın üst kısmında yeni omuz bağlarında
ekimozların olduğu görüldü. Sol kol bazi bölgesinde ekimozun olduğu
görüldü. Her iki el üzerinde ekimoz ve çiziklerin olduğu tespit edildi.
Cesette ölü katılığı ve ölü morluğu teğekkül etmemiş olduğu görüldü. Ce-
sette penis, testis ve anal bölgelerde patolojik bir bulgu olmadığı nor-
mal görünümünde olduğu tespit edildi. Cesette ateşli silah, kesici ve
delici alet izine rastlanılmadığı tespit edildi. Yüzeride tespit edilen
bulguların dışında herhangi bir darp ve cebir izine rastlanılmadığı gö-
rüldü. Bu bulgular Adli Tıp ile tespit edildi. Adli Tabipten kesin
ölüm sebebi soruldu.

Bu bulgulara göre kesin ölüm sebebinin tespiti imkansızdır.
Kesin ölüm sebebinin tespiti için ceseden Adli Tıp Grup Başkanlığına sis-
tematik otopsi için gönderilmesi gerekir dedi.

Kesin ölüm sebebinin tespiti için Turan Kılıç'a ait olduğu
anlaşılan Turan Kılıç ve Uğur Sarıarsalan'a ait olduğu anlaşılan her
iki cesedin Adli Tıp Grup Başkanlığına gönderilerek sistematik otopsi
yapılmasının istenmesine, bu sistematik otopsisinin kesin ölüm sebebinin
belirlenmesinin istenmesine, her iki ceset hastahane polisi Yusuf Hal-
laç'a teslim edildi. Gerekli emiyet tedbirlerinin alınması istenildi,
her iki cesedin Adli tıp grup başkanlığına gönderilmesi istendi.

İşbu zabıt müstareken inza altına alındı. 21.9.1995

C.Savcısı

M.Cemal Tuncu

Katip

Berrin Özen

Bilirkişi

Dr.Nejet Altolga

Yardımcı

Yılmaz Aktas

İmza K.K.
Halil Karakoç

İmza K.K.
Ayhan Yıldırım

İ.Kr.M.
Yılmaz Ağdaş

Yılmaz

Cesetleri Adli Tıpa gönderilmek üzere
Teslim Alan Hastahane Polisi

Yusuf Hallaç

T.C.

İ Z M İ R

CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

HATİRLİK :1995/39472

OLD MUAYENE TUTANAGI

22.09.1995 tarihinde Buca Kapalı Cezaevinin Yeni Bölüm 6. Kışta meydana gelen toplu hareket nedeni ile kışların kapatılması gerekli sayının verilmesi ve idare ile ilgili kıştaki tutuklu ve hükümlülerin idaracı isteklerine cevap vermesi üzerine güvenlik güçleri ce yeni bölümün 6 nolu kışında sayının yapılması ve kurulan barikatların kaldırılması için cezaevi koruma ekipleri tarafından gerekli müdahalelerin yapılması sırasında Buca Kapalı Cezaevinde silahlı çete kurma üyesi olmaktan tutuklu bulunan YUSUF BAĞ adındaki tutuklunun kaldırılması olduğu Yeşilyurt Devlet Hastane-ende tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayarak öldüğünün 22.09.1995 tarihinde sabah saat 9.00 sıralarında nöbetçi savcılığımıza yapılan bildiris ile;

İzmir C.Başsavcılığına ait araç ile İzmir U.Savcısı Orhan Albayrak Ali Teşib Kenan Güler, Z.Latibi Turkan Barandir, Yardımcı İsmail Avci ile birlikte Yeşilyurt Devlet Hastanesine gelindi.

Ölenin Buca Kapalı Cezaevi tutukluluğundan olması nedeni ile kimlik teğnisinin yapılması için cezaevinden isteyen İnfaz Koruma memurumun hazır olduğ görüldü. Cesedin kimliğinin tesbiti için kimlik tanığı olarak Buca Tutuk evi İnfaz Koruma memuru tahsin Akpol husure alındı.

KİMLİK TANICI: Tahsin Akpol, Hüseyin oğlu 1966 M.lı Buca Tutukevin de İnfaz Koruma memuru olarak görev yapıyor, yemini yaptırdı, ceset kendisine gösterildi.

Bana Gösterilen cesedin yünde meydana gelen darbe ve ekimolarik sonucunda işkinliği ve beyin ameliyatının yapılması için kafa taşıyın yapılması nedeni ile ten ve kesin olarak belirlenememekte beraber saç yapısı ve diğer özellikleri ile cezaevinde silahlı çete kurma tutuklu bulunan Kayseri Fırarbaz Köyü Mansuroğlu Mah. nuf. kayıtlı Şerafettin oğlu Zeliha (Veriha) can olma 1974 M.lı YUSUF BAĞ'a aittir. Çeten cezaevinde idaresinde tutuklu ve hükümlüler için bulunan kartta ki kimliklerde bu şansa suttur. İdareince bu şahsın Yusuf Bağ olduğu bildirilmiş ve bana gerekli şahsın kartıda verilmiştir. Bence yaptığı incelemede bu cesedin Yusuf Bağ'a ait olduğunu zannetmekteyim. dedi.

Kimlik tanığının Ölenin kesin ve net olarak kimliğini tesbit edemesi nedeni ile İzmir Danışık Mh.mün Teknik Bürosu Elemanlarına Ölenin parmak izlerinin alınarak emniyetkilerle kimliğinin tesbit edilmesi yoluna gidilmiş ve bu konuda ceset üzerinde ilgili Teknik elemanlarca gerekli parmak izleri alınmıştır.

Cesedin kimliğinin saptanması ve parmak izi işlemlerinin tamamlanmasından sonra ceset üzerinde Ölü muayene işlemlerinin yapılması için Bilirkişi husure alındı.

BİLİRKİŞİ: KENAN GÜLER, İsa oğlu 1949 M.lı İzmir Ali Tıp Şube Müdürü ve Ali Tıp uzmanı yemini yaptırdı, ceset kendisine gösterildi.

boruldu:

CESEDİN HARİCİ MUAYENESİ: 180 cm boyunda, orta yapıda, sıyah saçlı, traşı uzamış, Zl yağlıca şunnetli bir erkeğe ait ve Ölü katılgı halinde olup Ölü lekeleri vücudun arka kısımlarında mor renkte meydana gelen bucesedin; başında, oksipital bölgede, saçlı deride 10 cm kadar uzunlukta üzeri dikili raddi vasıfta yara ve subutında yaygın sefalbema-ros, başında sağ temporoparietal bölgede 20 cm kadar uzunlukta içinde bir adet lastik direni bulunan üzeri dikili ameliyat kesisi ve bu bölge- de kraniyotomi ye ait baskakla çıkma kısıt, sağ kulek kesesinde 1 cm kadar uzunlukta üzeri dikili raddi yara, sağ burun ve sağ kulek keside-

T.C.

İÇİŞİLERİ

CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

KAYITLILIK :1995/39472

Sayfa 2

sında kan bulaşığı, sol kaş dış ucunda 2 cm uzunlukta üzeri dikili raddi yara, alın sağ yanında ve sağ yanakte şişlik ve kırmızı mor renkte ekimoz, her iki gözü kapaklarında hematom ve mor renkte ekimoz, alt çene de üst ve alt dudak iç yüzünde, boyun sağ yanında ön yüzünde ve sol yanında, sağ omuz üst yüzünde mor renkte ekimozlar, göğsünün sağ yanında sıyrık ve mor renkte ekimoz, göğsüne kalp masajı esnasında meydana geldiği anlaşılan çıkartılan ekimoz, göğsüne sıyrık yaraları, göbek alt kısmında 3 cm uzunluğunda üzeri dikili periton lavajı kesisi, sırtında yaygın mor renkte ekimozlar, sağ dirsekte şişlik ve açık mor renkte ekimoz, kol-larında pürür izleri ile sol göğüs alt dış yüzünde 10 cm uzunluğunda üzeri dikili içinde kafatası kemiği bulunduğu anlaşılan ameliyat kesisi tesbit edildi. Cesedin vücudunda kesici delici alet yarası ile ateşli silah yarasına rastlanmadı, anüs ve dış genital organlar normal görünümündedir.

YUSUF BAĞ'a ait İsmir Devlet Hastanesi Beyin Cerrahi Servisinin 91741 sayılı hasta müsaade muayene kağıtları (24770/1117 sayılı) incelendiğinde adı geçen 21.09.1995 günü hastaneye yatırıldı, bilinci kapalı olduğu, BMY: 1, 1, 1- olduğu, bilateral-periorbital-ödem ve ekimoz, skalpte multipl cilt kesileri, sağ otoroji, sağ omuzunda, boynunda, sırtta sağ hemitoroksta ve sağ dirsekte ödem ve ekimoz saptandığı, kranio serebral travma ve genel vücut travması tanısı ile gerekli tedavisine başlandı, acilen ameliyata alındığı, kraniotomi yapıldığı, çekilen BBT de sağ parieto oksipital skur subdural hematom tesbit edildiği, çıkarılan kemik flap bacağı gömüldüğü, usulüne uygun kapatıldığı, yapılan tüm müdahalelere rağmen bugün 22.09.1995 günü saat 02.20 de öldüğünün yazılı bulunduğu görüldü.

SONUÇ: Yapılan dış muayene, adli tahkikat ve hastane belgelerine göre YUSUF BAĞ'ın kesin ölüm sebebinin tesbiti için cesedin otopsi yapılmasının uygun olacağı kanaatindeyim. dedi.

Adli Tabibin görüşü doğrultusunda ceset üzerinde sistematik otopsi yapılmasına karar verilerek, işbu tutanak birlikte imza altına alındı. 22.09.1995

İSMİR C.SAVCISI
ÖRFAK ALSAYRAK

BİLİREKİSİ
KEMAL GÜLER

KATİP
TURGUT BAYRAKTAR

YERİNDİ
İŞLİLİ AYCE

KIRLIK TANICI
TAHİRİN AYOL

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
ADLI TIP KURUMU
T.C.İ.T. Grup Başkanlığı
Morg İhtisas Dairesi
Protokol No: 95/561

22.9.1995

OTOPSİ TUTANAĞI

Nüfus kaydının Nispetiye Mezarlığı Kütüphanesi'ne kayıtlı

olduğu ve Cezasında sive

bulunduğu kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

..... kâmeti enü. 21/9.1995 tarihinde

H2.95/807
YH2.95/781

RUSSIA

21.9.1995 günü İmir Koca K. Bulvarı Civarında meydana gelen büyük barutlu patlatı yerlerinden yararlanarak tedavî amacıyla İmir Kışkık Devlet Hastahane'sine kaldırılan hastanın ve tutuklanıncı'nın serviste sıkı koruma tedbirlerinin bildirilmesi üzerine 22.9.1995 günü saat 10.00 da İmir G. Servisi ile AN SÜN OSMAN ALPAY İBRAHİM KILIÇAY olduğu halde Hastahane beğurunu gelindi. Hastahane çevresinde ve içinde gerekli tedbirlerin alınarak şifalıdır.

Yaralıların tedavisi görüldü kabaca gizildi. Tüm yaralıların aynı kabayla
vezi görüldü, yavaş bir faaliyetin altında kimine kan, kimine serum verildi
kimine baygın vaziyette olduğu, servet-kopalar itibariyle ifadel-rim
numarına altında elastiği çıktı, ifade veremeyen durumda bulundukları anlaşıldı

[illegible][illegible]

Dr. G. Servot
AN EN

~~INDIAN DUTCH, PILOT REVEALS~~
~~OSMAN ALIY~~

David C. SHERMAN
IRANIAN KILLING

EX-101
Louisiana Service Staff
Dr. ROOL KAYMAK

Bayin Gervahi Sufi
-Doc. De. De. SEVENT THIRTY

Robert L. Hill
Tulay Y. Duman

ADALET BAKANLIĞINA
Gönderilmek üzere CUMHURİYET
BAŞSAVCILIĞINA İZMİR
Suç Duyurusu 1. d a Bulunan
SANIKLAR

1- MELİH TARI izmir
Cumhuriyet Başsavcısı 2-
YÜCEL TEZEL izmir
Cumhuriyet Savcısı 3- HÜSEYİN
YILDIZ izmir Cumhuriyet
Savcısı 4-YAŞARARSLAN Buca
Cezaevi Savcısı 5-TEVFİK
KAÇAR
İzmir il jandarma Alay Komutanı Jandarma Kıdemli

Albay

6- VEDAT ENGİN Buca Cezaevi
Müdürü 7-YUSUF TANRIVERDİ
Buca Cezaevi Müdür Yardımcısı
8- HASAN ÖZDAĞ
Buca Cezaevi Müdür Yardımcısı
9- SERHAT ÜNAL
Buca Cezaevi Müdür Yardımcısı
10- KEMAL YAZICIOĞLU
İzmir İl Emniyet Müdür
11-ZEKİ ÇATALKAYA
İzmir Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube

Müdürü

12- NEJDET SARGIN
İzmir Emniyet Müdürlüğü Çevik Kuvvet Amiri
13- KAHRAMANKOÇAK
İzmir Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube Müdürü
14- ALİ KILIÇ
Buca Karakol Amiri
15- 21.9.1995 ile 22.9.1995 günü Buca Cezaevi'ni gü-

venliği sağlama gerekçesi ile getirilen jandarma kuvvet-
lerinin tümü

16- 21.9.1995 ile 22.9.1995 tarihleri arasında Buca Ce
zaevi'nde görevli olan gardiyanların suçta iştirak edenleri

17- 21.9.1995 ile 22.9.1995 tarihlerinde Buca Cezaevi
içinde, bahçesinde, etrafında görev üstlenen ve suçta iş
tirak eden Terörle Mücadele Şubesi, Güvenlik Şubesi,
Çevik Kuvvet Ekipleri Ve Buca Karakolu Polisleri

İSNAT OLUNAN SUÇLAR

1- Taammüden'adam öldürmek; TCK. 450/4
madde

2- Öldürmeye azmettirme; TCK. 450/4,65 madde

3- Öldürmeye teşebbüs etmek; TCK. 4,61 madde

4- işkence, zalimce ve insanlık dışı, onur kırıcı
davranış; TCK. 243. ve izleyen maddeleri.

5- Müeesir Fiil; TCK. 456 madde

6- Görevli avukatlara görev sırasında hakaret ve
saldırı; 1136 sayılı avukatlık Yasasının 57. maddesi
gereğince TCK. 266/3. madde

7- Görev sırasındaki Avukatlara yanıltıcı bilgi veri
lerek tutuklu müvekkilleri ile görüşmelerinin engel
lenmesi suretiyle görevin kötüye kullanılması; TCK.
240. madde

8- Adalet Bakanlığı'nın 1.8.1960 gün ve 58/35 sa
yılı, 27.3. 1971 gün ve 11/37 sayılı, 14.2. 1994 gün ve
1/10 sayılı genelgelerine rağmen mevzuata aykırı
olarak avukatların gözaltına alınması suretiyle keyfi
işlem tesis edilmesi; TCK. 228. madde.

9- Tutuklu yakınlarına, avukatlarına, duyarlı de
mokratik kitle örgütlerine özetle kamuya, saldırıya
uğrayan tutukluların sağlık durumları hakkında bilgi
verilmesinin önlenerek, görevin kötüye kullanılması;
TCK. 240. madde

10- Cezaevi önünde tutuklu yakınlarından haber
alabilmek için bekleyen ailelere ve avukatlara saldırı-

ya geçen polise tezahüratta bulunarak kışkırtan jandarma ve gardiyanların fiili sebebiyle suça kışkırtma; TCK. 311. madde

SUÇ TARİHİ;

OLAYLAR;

1- Buca Cezaevi'nde siyasal suç isnadıyla tutuklu bulunan kişilerin iki yılı aşkın süredir sistemli olarak devam eden "jandarma dayaağı" ve "sevk zinciri"nin bir ben/eri" olan çift kelepçe" ile birbirlerine kelepçelenerek sevk edilmeleri sorunu vardır.

Cezaevinden yargılandıkları mahkemelere ya da sağlık sorunları sebebiyle hastanelere her gidiş ve gelişlerinde görevli jandarma tarafından ağır şekilde darp edilmekte, bazen bu uygulama cezaevinin içerisinde de gardiyanların katılımı ile gerçekleşmekte, işkence boyutunda uygulamalar, sakatlık derecesinde yaralamalar meydana gelmektedir.

2- Sorunun çözümü için avukatların suç duyurusunda bulunmaları, tutukluların açlık grevi yapmaları ve uzun sürelerle duruşmalara çıkmamaları, ailelerin izmir Barosu'na, İzmir Tabipler Odasına, İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'ne ve İnsan Hakları Vakfı İzmir Temsilciliği'ne başvuruda bulunmaları, Cezaevi savcısı, İzmir Cumhuriyet başsavcısı ve Jandarma Komutanı ile resmi düzeyde yapılan görüşmeler kalıcı bir sonuç doğurmamış, verilen sözler sonucu kısa süre ara verilen hukuk dışı, insanlık dışı uygulamalara bir süre sonra yeniden başvurulmuştur.

3- 26.4.1995 günü cezaevinde gerçekleşen gardiyan saldırısı sonucunda PKK davalarından sayıları doksana ulaşan siyasal tutuklu ağır yaralanmış, avukatların olay sorumluları hakkında yaptıkları suç duyurusu İzmir C.Başsavcılığının 1994/23146 Haz. No. 1994/13879 karar No. lu 29.9.1994 günlü kararı ile ta kipsizlikle sonuçlandırılmış, kapatılmıştır.

20.7. 1995 günü, izmir Devlet Güvenlik Mahkemesinde Rız-gari Davasından yargılanan tutuklular, duruşmaya götürülürken insan onuru ile bağdaşmayan şekilde aranmak istenince bu uygulamayı red etmiş, çıkarıldıkları kapı altından koğuşla-

rına geri dönmek istemişlerdir. Mahkemece verilen bir "zorla getirme karar" bulunmamasına rağmen sayıları elliye bulan jandarma ve onlara katılan otuz kadar gardiyan, yirmiki tutukluyu ağır yaralayacak şekilde darp etmiş, zorla duruşmaya götürmüş ve yarı baygın vaziyette duruşma salonundaki sanık sıralarının üzerine atmışlardır, izmir Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin 1994/281 E. no. lu dava dosyasının 20.7.1995 günlü duruşma tutanağında savunma avukatlarının çabası ile bu durum saptanmış. Mahkeme, izmir C. Başsavcılığı'na olay sorumluları hakkında suç duyurusunda bulunmuştur. Bu olay sırasında omurgasında kırık ve çatlaklar meydana gelen Murat SATIK kaburgası kırılan Terzan ADIBELLI, karaciğeri yırtılan Yaşar AVCI vücudunun çeşitli yerlerinde kırıklar oluşan Kadir SATIK halen sakat durumdadır. Yapılan suç duyurusundan henüz bir sonuç alınabilmiş değildir.

Yukarıda yazılanlar, yaşanan olaylara ilişkin en vahim örneklerdir. İki yıllık süreç içerisinde pek çok darp olayı yaşanmıştır. İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi duruşma tutanaklarında, 1994/85 E. no. lu dava dosyasının 20.7.1994 günlü tutanağında yazılı olduğu gibi sorunun Adalet Bakanlığı kanalı ile İçişleri Bakanlığı'na iletilerek önlem alınması hususunu içeren sayıları onu aşkın mahkeme kararı mevcuttur. Ancak bugüne değin hiçbir önlem alınamamıştır.

Özgürlükleri yargı kararı ile kısıtlanan bireylerin "kişi güvenlikleri" devletin güvenlik güçleri tarafından sürekli ihlal edilmiş, bu uygulamalar sistemli bir politika haline getirilmiştir.

Temmuz ayı içerisinde Buca Cezaevi'nden dört siyasi tutuklunun firar etmesi üzerine siyasi tutuklular üzerindeki baskı ve şiddet politikaları artmış, Avukatları ve aileleri ile görüşmelerine sınırlamalar getirilmiştir. Hastalanan ve yaralanan tutuklu ve hükümlülere tedavi için zorunlu olan ilaçların verilmemesi de tutukluların karşılaştığı sorunlara bir diğerini eklemiştir.

4- Devlet, siyasi tutuklu ve hükümlüleri toplumdan ve siyasal mücadelelerinden tecrit etmek ve siyasi tavırlarını değiştirmeye zorlamak amacıyla sistemli bir baskı ve saldırı politikası

izlemektedir. Bu saldırılar ile siyasi tutuklu ve hükümlülerin en temel insani hakları ellerinden alınmaya çalışılmaktadır, izlenen bu politikaların güncel biçimi Adalet Bakanlığı tarafından üzerinde çalışılan ve zaman zaman basına açıklanarak kamuoyu oluşturulmaya çalışılan "cezaevi reformu" girişimleridir. Bu girişimlerin amacı siyasi tutuklu ve hükümlüleri birbirlerinden tecrit ederek, kendilerine yönelik hak ihlalleri karşısında yalnızlaştırmaktır. Bu yeni bir uygulama değildir. Eskişehir tabutluklarını açma girişimi iki hükümlünün yaşamlarını yitirmesi pahasına engellenmiştir. Bugünde benzer uygulamalar İstanbul Ümraniye Cezaevinde hayata geçirilmeye çalışılmaktadır.

Diğer yandan 19.9.1995 ve 20.9.1995 tarihli günlük basında "Olağanüstü Hal" in kapsamının daraltılması amacıyla 11 idaresi Yasası'nda değişiklik yapılarak valilere olağanüstü yetkiler verilmesi konusu gündeme getirilmiştir. Verilen haberlere göre Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği Koordinasyonunda, başta İl İdaresi Yasası olmak üzere, Terörle Mücadele Yasası, Polis Vazife ve Selahiyet Yasası gibi yasalarda değişiklik öngören bir paket hazırlanmıştır. Paketde, "güvenlik güçlerine hedef gözeterek ateş etme" yetkisi verilmektedir. Ayrıca "cezaevinde tutuklu ya da hükümlü olarak bulunan kişinin bir soruşturma sebebiyle ifadesine başvurmak gerektiğinde, on gün süreyle yeniden gözaltına alınması, emniyet müdürlüğü ya da karakola götürülmesi mümkün olacaktır.

19.9.1995 ile 25.9.1995 tarihleri arasında Buca Cezaevi'nde yaşanan olaylar, önceden adım adım planlanan bir sürecin parçasıdır. Doğrudan ve bilinçli sonucudur. Bu sürecin ilk adımı yazılı ve sözlü basın yoluyla yayılan yalan haberler desteğinde bu saldırı için kamuoyu oluşturma çalışmaları olmuştur. Basın aylardır süren çirkin bir kampanya ile özellikle İstanbul Sağmalcılar ve İzmir Buca Cezaevlerini açıkça hedef göstermiştir. "Terör örgütleri cezaevinden yönetiliyor", "cezaevlerinde terör eğitimi yapılıyor" türünde asılsız haberlerle, kamuoyu, siyasi tutuklulara karşı kışkırtılmaya çalışılmıştır. Buca Cezaevi'nde yaşanan katliamın öncesinde de basın tümüyle kamuoyu yaratmaya yönelik, Buca Cezaevi'ni hedef

alan, Temmuz ayında gerçekleşen firar olayını istismar ederek bir kampanya başlatmıştır.

14 Eylül 1995 günlü Milliyet Gazetesi'nin manşetinde "Cezaevleri Terör Okulu" başlığı ile Sağmalcılar Cezaevi gündeme getirilmiştir. Önceki hafta izmir Gaziemir Tansaş Kafeteryasında patlayan ve ölümlerle sonuçlanan bombalama eylemine ilişkin olarak da Milliyet Gazetesi bu kez, Buca Cezaevi'nde bulunan tutuklu sanıkların bu eylemi önceden bildiklerini ve eylem saatinde slogan ve alkışlarla eyleme destek verdikleri geçekdişi haberini yapmıştır.

19.9.1995 Günü Buca Cezaevi'nde başlayan olayların öncesinde böyle bir temel atılmıştır.

5- 13.9.1995 günü mahkemeye götürülen Buca Cezaevi Yeni Bölüm 6. koğuştan bir siyasi tutuklu, darp edilerek ağır yaralı vaziyette geri getirilmiştir. Tutuklular bu duruma tepki göstermişlerdir.

18.9.1995 Pazartesi gününden itibaren, Buca Cezaevi Yeni Bölüm, 1,3,4,5,6,7, koğuşlardaki tutuklular, Cezaevi savcısı ile görüşüp, hak ihlallerinin Önlenmesi konusunda söz almadan sayım vermemeye karar vermişler ve uygulamaya başlamışlardır.

6. Sayım vermeme yalnızca sayım düzenine geçmeme şeklinde gerçekleşen pasif bir eylemdir.

19.9.1995 Salı günü sabahı, Cezaevi Savcısı, Müdürü, ve Jandarma nezaretinde koğuşlarda jandarma tarafından arama yapılmıştır. Bu durum Avukatlar tarafından olaylar sona erdikten sonra öğrenilmiş olup, tutuklu sanıklar.jandarmanın arama sırasında her koğuşun temsilcisini, o koğuşta bulunan siyasi dava sanıklarının yargılandıkları davanın önde gelen isimlerini tanımaya, belirlemeye yönelik bir keşif niteliğinde geçtiğini beyan etmişlerdir

Arama için koğuşlara kadar gelen cezaevi savcısı, tutukluların görüşme istemine karşılık vermemiştir.

7- Salı günü Yeni Bölüm'ün alt malta kapısı, yemekhane bölümü ile irtibat kuran kapılar kapatılmıştır. Tutukluların aile görüşüne, avukat görüşüne, yemekhaneye ulaşmasına imkan tanıyan kapılar kapatılarak tecrit gerçekleştirilmiştir.

19.9.1995 günü, tutuklu müvekkilleri ile görüşmek üzere öğleden sonra cezaevine gelen Av. Akın ZEYBEK'in görüşme istemi karşılanmamıştır. Bunun üzerine cezaevi savcısı ile görüşmeye giren Av. Akın ZEYBEK'e Savcı; "Onlar sayım vermiyor, ben de kapıları kapattırdım, dışarı çıkartmıyorum." karşılığını vererek, görüşmeyi kesin bir ifade ile sonuçlandırır.

Av. Akın ZEYBEK aynı gün olağan yönetim kurulu toplantısını gerçekleştiren İzmir Barosu'na durumu bir dilekçe ile iletir. Savunma hakkının, müvekkilleri ile görüşme yetkisinin engellendiğini ifade eder.

O gün cezaevine gelen avukatlara "tutukluların barikat kurduğu, barikat arkasından çıkıp, avukat görüşüne kendi istekleri ile gelmedikleri" beyan edilmiştir.

İzmir Barosu yönetim Kurulu üyesi üç avukat Cafer Özkan, Eyüp Karaçıban ve Hüseyin Özgür de tutuklular ile görüşüp, sorunu algılamak, avukat-müvekkil görüşmesine çıkarılan engelleri aşmak üzere, Çarşamba günü cezaevine gelirler. Görüşmek istedikleri isimleri listeye yazarlar, ancak az sonra liste ile geri gelen gardiyan onlara da "tutukluların barikat arkasından çıkarak, görüşe gelmek istemediklerini" beyan eder. Tutukluların kendi isteği ile görüşe gelmedikleri beyan edilince Baro yönetim kurulu cezaevinden ayrılır.

Aynı gün öğleden sonra barikatlarından çıkmadıkları gerekçesi ile müvekkilleriyle görüşemeyen Av. Betül Duran ve Av. Zeynep Sedef Özdoğan cezaevi savcısı ile bir görüşme yaparlar. Savcıya, tutukluların kendi istekleri ile mi, yoksa cezaevi yetkililerinin getirmemesi sebebi ile mi görüşe gelmedikleri ya da getirilmediklerini sorarlar. Cezaevi savcısı "Yeni Bölüm 1., 3., 5., 6. ve 7. koğuşların barikat kurarak sayım vermeye karşı çıktıklarını, bir savcının sayım almaya zorunlu olduğunu ve böyle bir eyleme ancak üç gün tahammül edeceğini, Adalet Bakanlığı'na durumu bildirdiğini ve görüş beklediğini, ancak bu duruma da üç günden fazla tahammül edilemeyeceğini" söyler.

Avukatlar, cezaevi savcısının ertesi gün, perşembe günü için müdahale edileceği sinyallerini vermesi üzerine durumu cezaevi önünde yakınlarının akıbetini bekleyen on-beş kadar

aileye ayrıca Baro'ya iletirler.

Avukatlar, üzücü olayların gelişmemesi için ailelere, İzmir Barosu'na giderek olayların Baro aracılığı ile bir çözüme kavuşturulması için çaba göstermelerini önerirler.

9-21. 9.1995 perşembe günü, Av. Akın ZEYBEK ile Av. Zeynep Sedef ÖZDOĞAN sabah erken saatlerde cezaevine gelirler, iki itfaiye, üç ambulans ve iki askeri araç dolusu jandarmanın bahçede hazır bekletildiğini görürler.

Müvekkilleri ile görüşme istekleri, tutukluların barikat kurduğu ve arkasından çıkmadığı gerekçesi ile yine gerçekleşmez.

Avukatlar cezaevi savcısı ve yapılacak operasyon sebebi ile hazır bulunan başsavcı vekili C. Savcısı Yücel Teze] ile görüşürler.

Dışarıda alınan tertibatı görünce endişendiklerini, jandarmanın koğuşlara girmesi durumunda kan dökülmesi sonucunun doğabileceğini, hiçkimsenin bu sonucu istememesi gerektiği, çözümlenemeyecek bir sorun olmadığı, yeter ki karşılıklı görüşme yollarının açılmasına imkan tanınmasını, kendilerinin görüş için geldiklerinin tutuklulara iletildiğinden dahi kuşku duyduklarını, barikat kurulduğu iddia olunan koğuşların kapısına kadar gitmek istediklerini, görüşme imkanları olursa olayların boyutlanmasının önlenilebileceği ve buna imkan tanınması gerektiğini beyan ederek talepte bulunmuşlardır.

Cezaevi Savcısı Yaşar Arslan "Bakan gelse dahi koğuşlara giremez." cevabını verirken, C. Savcısı Yücel Tezel "Avukatların can güvenliğinden de biz sorumluyuz, barikatlara kadar giderseniz orada can güvenliğinizi sağlayamayız." karşılığını vermişlerdir. Avukatlar kendi can güvenlikleri yönünden endişeleri olmadığını dile getirmiş iseler de istemleri reddedilmiştir. Ancak avukatların tutuklulara haber iletilmediği konusundaki kuşkularını gidermek için gelen avukatların isimlerinin yüksek sesle anons edileceğini ve böylece sesin barikatların arkasına gittiğinden kuşku duyulamayacağını belirten savcılar, avukatlara bir kez daha avukat görüş yerine gitmelerini, tutuklu müvekkillerini yüksek sesle anons yolu ile çağırtaacaklarını söylemişlerdir, isimleri yüksek sesle anons edilen avukatlar tu-

tuklu müvekkilleri gelmeyince ve arabuluculuk istemleri reddedilince cezaevinden ayrılmak zorunda kalmışlardır.

Durumu dışarıda bekleyen ailelere aktaran avukatlar, ivedilikle birşeyler yapılması için İzmir Barosu'nu, İnsan Hakları Derneği'ni, İnsan Hakları Vakfı'nı arayarak durum hakkında bilgilendirilmiş, özellikle İzmir Barosu Yönetim Kurulu'ndan ve telefon ettikleri diğer meslektaşlarından zaman yitirmeden cezaevine gelinerek, savcılık nezdinde olayları önlemek için girişimde bulunmaları istenmiştir.

Saat 11.15 sıralarında, cezaevine görüş için gelen ve bekleyen aileler geri çevrilmeye, olağan seyrinde başlayan aile görüşmeleri sonuçlandırılmaya başlanmıştır. Terörle Mücadele Şubesi'nin sivil polisleri, bugün görüş olmadığını beyan ederek kaldırırda, kahvelerde oturan tutuklu yakını aileleri dağdışmış, boş yere beklememelerini, kalabalık yapmamalarını söylemiştir. Çoğu aile görüş olmadığını duyunca ve polisin baskısı altında cezaevi önünü terk etmiştir.

Saat 12.00 sıralarında, cezaevi bahçesinde bekleyen iki araç dolusu jandarmaya takviye olarak kasklı, kalkanlı, özel koruknaklı jandarma timi ile dolu iki araç daha cezaevine gelmiştir. Az sonra da bu araçlara bir itfaiye ve bir ambulans daha ilave olmuştur.

Saat 12.15 sıralarında bir araya gelen Av. Çetin Bingölbalı, Av. Tuncer Fırat, Av. Betül Duran, Av. Sezin Sümer Atmaca, Av. Akın Zeybek ve Av. Zeynep Sedef Özdoğan, henüz jandarma müdahalesi başlamadan arabuluculuk yapmak, karşılıklı görüşme yolunu açmak için bir kez daha cezaevi savcısına görüşme istemleri iletilmiş ise de cezaevine girememişlerdir, alınmamışlardır.

Saat 13.00'den itibaren cezaevi bahçesinde hazır vaziyette bekleyen jandarmalar içeri alınmaya başlanmıştır.

10- Jandarmanın içeri alınması ile cezaevi karşısında bekleyen aileler ve avukatlar açısından gergin bir bekleyiş başlamıştır.

Saat: 14.00 sıralarında İzmir Barosu Yönetim Kurulu üyelerinden Av. Zeynep Şişli ve Av. Mustafa Ufacık cezaevine gelmiş, başsavcının talimatı ile içeri alınmıştır. Diğer altı avukat,

Baro Yönetim Kurulu Üyeleri'nin talebi ile kendilerinin de içeri alınmasını beklerken, cezaevinin Buca merkeze doğru yan tarafından Yeni Bölüm koşullarının bulunduğu taraftan, olayları izleyen birkaç tutuldu yakını gözyaşları içinde avukatların yanına gelmiş, jandarmanın patlayıcı madde ve silahla müdahale ettiğini duyurmuştur.

Ana caddenin karşı tarafında bekledikleri için yoğun trafiğin gürültüsünden o ana kadar silah seslerini duymayan avukatlar, ailelerin işaret ettiği, yeni bölüm koşullarından tarafa ana caddeyi kesen yan sokağa girerek olayları oradan izlemeye başladıklarında, iki büyük patlama sesi ve dışarıdan koşullara doğru birkaç kez ateş edildiğini görmüş, duymuşlardır. Bu sırada itfaiye araçlarının da dışarıdan koşullara su sıkma faaliyeti gözlemlenmiştir.

11- Saat: 15.00 sıralarında dışarıda bekleyen altı avukata, Baro Yönetim Kurulu'nun girişimleri sonucu kendilerinin de cezaevine girebilecekleri, beklendikleri haberi ulaştırılmıştır.

Bu sırada olay yerine ulaşan Av. Gül Kireçkaya, Av. Şengül Gültekin, Av. Nedim Değirmenci ve Av. Ercan Demir de diğer meslektaşları ile birlikte cezaevine girmişlerdir.

Baro Yönetim Kurulu üyelerinin girişimi, avukat müvekkil görüşmesinin sağlanması ile savunma hakkının korunması boyutunda olmuştur. Bu sebeple Yönetim Kurulu Üyeleri, hazır bulunan avukatların, tutuklu müvekkillerini isim listelerine yazdırarak çağrılarını, barikatlardan çıkıp gelmeleri durumunda yapılabilecek fazla birşeyin olmadığını söylemişlerdir.

içeride tutuklu müvekkilleri olan avukatlar "yarım saat süresince, dışarıda jandarmanın patlayıcı madde ve ateşli silahla müdahalede bulunduğunu izlediklerini ve şu anda da jandarmanın içeride bulunduğunu, bu koşullarda tutuklular barikat kurmuş olsalar dahi, hiç kimsenin onlardan barikatların arkasından çıkmalarını istemeyeceğini, şu anda savunma hakkının değil, yaşam hakkının öncelikle korunması gerektiğini, müvekkillerinin can güvenliklerinden endişe ettiklerini jandarmanın müdahaleye derhal ara vermesinin sağlanmasını, çok geç olmadan halen yapılabilecek şeyler olduğunu, jandarmanın geri çekilmesi durumunda barikat kurulduğu söylenen

maltaya kadar gidilerek görüşmeye avukatları olarak hazır olunduğu" söylenmiştir.

C. Savcısı Yücel Tezel" Ateşli silah kullanılmadığını, tutukluların koğuş camlarını patlattıklarını" açıklamış, "Avukatların maltaya kadar gitme istemlerinin şu anüa hiç mümkün olmadığını jandarmanın müdahaleye başladığını, avukatların can güvenliklerini jandarmaya karşı da koruyamayacaklarını" beyan etmiştir. Ancak avukatlar jandarma müdahalesinin durdurulması konusunda ısrar edince "Beklenilmesini, Başsavcı ile irtibat kurularak bir şeyler yapılabileceğini" söylemiştir.

Başsavcı ile irtibat kurulmuş, ancak jandarmanın müdahaleye bir son vermesi, avukatların bu aşamada olsun sorunun çözümüne katkıda bulunması konusunda bir gelişme sağlanamamıştır.

Bu sırada jandarmanın çuvallar içinde gözyaşırtıcı bomba, sis bombası taşıdığına tanık olunmuştur.

Cezaevi savcısı Yaşar Aslan'ın jandarma ile koğuşlara doğru yöneldiğı, bir süre sonra geri gelerek avukatların beklemekte olduğı cezaevi savcılığı makam odası kapısı önündeki koridora dönerek barikatların ardından müvekkillerini çağırmayı reddeden avukatlara "Burada daha ne bekliyorsunuz kekin gidin." diyerek yüksek sesle bağırması sözkonusu olmuştur.

Saat: 17.00'ye gelirken, koğuşlara müdahale eden jandarmanın "En Büyük Türkiye", " Herşey Vatan için" sloganlarını atarak ve ellerindeki zincirleri havada şaklatarak, copları ve kalasları sallayarak koğuşlardan çıktığı görölmüştür. Bu sırada cezaevi içindeki avukatların çevresinde dolaşan Terörle Mücadele Şubesi sivil görevlilerinin, gövde gösterisi yapan jandarmayı alkışlayıp tezahüratta bulunarak coşturduğu görölmüştür.

Dışarıda hazır bekleyen ambulansların, atılan sis ve gözyaşırtıcı bombaların etkisiyle solunumda zorlanan jandarmalara tahsis edildiğı 6. koğuştaki ağır yaralıların ise bekletildiğı gözlemlenmiştir.

Cezaevinde görevli olan, olay günü sivil giyimli bir gardiyan, cezaevi idaresinin dikkatini çekmekten kaçınarak avukatlara yaklaşmış; "6. koğuşa zorla girdiler, ölümler olabilir. Zaten

hepsini öldürmekten beter ettiler. Gidin dışarıda birşeyler yapın, diğer koğuşlara da aynı şekilde girmesinler" diye açıklamada bulunmuştur.

Jandarma, Yeni Bölüm 6. koğuşa yaptığı operasyonu tamamlarken, sırada bulunan 7. koğuşta tutukluların yatakları tutuşturduğu yolunda bir söylenti duyulmuştur. Jandarma komutanı jandarmayı cezaevi bahçesinde toplayıp, gazdan etkilenen jandarmaların durumlarını değerlendirerek, 7. koğuşa hemen bir operasyon yapma konusunda takviye gerekip gerekmediğini ölçerken, Cezaevi Savcısı Yaşar Arslan'ın yataklar tutuşturulmuş ve ortalık duman içindeyken daha rahat bir şekilde operasyon yapabileceği; hemen 7. koğuşa bir operasyon yapılması konusunda ısrarlı olduğu olay yerinde hazır bulunan C. Savcılarından Hüseyin Yıldız'ın da "Gebersin hepsi." temennisinde bulunduğu tesbit edilmiştir.

Operasyon sırasında cezaevine alınmış olan avukatlar, can kayıplarını önleme konusunda içeride ellerinden hiçbir şey gelmediğini görünce, az önce görüştükleri sivil giyimli gardiyanın önerisi doğrultusunda dışarıda birşeyler yapabilmek umuyla cezaevinden ayrılmışlardır.

Dışarıda bekleyen aileler ve basın, operasyon sırasında içeride bulunan avukatlardan bilgi almak için çevrelerini kuşatırken, elleri telsizli, sivil giyimli Terörle Mücadele Şubesi polisleri, avukatlara yönelik olarak "teröristlerin avukatları,.....oğulları, ortalığı karıştıran bunlar" şeklinde hakaret içeren saldırgan sözler sarfetmişler, halkı avukatlara karşı kışkırtmaya çalışmışlardır. Avukat Akın Zeybek, hakaret eden polisleri uyarmış ve olay yerinde bulunan resmi polislerden, avukatlara hakaret eden bu sivil giyimli kişilerin kimliklerini tesbit etmelerini istemiştir. Resmi polis, "Bu sivil kişiler de görevli arkadaşlarımızı." cevabını vererek, kimlik tesbiti yapmamıştır.

Görevli avukatlar, görev sırasında hakaret ve saldırıya uğramıştır.

12- Saat: 18.00'den itibaren olaya ilişkin haberleri geçen radyo ve televizyon kanalları, önce bir, daha sonra iki kişinin ölümünü duyurmuş, altmış kadar ağır yaralı tutuklunun Yeşil-

yurt Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığı bilgisini vermiştir.

Cezaevinin önünde gün boyu olayları izleyen tutuklu yakını aileler, yakınları cezaevinde olup, olayı radyo ve televizyonlardan öğrenenler, bir bilgi edinebilmek, kan verme vb. konularda ellerinden gelen yardımı ulaştırma konusunda Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne ulaşmaya çalışmışlardır.

Yeşilyurt Devlet Hastanesi polis tarafından kordon altına alınmış, hiçbir tutuklu yakını hastaneye yaklaştırılmamış, dışarıdan başka hastaların hastaneye kabulü de durdurulmuştur. Devlet Hastanesi Başhekimisi memur olması sebebiyle, yaralı ve ölü sayısı, kimlikleri, sağlık sorunları konusunda açıklamaya yetkili olmadığını beyan etmiş, bu tutumunu İzmir Tabip Odası yetkililerine karşı da sürdürmüştür. Hastanede görevli olan ve görev süreleri dolan personelin hiçbirisi dışarıya bilgi sızdırılır kaygısı ile dışarıya bırakılmamış bir müddet hastaneden ayrılmamaları sağlanmıştır.

Kamunun haber alma, tutuklu yakınlarının, sağlık durumu hakkında bilgi alma hakkı engellenmiş, bu suretle görevli polisler ve amirleri görevi kötüye kullanmışlardır.

13- 22.9.1995 Cuma günü, bazı radyo ve televizyon kanalları, ölü sayısının beşe kadar yükseldiği haberini vermiş, ölen tutukluların kimlikleri konusunda çelişkili açıklamalar olmuştur.

Buca Cezaevi Yeni Bölüm 1,3,4,5 ve 7. koğuşların halen sayım vermedikleri öğrenilmiştir.

Tutuklu müvekkili bulunan avukatlar, gerek kendi mesleki duyarlılıkları, gerekse içeride akrabası bulunan ailelerin istemi doğrultusunda 22.9.1995 Cuma günü sabah saatlerinden itibaren cezaevine gitmişlerdir. Ancak cezaevine girmeleri mümkün olmamış, içeri alınmamışlardır.

Avukatlar, cezaevine giremeyince, İzmir Barosu Başkanı Av. Kasım SÖNMEZ'in cezaevine gelmesini talep etmiş, saat 11.00 sıralarında cezaevine gelen Baro Başkanı, Ölen ve yaralanan kişilerin kimliklerini, durumları hakkında bilgileri edinmek ve dışarıda bekleyen avukatların da cezaevine girmesini temin edebilmek amacıyla cezaevi idaresi ile görüşmeye girmiştir. Avukatlar Baro Başkanı'nın girişimleri sonucu cezaevine gire-

bilmek ve müvekkilleri hakkında bilgi edinmek üzere cezaevinin karşı tarafında bulunan kahvelerde aileler ile oturup beklemeye başlamışlardır.

12 Eylül dönemi cezaevlerinde yaşanan vahşet boyutlarında bir saldırıya uğrayan Buca Cezaevi'ndeki siyasi tutukluların uğradıkları katliamı kınamak üzere aynı gün saat: 14.00 sıralarında cezaevi önünde toplanan İzmir Demokrasi Platformu bir basın açıklaması yapmıştır.

Basın açıklaması sonrasında Demokrasi Platformu katılanları cezaevinin önünden ayrılırken, cezaevi önünde bekleyen bir kısım aile de, öldürülen tutukluların Ege Üniversitesi morgunda olduğu bilgisini aldıklarından, Ege Üniversitesi'ne doğru gitmek üzere otobüs durağına yönelmişlerdir.

Cezaevinin Şirinyer yönüne düşen tarafında, en yakın otobüs durağına doğru hareket eden basın açıklamasına katılan ve dinleyen kişiler ile aileler, basın açıklamasına hiç bir müdahalesi olmayan ancak kendilerini kordon içine alan polisin coplu saldırısı ile karşılaşmışlardır. Otobüs durağına varmak üzere olan insanlar, polis dayacağı eşliğinde, yukarı doğru, cezaevinin karşı tarafında yer alan kahvelerden tarafa sürülmüş-tür, burada izdiham yaratılmış, yere düşenler ezilenler olmuştur.

Basın açıklamasına katılan ve bekleyen ailelerden çok daha fazla sayıda Çevik Kuvvet, Buca Karakolu ve Terörle Mücadele, Güvenlik Şubesi Müdürlüğü polisleri yakaladıkları kişiyi copla-rıyla kıyasıya dövmüş, darp etmişlerdir.

Flash TV. nin 22.9.1995 Cuma günü gece 22.30'da verdiği yerel haberlerde, Çevik Kuvvet ekibinde yer alan resmi giyimli bir polisin elinde copla sivil bir kişiyi dövdüğü, sivil giyimli kişinin "ben de polisim!" diye feryat etmesi üzerine resmi polisin onu dövmeyi sona erdirerek her ikisinin birlikte vatandaş-lara yöneldikleri görülmüştür.

Bir gün önce cezaevinde meydana gelen olaylarda müvekkillerinin yaşamı yönünden kaygı duyarak İstanbul'dan gelen İstanbul Barosu avukatlarından Av. İrfan Güler, polisin tutuklu yakını aileleri darp ettiğini belirterek "hukuk sınırları içinde davranmaya" davet etmiş, yaşlı insanların dövülmesine söz de

müdahale etmiştir. Polis bu kez Av. İrfan Güler'e yönelmiştir, İrfan Güler avukat olduğunu söyleyerek avukat kimliğini çıkarınca daha fazla dövülmüş, kimliği kana bulanmıştır. Aldığı cop darbeleri ile başı yarılmış, boynuna ve koluna askı takılması zorunluluğu doğmuştur.

Polis, aileleri, İstanbul İnsan Hakları Derneği'nden olaylar hakkında bilgi edinmek üzere gelen bir heyeti, İzmir Demokrasi Platformu'nun temsilcilerini döverek, darp ederek gözaltına almıştır.

Basın açıklamasına katılan Demokrasi Platformu temsilcilerini ve Ege Üniversitesi morguna giden aileleri otobüs durağından, cezaevinin karşısındaki kahvelere doğru süren polis, bu kahvelerde müvekkillerinin yakınları ile oturan ve cezaevine girmek ya da cezaevine giren Baro Başkan'ından içerideki durum hakkında bir bilgi almak üzere bekleyen avukatları da gözaltına almışlardır.

Gözaltına alınan avukatlar polis araçlarına binerken tartaklanmış, ayrı bir araçla Buca Karakolu'na getirilen Av. Gül Kifeçkaya'nın cop darbeleri ile omurgasına vurularak zedelenmiş, Av. Şengül Gültekin'in başına copla vurulmuş sol el orta parmağı kırılmıştır. Diğer avukatların bindirildiği polis otobüsünden ayrı bir araca bindirilen bu iki avukat Buca Karakolu'nda da tartaklanmışlardır.

Ailelerin, yaşlı insanların dövülmesine bir hukukçu, bir insan olarak tepki gösteren, sözle müdahalede bulunan Av. İrfan Güler, gözaltına alınmak için polis otosuna bindirildikten sonra, Terörle Mücadele Şubesi'nden bir sivil yanına gelmiş, otobüsteki tüm insanların gözleri önünde "senin parmağını kıracağım" diyerek, başından ve kolundan darp edilen kanlar içinde ki İrfan Güler'in parmağını da kırmıştır. Polis bu davranışı ile hukuk dışı tutumlarına ve haksızlığa tepki gösteren insanlara karşı ne denli pervasız olabileceğini göstermiş, mesleği "hak arama" olan bir insan üzerinden gözdağı vermek istemiştir.

Çevik Kuvvet ekipleri, Terörle Mücadele Şubesi Güvenlik Şubesi ve Buca Karakolu polisleri hukuka aykırı şekilde insanları darp etmiş, müessir fiil işlemiştir.

Polis cezaevi önünde bulunan topluluğa saldırırken ve

özellikle avukatları tartaklayarak gözaltına alırken, cezaevinde tertibat alan jandarma ile görevli bir kısım gardiyan olayı seyretmek üzere cezaevi bahçesini çevreleyen demir parmaklıklara kadar gelmiş, parmaklıklara coplan ile, sopalarla vurarak "Vur! Vur!" "Bizim için de vur!" diyerek tezahürat yapmıştır.

Görevli jandarma ve gardiyanlar suç olan bir eyleme kışkırtma suçunu işlemişlerdir. TCK. 311. maddesini ihlal etmişlerdir.

Adalet Bakanlığı'nın 1.8.1960 gün ve 58/35 sayılı 27.3.1971 gün ve 11/37 sayılı, 14.2.1994 gün ve 1/10 sayılı genelgeleri ile avukatların gerek görev sırasında ya da görevden kaynaklanan bir suçla suçlanmaları veya alelade bir suç isnadıyla karşılaşmaları durumunda gözaltına alınmayacağı, emniyet güçlerince ifadelerine başvurulamayacağı, üst arama, ifade alma ve tüm soruşturma işlemlerinin bizzat C. Savcıları tarafından yapılacağı hususlarına açıklık getirilmiş iken, müvekkilleri ile görüşmek, durumları hakkında bilgi edinmek üzere cezaevine gelen İstanbul Barosu avukatlarından Av. İrfan GÜLER ve Av. İbrahim ERGÜL, İzmir Barosu avukatlarından Av. Fehmi ÇAM, Av. Çetin BİNGÖLBALİ, Av. Sema PEKDAŞ, Av. Suat ÇETİN KAYA, Av. Betül DURAN Av. Ercan DEMİR, Av. Gül KİREÇKAYA, Av. Şengül GÜLTEKİN ve Stajyer avukat Türkan ARSLAN tartaklanarak, darp edilerek gözaltına alınmıştır. Müessir fiil suçunun yanı sıra, ***avukatların gözaltına alınması ile hukuka aykırı, keyfi işlem tesis edilmiş, TCK. 228. maddede yazılı suç işlenmiştir.***

Suçta maruz kalan, suçun mağduru olan onbiri avukat olmak üzere toplam ellidört kişi 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nı ihlal ettikleri iddiası ile suçüstü yasası kurallarına göre yargı önüne çıkarılmış sanık konumuna düşürülmüşlerdir.

Avukatların görev sırasında veya görevden doğan bir suçla suçlanmaları durumunda haklarında ceza soruşturmasını Adalet Bakanlığı'ndan izin alınması koşuluna bağlayan bu zorunluluğu getiren 1136 sayılı Avukat Yasası'nın 58. maddesi de ihlal edilmiştir. Böylelikle "savunmanın üstünlüğü ve dokunulmazlığı" kuralı, "savunma hakkı" saldırıya uğramış, "sa^

vunma hakkı"nı yaşama geçirmede araç olan avukatlar haksız bir suç isnadıyla yargı önüne çıkarılarak siyasal suç isnadı ile yargılanan kişileri savunmanın, onların can güvenlikleri ile ilgilenmenin bedeli .istenmiştir. Savunma, yıldırılmak istenmiştir.

22.9.1995 Cuma günü saat 15.00'den sonra o gün Demokrasi Platformu'nun cezaevi önünde yaptığı basın açıklamasından tamamen habersiz, müvekkilleri ile görüşmek üzere cezaevine gelen ve cezaevine geldikleri saatlerde gözaltı olayı sebebi ile cezaevi önünü boşaltılmış bulan Av. Kemal BİLGİÇ, Av. İsmail KAVAK, Av. Mustafa İŞERİ ve Av. İsmail HANOĞLU müvekkilleri ile görüşemeyeceklerini öğrenince geldikleri otomobile binerek, bürolarına geri dönerken, otomobilleri Buca'da polis tarafından durdurulmuş ve bu avukatlar da Buca Karakolu'na getirilerek gözaltına alınmışlardır. Ancak en az bir saat önce gerçekleşen ve bu avukatların olay yerine geldiği saatlerde tamamen son bulmuş olan basın açıklaması vesile kılınarak bu avukatları da yargı önüne çıkarma imkanı görülmeyince serbest bırakılmışlardır. Yalnız bu durum dahi, avukatlara yöneltilen husumeti, siyasal tutukluların her yönüyle tecrit edilmek istendiğini ve "Savunma Hakkı" ile "Hak Arama Özgürlüğü"nün baskı altına alınmak istendiğini göstermektedir.

14-23.9.1994 Cumartesi günü Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nı ihlal ettikleri savı ile bir gün önce gözaltına alınan ellidört kişi yargı önüne çıkarılmıştır. Sabah saatlerinde başlayan yargılama gece 21.00'e kadar devam etmiştir. Bu sırada yargılanan kişilerin Adliye binasına gelip duruşmayı izlemek isteyen yakınları binaya yaklaştırılmamış, savunma amacı ile adliyeye gelen avukatlara dahi sorun çıkarılmış, "Duruşmaların Aleniyeti" ilkesi çiğnenmiş, Adliye çift sıra polis kordonuna alınırken, bu kordonun dışında yakınlarının duruşmadan çıkmasını bekleyen ailelere polis bir kez daha saldırmış üç kişiyi darp etmiştir.

Bir kez daha müessir fiil işlenmiştir. İzmir kentinde devlet terörü estirilmeye devam olunmuştur,

15- 25.9.1995 Pazartesi gününden itibaren avukatlar mü-

vekilleri ile yüzyüze cezaevinde görüşme imkanı bulmuşlardır. Pazartesi günü yeni bölüm, 1,3,4,5,7. koğuşakilerin sayım vermeye başladığı öğrenilmiştir.

Ancak yazılı basın, Buca Cezaevi üzerinde oynanan oyunların bir parçası olmaya devam etme amacını tekrar etmiştir. Tutukluların sayım vermeye başlayınca aileleri ite görüşme durumları da doğmuştur. Pazartesi günü öğleden sonra aile görüşü gerçekleştirilirken, Yeni Bölüm 5. Koğuştaki tutuklulardan biri, yaşanan kanlı olaylar sırasında 6. koğuşdaki arkadaşlarını darp eden bir gardiyan ile gözgöze gelmiş, anlık bir tepki olarak yumruğunu cama vurmuştu. Gardiyan derhal alarma basmış, dışarıda tertibat alan jandarma cezaevine yönelmiş ve o andan itibaren aile ve avukat görüşleri durdurulmuştur.

Yazılı basın bu kez olayı "iki gardiyanın, terörist tutuklularca rehin alınması" olarak vermiştir.

16- 25.9.1995 Pazartesi günü kısmen ve 26.9.1995 salı gününden itibaren tamamen müvekkileri ile cezaevinde yüzyüze görüşme imkanı bulan avukatlar, aşağıdaki gerçekleri öğrenmiş ve tesbit etmiştir.

Tutuklular iki yıl süresince yaşanan darp olaylarına en son 13.9.1995 tarihinde bir yenisi eklenince ve firar olayı gerekçe kılınarak Temmuz ayından beri avukat ve aile görüşleri sınırlandırılıp, bir süreden beri sağlık sorunu olan arkadaşlarının tedavisi için gerekli olan ilaçlar da temin edilmeyince, sorunlarının çözümü için cezaevi savcısı ile görüşmek istemişlerdir.

Görüşme istemlerinin karşılıksız kalması üzerine, yalnız karşılıklı görüşmeyi temin etme amacına yönelik olarak 18.9.1995 salı günü sabahı, Cezaevi Savcısı, Müdür ve Jandarma Yarbayı nezaretinde, jandarma koğuşlarda arama işlemi gerçekleştirmiştir. Bu arama işlemi jandarma tarafından yapılacak operasyon için keşif niteliğinde gerçekleştirilmiştir.

Arama için koğuşlara gelen cezaevi savcısı tutukluların görüşme istemini bir kez daha geri çevirmiştir.

Salı günü gerçekleştirilen arama işleminden sonra alt malta kapısı kapatılmış, tutukluların kantin ve yemekhane ile irtibatı kesilmiş, böyle bir uygulamayı beklemedikleri için yiyecek stoğu bulunnıgyan koğuşlar birkaç kutu bisküvi ile aç bırakılmış-

tır. Maltakapıları kilitlenen tutukluların salı gününden itibaren, avukat ve aile görüşüne çıkma imkanları da kalmamıştır.

Üzerine kapılar kilitlenen tutuklulara salı günü dahil hiçbir avukatın ziyarete geldiğine ilişkin, bilgi, çağrı ulaştırılmamıştır. Çarşamba günü için baro yönetim kurulu üyelerinin sorunun çözümü için tutuklularla görüşmeye geldiği konusunda tutuklulara bir bilgi ve çağrı da ulaştırılmamıştır. Bu durum yaşanan kanlı olaylardan sonra cumartesi günü cezaevine giden baro yönetim kurulu üyelerince de tespit edilmiştir.

20.9.1995 günü tutukluların cezaevi savcısı ile görüşme istemleri bir kez daha geri çevrilmiştir.

Salı gününden itibaren kendilerine tıp de verilmeyen tutukluların 21.9.1995 perşembe günü öğle saatlerinde elektrikleri kesilmiştir. Öğle saatlerinde elektrikleri kesilen tutuklular bir saldırıya uğrayacaklarını anlayarak, Perşembe günü öğlen saatlerinde, ranzalarını kapıların önüne yığarak barikat kurmuşlardır.

Salı gününden beri tutukluların barikat kurdukları ve barikat arkasından çıkıp avukat görüşüne gelmedikleri ifadesi cezaevi savcısı, müdürü ve gardiyanlar tarafından söylenen büyük bir aldatmacanın, Buca Cezaevi üzerine oynanan çirkin oyunun bir parçası, adım adım hedeflenen kanlı saldırının ön adı'mıdır.

Perşembe günü saat: 13.00'den itibaren maltaya jandarma girmiştir.

Jandarmalar önce 5. koğuşa yönelmiş, yarım saate yakın duvarlara vurmuştur. Sonra bu işlem terkedilmiş, Yeni Bölüm 6. koğuşun çatısına ve mazgal deliğine patlayıcı madde atılmıştır. 6. koğuşun çatısı iki yerden ve mazgal deliği de olmak üzere toplam üç yerden patlayıcı ile delik açılmıştır. Bu deliklerden içeriye ses ve gaz bombalan atılmıştır. Bu işlemler yapılırken cezaevi savcısı ve gardiyanlar da katılmış, yönlendirmiştir.

Barikat açıldıktan sonra içerideki tutuklular tek tek maltaya çıkarılmış, zincirlerle, kalaslarla öldürücü darbeler vurulmuş, "Bu daha ölmemiş", "Bunu da gebertelim" çığlıkları altında *taammüden öldürmeye kalkışılmış, taammüden öldürülmüştür.*

Bu olay sırasında tutukluların tesbitine göre otuz küsur gaz ve ses bombası kullanılmış, zincir ve kalasların yanısıra demir çubuklarla da hedef gözeterek vurulmuştur. Sayını almak amacı ile değil, öldürmek, darp etmek amacıyla girilen koğuştta, tüm tutuklular kıpırtısız, hareketsiz kalıncaya değin dövüldükten sonra, darp edildikten sonra, bir düdük çalınarak, emir komuta zinciri içinde operasyon sona erdirilmiştir. Jandarma sloganlar atarak maltadan ayrılmıştır. Ayrılmadan önce, maltada katledilen tutuklular, savunma amacı ile o gün barikat kuran diğer koğuştakilerin dışarıyı gözlemledikleri yere gardiyanlar aracılığı ile taşınarak bir kez daha vurulmuş, yerlerde çiğnenmiştir. *İşkence, zalimce ve insanlık dışı muamele yapılmıştır.*

Yaralılar bir saati aşkın bir süre maltada bekletilmiş, hastaneye şevkleri, bekletildikten sonra gerçekleştirilmiştir.

17- Yaşanan katliam sonrasında:

Turan KILIÇ, Uğur SARIASLAN, Yusuf BAĞ yaşamını yitirmiştir. *TAAMMÜDEN ÖLDÜRÜLMÜŞLERDİR.*

Bariş YILDIRIM, Kaan TOKSOY, Mesut AVCI, Berna SATAR, Mehmet KURNAZ, ismet AVCI, Murat BECERİKLİ durumları ağır olduğu için halen Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde yoğun bakımdadır. *Darp edilmiş, müessir fiil uygulanmış, işkence zalimce ve insanlık dışı muamele yapılmıştır.*

Yeni bölüm 6. Koğuştaki diğer tutuklular,

Rıza Doğan, Ali Doğru, Yusuf Karataş, Özden Öz. Ali Osman Gedikoğlu, Serdar Karabulut, Devrim Demir, Ümit Kanlı, inan Çoban, Ahmet Kurban, Murat Kuş, Murat Candan, Mehmet Göcekli, Nevzat Kalaycı, Savaş Kocatay, Şahin... Esin Kurt, Halil Bozkurt, Doğan Ünal, Murat Karaoğlu, Yasin.... ibrahim Serter, Yusuf Sarp, Sinan Güler, Sami Güvercin, Mesut Örs, Hasan Toroman, Mustafa Tokur, Metin Bozkaya, Enis Araş da ağır yaralı oldukları halde, hayati tehlikeyi atlattıkları için 26.9.1995 günü cezaevine geri getirilmişlerdir.

26.9.1995 Sah günü müvekkillerini ziyarete cezaevine giden avukatlar, Esin Kurt'un sedye ile avukat görüş yerine getirildiğini, omurgasında ve ayağında kırık olduğunu, kollarını hareket ettirmediğini gözlemlemiştir.

Yeni Bölüm 6. Koğuşun koğuş temsilcisi Serdar Karabulut'un başının sargılar içinde olduğu, her iki eli ve kollarının kırıldığı görülmüştür. Sorulduğunda başına demir çubuklarla vurulduğunu, elleri ile başını korumak isterken de her iki eli ve kollarının da kırıldığını ifade etmiştir.

Yukarıda isimleri yazılan ve hayati tehlikeyi atlattığı için cezaevine geri getirilen tutuklular içinde başından darp edilen çok sayıda insan vardır. Bu durum ***öldürmeye teşebbüs, müessir fiil ve işkence zalimce, insanlık dışı muamele suçlarının işlendiğini göstermektedir.***

18-Tutuklular cezaevi idaresinin kendileri ile görüşmek istemesi ve Adalet Bakanlığı müsteşarı ve yardımcısının yaşanan kanlı olaylardan sonra cezaevine gelmesi üzerine, 23.9.1995 Cumartesi akşamı, Perşembe günü öğle saatlerinde savunma amacı ile kurdukları barikatların tümünü kaldırdıklarını ancak cumartesi ve pazar günleri kendilerinden sayım alınmadığını, pazar günü akşam saatlerinde yiyecek ihtiyaçlarının karşılandığını ifade etmişlerdir.

19- Planlanan katliamın bir ön adımı olarak 19.9.1995 salı gününden itibaren Yeni Bölüm 1,3,4,5, ve 7. koğuşlarda barikat kurulduğu, tutukluların kendi istekleri ile barikat arkasından çıkıp avukat ve aile görüşüne gelmedikleri söylenmiş, görev için cezaevine giden avukatlar yanıltılmış, görev yapmaları engellenmiş, siyasi tutuklular avukatlarından ve ailelerinden tecrit edilmiştir.

Görev yapan avukatlara yanıltıcı bilgi verilerek, görevi kötüye kullanma suçu işlenmiştir.

20- Özgürlüğü devlet eliyle, yargı kararı ile kısıtlanmış insanların can güvenliğinden devlet sorumlu iken; öldürülmeleleri, darp edilmeleri, işkenceye, insanlık dışı ve zalimce muameleye uğramaları, dışarıda çocuklarının, eşlerinin, yakınlarının akibetini beklemekte olan insanlara müessir fiil uygulamaları, kamunun doğru bilgi alma hakkının engellenmesi, konuya duyarlılık gösteren demokratik kitle örgütlerinin temsilcilerinin gözaltına alınması, müessir fiil uygulanması, tek tek bu fiilleri uygulayan ve suç işleyen kamu görevlilerinin inisiyatifinde gelişmektedir. 19.9.1995 salı ve 25.9.1995 tarihleri süresince İz-

mir kentinde estirilen devlet teröründen,, yukarıda isimleri yazılı kamu görevlilerinin tümü sorumludur.

Devlet, Avrupa insan Hakları Sözleşmesi'nin 2. maddesi ile güvenceye almayı taahhüt ettiği "yaşam hakkı"nı 3. maddesi ile taahhüt ettiği "işkence yasağı"nı, 5. madde ile güvencelediği "kişi özgürlüğü ve güvenliği"ni, 6. madde ile güvencelediği "adil yargılama hakkı"nı kamu görevlileri eliyle çiğnemiştir.

Suç duyurusu dilekçemizin bütünü göstermektedir ki, planlanan cinayetlerin sorumluluğu yalnızca şu ya da bu kamu görevlisine ait değildir. Bütün bir devlet mekanizmasıdır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin demokratik ve hukuka dayalı olduğu iddiasının tam bir kandırmacadan ibaret olduğu Buca Cezaevi'nde gerçekleşen olaylar ile bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Siyasi tutuklular, işkencehanelerden, yargısız infazlara "düşünce suçundan" grev ve sendika yasaklarına, her türlü antidemokratik uygulamalardan, işsizliğe ve yoksulluğa kadar, insanlık dışı olan ne varsa bunların nedeni olan bu düzene karşı insan haklarını, demokrasiyi ve özgürlüğü gerçekten var etmenin mücadelesini verme kararlılığındaki insanlardır. Devletin siyasi tutuklulara yönelik planlı ve şiddete dayalı saldırılarının nedeni de apaçık bu kimliktir.

insanlık adına, insan hakları , demokrasi ve hukuk adına sahip çıkılması gereken, cinayet işleyenler ve destekleyicileri değil, özgürlük, demokrasi ve toplumsal eşitlik için mücadele veren bu kimliktir.

Bu kimliğe sahip çıkıyoruz. Suç işleyenler hakkında suç duyurusunda bulunuyoruz.

HUKUKSAL SEBEPLER:

insan Hakları Evrensel Bildirgesi, Avrupa insan Hakları Sözleşmesi, T. C. Anayasası, yukarıda sayılan Türk Ceza Yasası Maddeleri, 1136 sayılı Avukatlık Yasası 57 ve 58. maddeleri, Adalet Bakanlığı'nın tarih ve sayıları verilen genelgeleri,

DELİLLER:

Otopsi tutanakları Yeşilyurt Devlet Hastanesi kayıtları, bu hastanede olay tarihinde görevli hekim ve hemşirelerin, diğer personelin tanıklığı, raporlar,

-Adli Tıp Kurumu raporları ve diğer sağlık raporları.

-19.9.1995 Salı günü jandarma tarafından Buca Cezaevi Yeni Bölümde gerçekleştirilen aramaya ilişkin her aramada tutulması zorunlu olan "arama tutanağı"

-Jandarmanın 21.9.1995 perşembe günü Buca Cezaevi'ne düzenlediği operasyona ilişkin tüm tutanaklar; kullanılan patlayıcı, kurşun, gaz, sis ve ses bombasına ilişkin malzeme kayıtları,

-Yeni Bölüm 6. Koğuş'taki mağdurların anlatımları

-Buca Cezaevi Yeni Bölüm 1, 3, 4, 5 ve 7. koğuştaki tutukluların tanıklıkları

-Soruşturma sırasında tanıklığı olan diğer bir kısım avukatların, her bölümde ayrı ayrı açıklanan olaylara ilişkin tanıklıkları,

-Soruşturma sırasında isim ve adreslerini bildireceğimiz tutuklu yakını ailelerin olaylar sırasında tanıklığı olan diğer bir kısım avukatın ve domokratik kitale örgütü temsilcisi bireyin tanıklığı

-İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin iki yıllık süreç içinde dayak ve darp olaylarına ilişkin duruşma tutanakları, avukatların bu konulardaki suç duyuruları ve takipsizlik kararları.

-Diğer her türlü yasal delil.

SONUÇ VE İSTEM

Yukarıda ismi geçen, suç faili kamu görevlilerinin ivedilikle görevden el çektirilerek haklarında soruşturma açılması ve soruşturma sonucu Türk Ceza Yasası'nın ilgili maddelerince cezalandırılmak üzere kamu davası açılması istemidir.

Saygılarımla

ONUNCU BÖLÜM

ONLAR İÇİN HER ŞEY BİTTİ SUÇLULAR LİSTESİ

21 Eylül Katliamının Sorumluları

İzmir Cumhuriyet Başsavcısı

MELİHDARI

Buca Cezaevi Savcısı

Yaşar Aslan

İzmir Cumhuriyet Başsavcı Vekilleri

Yücel Teze)

Hasan Esen

Hüseyin Yıldız

Buca Cezaevi 1.Müdürü

Vedat Engin

Z.Müdürler

Ferhat Ünal

Ahmet Demir

Ser Gardiyan

Halis Görmez

Baş Gardiyanlar

ismail Emen

Yusuf

Kurbanı

Gardiyanlar

Metin Sağdıç Ali

Akbey Ayhan Yıldırım

Ramazan Köpruoğlu

Yasin Dinç İlhan

Yıldırım Arif Alabay

Yaşar Ali Yılmaz

Rafael Ünver Ercan

Özçelik Yılmaz

Ağdaş

israfil Kızıl
Mustafa Karataş
Recep Karataş
Özcan Karaca
İbrahim Tayfa (Peşmerge lakaplı)
Rüstem Karakoç
Tahsin Erkoç
Mehmet Pınarlı

Şoför
Ömer Şengiyit

Ahçılar
Veysel Duman
Necmi Erdurak

Jandarma Yüzbaşı (Cezaevi J.B1.K.
Ziya Kuraş

J.Kd.Üçvş.lar
Erdoğan Yücel
Mustafa Saka
Nuri Cura

J.Kd.Çavuşları
Mesut Çiftçi
Nadir Sarikaya
Mehmet Kalay

Uzm.J.II.Kad.
Hacı Kök

Uzm.J.II.Kad.Çavuşlar
Yaşar Karakuş
Oğuz Dönmez
Hüseyin Yılmaz
Fahri Tezel

Uzm.J.I.Kad.Çavuşlar
Kenan Güleç
Ramazan Yavuz
Adem İldemir Cengiz
Karaballı

Uzm.J.Çavuşları
Ahmet Savaş Erkan
Gazan Mustafa
Yücedağ İbrahim
Gökgöz Ergül
Karadoğu Ü.Doğan
Oyardı Levent
Kayabaşı

J.Onbaşı
R.Fazıl Özer

Jandarma Sevk Erleri
Vural Seymen Serdar
Ergin İbrahim Topal
Mustafa Alkan
Osman Ünal İsmail
Koca Birol Bağane
Şenol Canba İbrahim
Zandolu Serkan
Solak Murat Demirel
Zafer Güneri Birol
Dağıstan Nurettin
Kızılırmak Engin
Cıbrı Erol Çoban Erol
Özer Burhanettin
Akıncı

Emrullah Akıllı
Murat Akgün
Mustafa Çağlı Ersin
Onkol Kenan Ütük
Varol Çelik İsrail
Duman Cengiz Çıra
Ferhat Selçuk
Mürsel Gökdemir
Mustafa Öztekin
Emrah Türk Orhan
Er İsmail Demirtaş
Cemalettin Karabey
Tarkan Taşlı Erol Aydın
eniz Şeref Genç
Kerim Günaydın
Dursun Turhan
Mustafa Yalman
Doğan Küçükacı
Özer Kayabaşı Engin
Dumlu İlhan
Yıldırım Coşkun
Budak Turhan
Ceylan Erkan
Küçükoglu Ender
Yerlikaya Hasan
Akboğa Emrullah
Buğdaycı Mehmet
Şahin Erol Şafaka
Yusuf İler Ali Öztürk
Emrullah Yıldız
Murat Akbayır

Erdal Gündüz
Durmuş Erdoğan
Gökhan Zeybek
Emrullah Yelken
Mustafa Kaplan
Turner İlgen Şükrü
Seçkin Erol Yanak
Murat Türkmen
ismail Bekçi

Jandarma Koruma Erleri
J.Onb. Kerim Tataroğlu

Dursun Tuna
Yılmaz Avcı Murat
Bıyık Hüseyin
Gümüş Yusuf Eren
Selahattin Akpolat
Ercan Çoban
Mehmet Üzümcü
Erkan Akkoyun
Ertuğrul Esen
Ümmet Baycan
Gökmen Şen Serkan
Çolak İbrahim
Şahin İbrahim
Sünnetçi Serkan
Yılmaz Nurettin
Gököz Şeref Genç
J.Çvş. Osman Malak
Erdal Kantaroğlu
Erkan Demircioğlu
Ali Çevirme Erkan
Dürlü İsa Aktaş

Ercan Aslan Serkan Kurt
J.Onb. Canan Erez Hasan
Ayar Emin Gündüz Aslan
Kormaz J.Onb. Atilla Güçlü
Mustafa Yalın Ömer Alkan
ikram Toprak Ekrem
Soydinç Turgay Işık J.Onb.
Murat Par Durhasan Cansız
Durmuş Yusmak J.Çvş.
Atakan Karabeyoğlu Harun
Taştekin Ferit Kılınç .Yılmaz
Kovan Hayrettin
Gümüştekin Emin Uçar
Mevlüt Dalgıç Ersoy Gül
Murat Civelek J.Çvş.
Durmuş Dayan J.Onb.
Mustafa Ünal

Jandarma İç Güvenlik Eri
Engin Sökmen

İzmir İl Jandarma Komutanlığı'nda görevli olup 21 Eylül
katliamının, bizzat cezaevine gelerek yöneticiliğini yapanlar:

Jandarma Kıdemli Albay
Lütfü ALGÜL İl J.Komutan Yardımcısı

Jandarma Yarbay

TahirCEBİ HRKASYŞ.Şb.Müdürü

Jandarma Binbaşı

Muammer YAPAKÇI İSTH.Şb. Müdürü

Jandarma Üsteğmen

Murat KINAY Konak ilçe Jandarma Komutanı

İÇİNDEKİLER

Giriş

Buca'lı Özgür Tutsaklar Olarak Söz

Veriyoruz

Yarınlarda söylenen şiir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Buca Cezaevi Tarihinden

- "Buca Tutukevidir Burada Haklar Kazamlsa Bile..."

- Militan Tavrılar Onur Oluyor

- Her Gün Her Saat Zorlanan Statükolar

Statükolar Parçalanıyor

-14+15 Eylül Saldırısı ve Açlık Direnişi

-Özgürlüğe Giden İlk Kapı Aralanıyor

-Özgürlüğe Ramak Kalmışken

-9 Tutsak Sürgünde

- Yine Sürgün Yine Saldırı Yine Direniş

-Zaferle Sonuçlanan Yeni Bir Açlık Direnişi

-Saldırıları Bitmiyor

- Genel Direniş

-Özgürlüğe Giden İkinci Kapı da Kapanıyor

-Dayanışmayla Gelen Zafer

-Buca Yine açlık Grevinde

-1 Mart 1995 ...Bayrağımızı Astık

-Saldırıları Sürüyor

Parti-Cephe'li Süreç ve Özgür Tutsak

Kimliği

İKİNCİ BÖLÜM

Özgürlük Eylemi ve "Onbeş Gün Savaşları"

- "O Gün" Bu Gündür Artık

-Özgürlük eyleminin Yankıları

-Düşman Saldırıları ve Direniş

-Komutanımız

Bayraklaştı

Ali Rıza Komutan'a

(Şiir)

-Savaş Bayrağı Özgür Tutsakların

Ellerinde

-12 Eylül 1995 ...Koridor İşgali

ÜÇÜNCÜBÖLÜM

Katliam ve Direniş

"Namus Buca, Onur Buca, Vatan Buca Olmuştu"

- Saldın Planlanıyor

- Kontrgerilla Medyası da

Suçluydu.

- 21 Eylül 1995 ...Perşembe

- Saat 13:30

- "Yoldaşlar Sizi Seviyoruz"

- İşkence ve Katliam Malta da Devam Ediyor

- Ali Rıza'yı Kaçıran Buydu

- Ölüm Döşğinde Açlık Direnişiyle Gelen Zafer

- Boşuna Çekilmedi Bunca Acılar

- Merhaba Buca

DÖRDÜNCÜBÖLÜM

Röportaj

Buca Direnişçileri Konuşuyor

- Katliam İçin Gelmişlerdi

- Mazgallardan Koğuşa Gaz Verilmeye Başlandı

- Yusuf BAĞ "Siz Burasını Merak Etmeyin, Başka Yerlere

Yardım

Edin" Diyordu.

- Binbir...Biniki...Binüç...Sonra Büyük Bir Patlama

- Sizi Seviyoruz Yoldaşlar

- Santim Santim Savunduk Koğuşu

- Maltada ki Kan Koğuşlara Havalandırmaya Sızıyordu

- "Niye Senden Kan Çıkıyor, Bağırsana Lan Bağır"

Diyorlardı

- "Benim Görevim Bu İnsanları Yaşatmak Siz

Karışmayın"

- "Polis, 'Kırk Kişi Burada Üçü Zaten Gitti' Dedi"

- Bütün Yoldaşlarımızı, Halkımızı, Partimizi ve

Önderimizi

Seviyoruz

- Ne Kaygılarım Ne de Güvensizliğim O An Yoktu

- Aklıma Gazi'nin Cephe Yıldızlı, Maskeli Barikat

Savaşçıları

Geliyordu

- Gözlerim Hep Öldürmeye Yarayacak Malzeme Aradı

- Moskova Önlerinde Gibi Olsun İstiyorum
- Zafer İşaretime Su Sıktılar, Güldüm
- Cezaevini de Sürekli Savaşın Bir Mevzisi Haline

Getirmeye

Çalıştık

BEŞİNCİ BÖLÜM

Halkları İçin Yaşadılar, Halkları İçin Savaştlar,
Halkları için Şehit Düştüler

-Uğur SARIASLAN

-Turan KILIÇ

-Yusuf BAĞ

Vatan Buca Olmuştu (Şiir)

ALTINCI BÖLÜM

Tanıklar-Anlatımlar-Mesajlar

-Bütün Mevzilerde Şehitlerimizin Emeği Vardı

-DHKP-C'li Kadın Tutsaklar Anlatıyor

-İki-Üç Santim Aralıktan Gördüklerim Tam Bir
Vahşetti.

-Ağır Bir Kan ve Barut Kokusu Vardı

-Bunlar İnsan Değiller

-Bizi Yaşatmayı Onur Sayanlar, Sizler de Bizim

Onurumuz -

sunuz

-Kendi Döktükleri Kandan Korkuyorlar

-Tutsaklar Savaş Kazanmış Komutan Edasıyla

Selamladılar Bizi

-Ölüme Meydan Okudular

-Eşim ve Oğlumla, Yoldaşlarımla Gurur Duyuyorum

-Bizler Bu Vatanı Çok Sevdik, Çok Şehit Verdik

-Basına ve Kamuoyuna

-Gökyüzünde Birer Yıldız Oldular

-Buca Cezaevi'nin Yiğit Politik Tutsaklarına

-(Özgür Politika'da ki Yazının Başlığı)

-Katliamlara Açık Kapı Bırakmamak Direnmekle
Mümkündür

-Direnmeyenler Teslim Olmaya Mahkumdur

-Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım

YEDİNCİ BÖLÜM

Direnış ve Savaş Çağrısı Oldular

- Katliama Tepkiler
- Zindanlar Buca ile Yankılandı
 - Biz de Sayım Vermiyoruz
 - Genel Direniş

SEKİZİNCİ BÖLÜM Halkın

Adaleti Hesap Sordu

- Buca'dakiSes...
- ...Katiller Yaptıklarına Pişman Olacaklardır
- ...Düşmalarımızın da Anaları Ağlayacak
- DHKC'den Alibeyköy Merkezine Operasyon

DOKUZUNCU BÖLÜM

Katiller Suçlarını Gizleyemiyor

Belgeler

- Olay Yeri Tespit Tutanağı
- Ölü Muayene Tutanağı
- Otopsi Tutanağı
- Suç Duyurusu

ONUNCU BÖLÜM

Onlar İçin Herşey Bitti

Suçlular Listesi

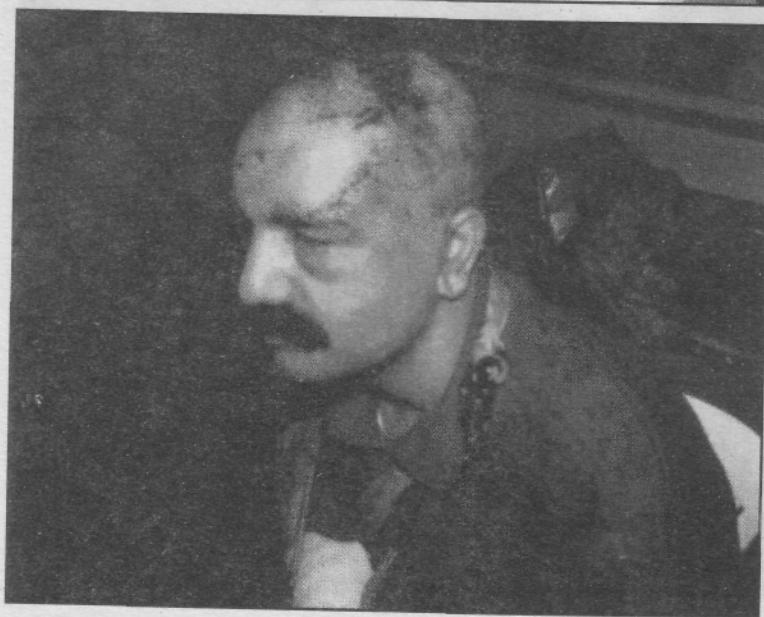
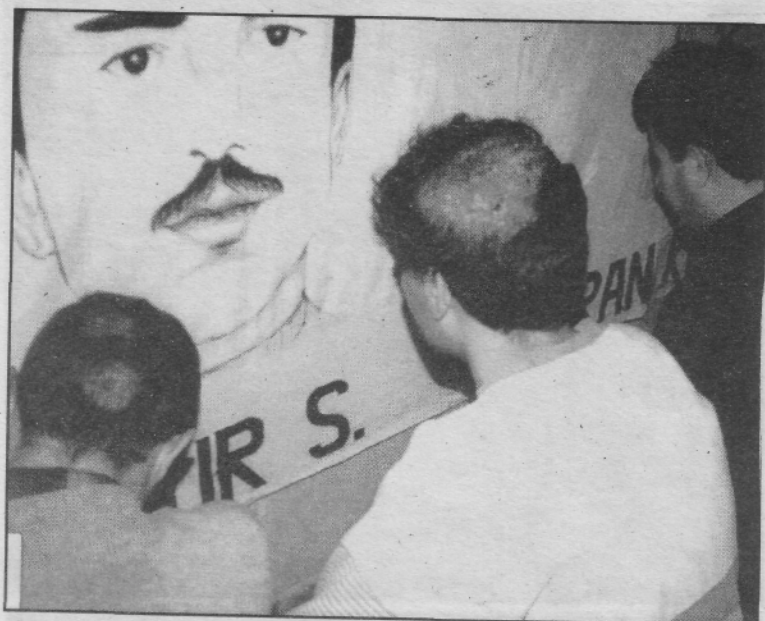
FOTOĞRAFLARLA

Buca Destanı

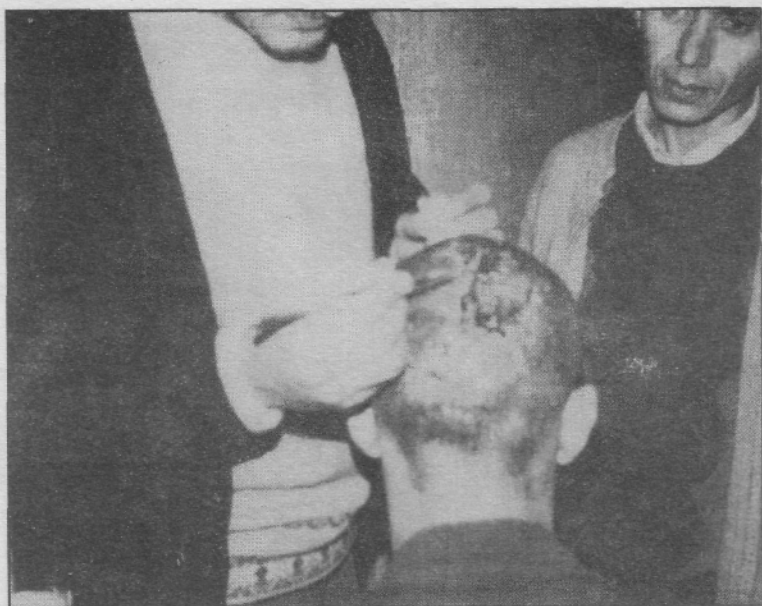
FOTOĞRAFLARLA BUCA DESTANI

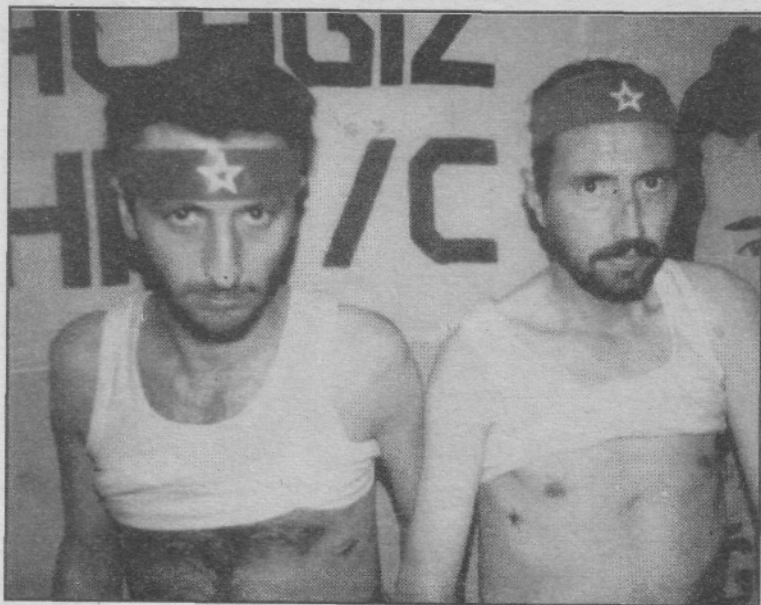
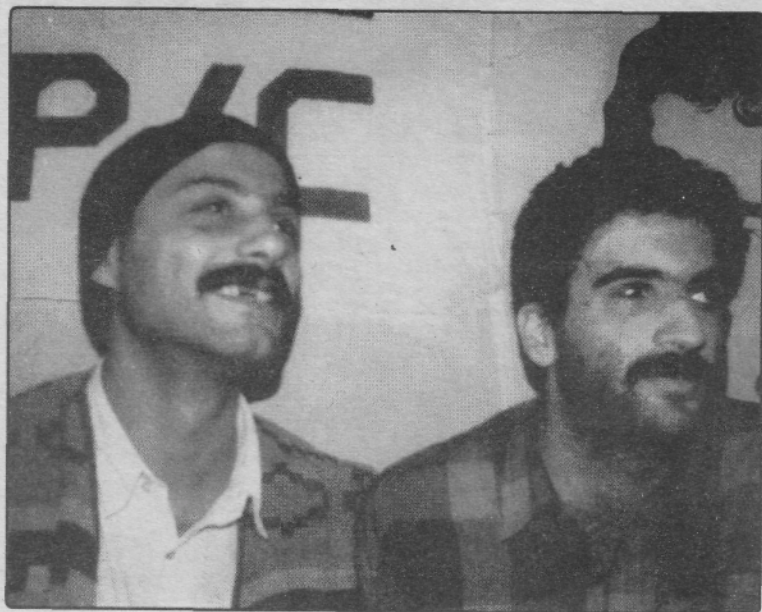

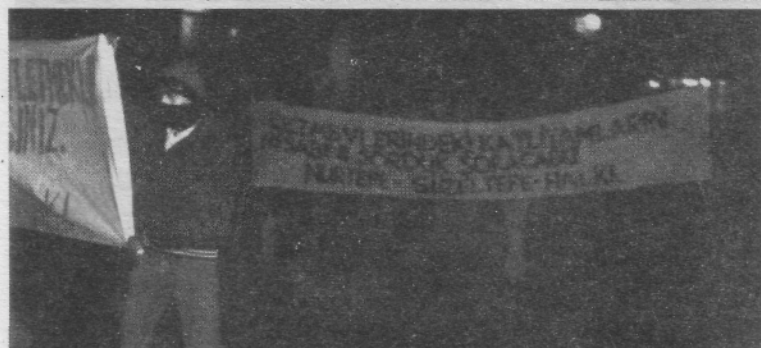

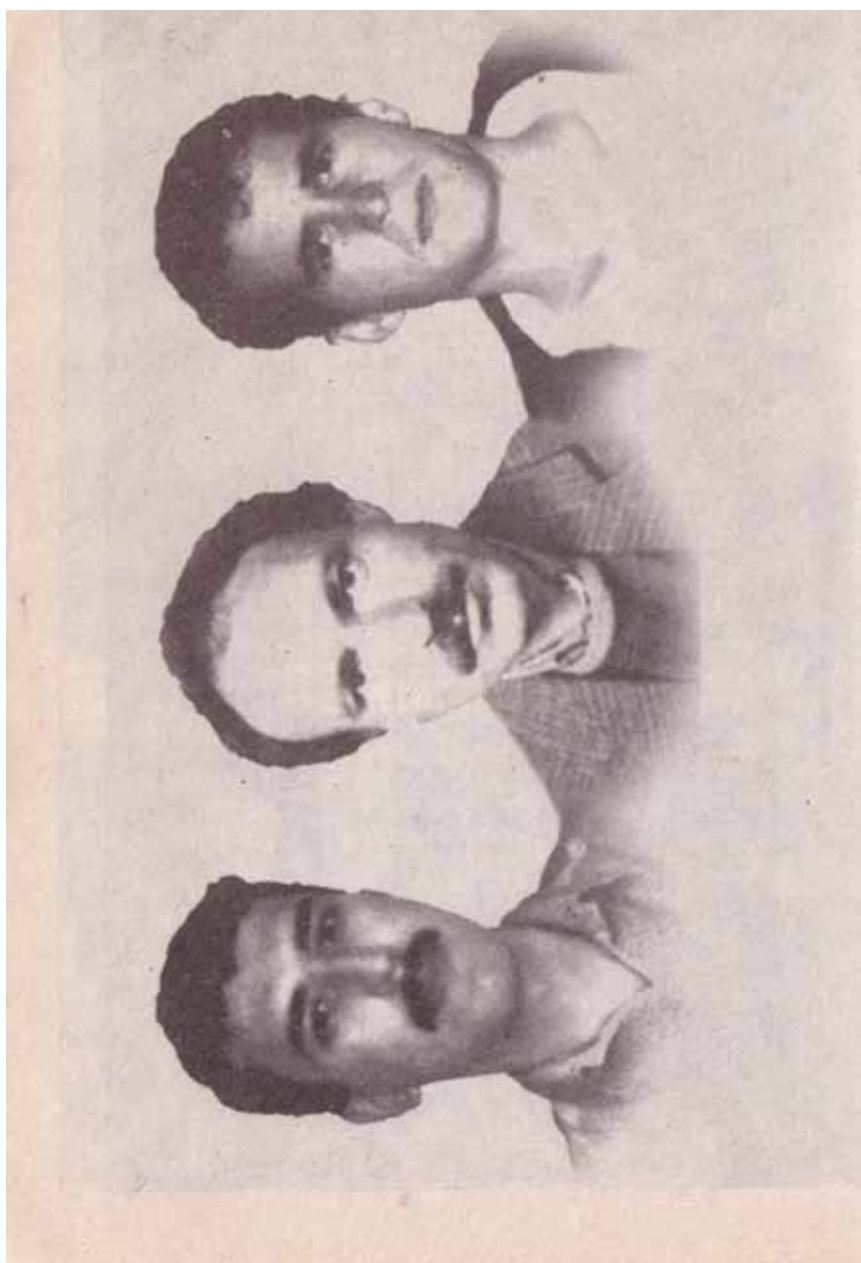

**Ali Rıza
Komutan'ın sesi
yankılanıyordu
kulaklarımızda: "Sadece
bedel ödeyen değil, bedel
ödeten de olmalıyız." Daha
güçlü savuruyorduk
ellerimizdekileri düşmana.
Koğuşumuza girmenin
bedelini ödeyeceklerdi.
"Özgür tutsaklar olacağız"
demiştik bir kez. Bu yüzden
dışarıdaki savaşı içeri
taşıyacaktık. Halkımız için
ölüme hazırдық. Yanan,
duvarları parçalanan
koğuşlarımızda kurtuluşu
büyütüyorduk. Ve bu uğurda
verilen savaşta, ölümü de
yazmıştık
defterimize.
(BUCA DİRENİŞÇİLERİ)**